

ASiYE

06/09 Sayı:1

huzur isyanda

www.internationala.org
aforumiletisim@gmail.com

İÇERİK

3. Giriş
4. Birlikte Yalnız : Kent ve sakinleri
8. Nato karşıtı zirve ve masallar
9. 1 Mayıs Raporu
13. Ütopya ve toplumsal cinsiyet
17. İsyancı anarşist pratik
18. Devrim ve politika
20. Devlet ve terörizm
22. Anarşizm mümkün müdür?
25. Bireysel otonomi ve kollektif güç
26. Mauricio Morales Doarte Yoldaş
27. İsyan anında sokak: Yunanistan örneği
37. Sınırlar bölücüdür!
38. Örgüt öz-örgütlenmeye karşı
45. Yaşamın Tarifi
57. Devrime giden yol
58. Asil Bok

HERKES BILMEDIKLERİNİN KÖLELİĞİNDE ORADAN ORAYA SAVRULMAYA BİR SON VEREBİLİR VE BOŞ SÖZLERLE BESLENMEYİ REDDEDİP, YAŞAMLA HANÇER HANÇERE GELEBİLİR.

www.internationala.org'dan seçtiğimiz yazılardan oluşan bu dergi hem bilgisayarları başında okumayı sevenlere hem de basılı olarak elinde bulundurmak ya da dağıtmak isteyenlere kolaylık sağlama amaçlı olarak hazırlanmıştır. Bir kez basıldıktan sonra fotokopi edilip çoğaltılabilir. Daha ilkeri sayılarda nette ilginç bulduğumuz yazıları da Asiyeye ekleyebiliriz.

Meraklısı için;

Akıntıya karşı anarşist bir forum için önerdiklerimiz doğal olarak ve zorunlu değişikliklerle bu dergi için de geçerli şunları diyorduk;

“Akıntıya karşı anarşist bir forum: Başkaldırmış bireylerin fikirlerini düşlerini duygulanımlarını ve eylemlerini dile getirdikleri bir forum istiyoruz ama bu forumun bireylerin başkaldırdıkları ilişkilerin üretimi ve yeniden üretiminin dev makinesinin basit bir aygıtı, parçası haline dönüşmesini de istemiyoruz. Farklı duyarlılıklara farklı fikirlere sahip insanlar olarak her konuda “anlaşık” olmayı beklemediğimiz halde kendimizi dile getirme tartışma gereksinmesi duyuyoruz. Aforumun güzelliğini onda yer alan ve yer alabilecek bireylerin farklılıklarında buluyoruz. Öncü olmadığımız ve kimseyi gütmek, birilerini bir şeyler pazarlamak istemediğimiz için bu forumda pasif üyeleri anlamlı bulmuyoruz.

Bu yerde her alanda olduğu gibi gereksinimlerimiz temelinde örgütlenmek istiyoruz çünkü örgütlenmek bireysel ihtiyaçlarımıza kolektif bir cevap verebilmedir. Kolektif bir cevabın sanıldığı gibi aksine aklın birliğini değil akılların birlikteliğini öngördüğünü düşünüyoruz. Ekonomik liberalizme olduğu kadar her yerde uygulamada olan hatta yeni-liberalizmine karşı olanlar tarafından bile en doğal “hak” kabul edilmiş varoluşsal liberalizmin akımına (yaşamak için ötekini yok etmek gerekir; öteki apriori bir rakip, bir düşman, hiyerarşik ilişkiler içerisinde alt edilecek üstün gelinecektir mantığına) karşı durmak istiyoruz. Bu akımın gücü bir yandan uygarlığın ‘kusursuz’ zaferine öte yandan askeri ve politik terörüne dayanırken her alanda yaydığı kısırlığın ve duygusal sefaletin haddi

yoktur. Bu sefaletle bir sefalet daha eklemek isteyenler, herkesin herkese karşı savaşı içerisinde varlık bulmayı düşünenler bizden uzak durabilir. Biz dayanışmaya, direnişe ve isyana omuz vermek istiyoruz. Net ortamının kaygan bir ortam olduğunun, bir forum etkinliğinin ve birlikteliğinin hiçbir pratik, doğrudan etkinliğin ve birlikteliğinin yerine geçemeyeceğinin de bilincindeyiz. Net ortamında egemen ‘tartışma’ kültürünün anarşist bir etik ve özgürlükçü bir kültürün çok uzağında olduğunun da bilincindeyiz fakat akıntının her yerinde olduğu bir karşı duruşun mümkün olduğuna inanıyoruz. Rahat bir umutsuzluk içinde huzurla yaşamaktansa akıntıyla karşı karşıya gelmeyi hayatta tercih edenleri iletişime, egemenlik altında tutulanları, ezilenleri, sömürülenleri, isyanı ilgilendiren her alanı tartışmaya, medyanın her ülkede ört bas ettiği devrimci eylemliliklerin haberlerini yaymaya davet ediyoruz. Mevcut toplumlar hem gündelik hayatın hem yapılan şey ne olursa olsun karar verme mekanizmalarının hiyerarşik olduğu otoriter toplumdur. Ne olursa olsun herhangi bir etkinlik daima hiyerarşik ilkesi çerçevesinde örgütlenir. Üretici-tüketici, patron-isçi, kadın-erkek, öğretmen-öğrenci, ana baba-çocuk, büyük-küçük, yazar-okuyucu, verici-alıcı vb ilişkilerde bu ilkenin çerçevesinde kalırlar. Birilerinin komuta ettiği ötekilerin uyduğu ilişkiler akıntının doğasıdır. Bunun dışında bir şey düşünmek, hayal etmek, icra etmek sanki imkânsızdır. Web sayfaları da kurulum anlarından itibaren hiyerarşi cenderesine düşerler. Birlikte bir şeyler yapmanın bahtiyarlığı bir yana atılarak bilenlerin yaptığı bilmeyenlerin tıkladığı tonlarca boşluk yaratılır. Keza bu forumda bilen birisi tarafından yapılmıştır ama ne sunduğumuz başlıklar ne forumun biçimi değiştirilemez değildir. Biz forum için şu aşağıdaki başlıkları öneriyoruz. Her türlü öneri, eleştiri, eklemeye açığız.”

Birlikte yalnız: kent ve sakinleri

John Zerzan

www.yabanil.net

Kentlerde yaşayan insan miktarı, endüstrileşme ile birlikte katlanarak artmıştır. Megalopolis (birleşik kentler), kendisini giderek insan yaşamı ve biyosfer arasına koyan, kent “habitatının” en son şeklidir.

Kent, ayrıca sakinleri arasındaki bir engel, bir yabancılar dünyasıdır. Gerçekte, dünya tarihindeki tüm kentler, eşsiz, evvelce alışık olmayan ortamlara hep birlikte yerleşmiş yabancılar ve aykırılar tarafından kurulmuştur.

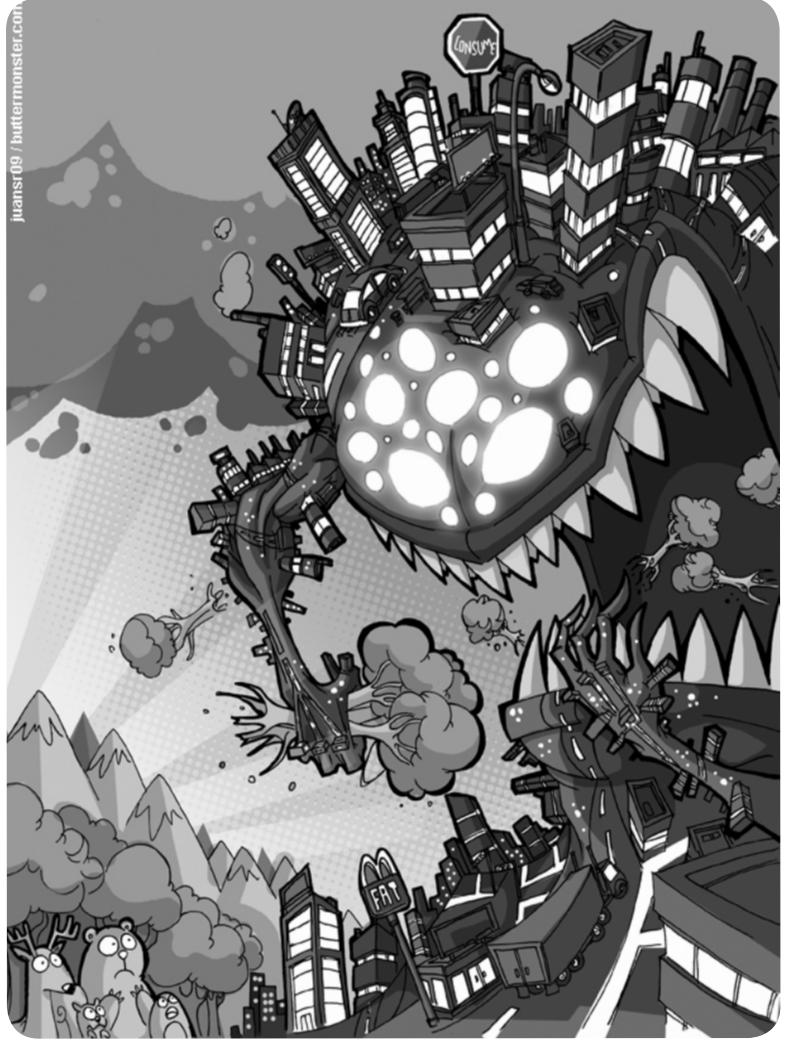
Merkezinde, zirvesinde, en baskın karakterinde egemen kültür vardır. Joseph Grange, acı bir şekilde, “kent mükemmeldir, insan değerlerinin en somut ifadelerine ulaştığı mekandır”¹ derken aslında haklıdır. (Üzücü de olsa ne yazık ki böyle) Elbette, “insan” kelimesi, kentsel bağlamda tamamiyle çarpık bir anlam alır, özellikle günümüzdeki gibi. Herkes modern apartman sütunlarını, Norberg-Schulz’un kısa ve öz ifadesinde, yerelliğin ve çeşitliliğin yok edilmese de durmadan azaltılmış olduğu mekansızlığın Hiç Bölgesi’ni görebilir.² Süpermarket, alışveriş merkezi, havalimanı lobisi her yerde aynıdır, tıpkı ofis, okul, apartman bloğu, hastane ve hapishanenin kendi kentlerimizde birbirinden zar zor ayırt edilebilir olduğu gibi.³

Mega-kentler, birbirlerine diğer sosyal organizmalardan daha çok benzer. Sakinleri, durmadan daha kapsamlı bir gözetim altında aynı giyinme ve ayrıca aynı küresel kültürü tüketme eğilimindedirler. Bu, dünyanın belirli bir yerinde burasının benzersizliğine saygı duyarak yaşamının zıttıdır. Bu günlerde, tüm mekan kent mekanı oluyor; gezegen üzerinde neredeyse kent olmayan bir nokta yok. Mekanı, bir nesneymiş gibi biçimlendirmek için eğitildik ve donatıldık. Bu tarz bir eğitim, tarihte eş görülmemiş bir alana kent ve metro bölgeleriyle hükmeden bu Dijital Çağ’da yetki altına alınır.

Bu nasıl oldu? Weber’in dediği gibi, “kişi, kentin kendisini yaratan bilgi kaynağı dışındaki her şeyi kent metinlerinde bulabilir.”⁴ Ancak temel mekanizmanın/dinamiğin/”prensibin” ne olduğu ve her zaman ne olmuş olduğu açıktır. Weber şöyle devam eder: “Ticareti ve endüstriyi kolaylaştıran kentteki her aygıt, daha ileri işbölümü ve daha ileri görev uzmanlaşmasının yolunu açar.”⁵ Daha ileri tek tipleştirme, standartlaştırma, eşdeğerlilik.

Araç gereç, teknoloji sistemleri olduğunda – sosyal karmaşıklık geliştiğinde – kent ortaya çıktı. Kent-makinesi, ilk ve en büyük teknolojik fenomendi, iş bölümünün zirvesiydi. Veya Lewis Mumford’un tanımladığı gibi, “kentin imi, onun maksatlı sosyal karmaşıklığıdır.”⁶ Bu bağlamdaki iki yöntem aynıdır. Kentler, şimdiye dek icat edilmiş en karmaşık yapay olgulardır; tıpkı kentleşmenin, gelişmenin birincil ölçülerinden biri olduğu gibi.

Yaklaşan dünya-kenti, yapay olanın lehine tabiatı yok ederek ve kırsal bölgeyi kent önceliklerine riayet eden önemsiz bir “civara” indirgeyerek, doğaya karşı açtığı savaşı mükemmelleştiriyor. Tüm kentler toprağa karşıttır.

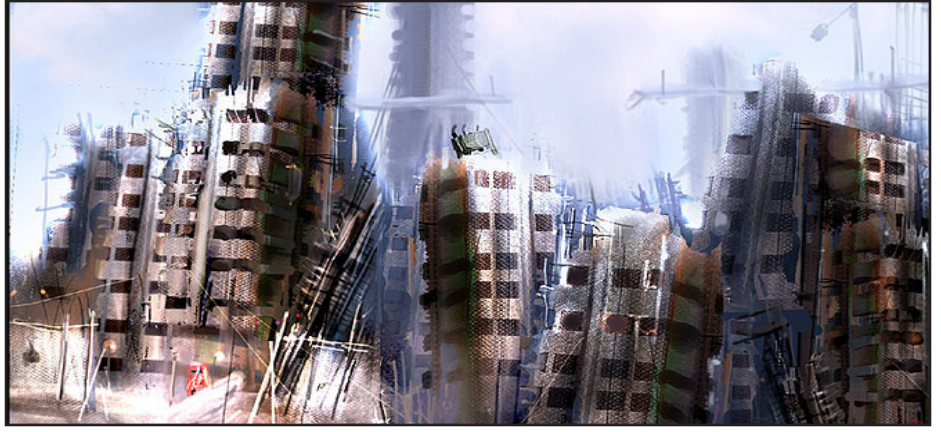
Certeau'nun "Walking in the City"si, 2000 yılında yazıldığı gerçeğini ve konusunu düşünürsek, bir hayli ürkütücü bir niteliğe sahiptir. Certeau, Dünya Ticaret Merkezini Batı kentçiliğinin "en anıtsal figürü" olarak gördü ve "[Dünya Ticaret Merkezinin] en yüksek noktasına çıkmanın, kentin etkisiyle büyünmek olduğunu" hissetti.⁷ Kentin yaşayabilirliği, 9/11'de artan – ama yaratılmayan – bir endişenin beraberinde gelen, kaçınılmaz bir güvensizlik aşamasına girdi. Uygarlığın saltanatı boyunca hissedilen, kent yaşamıyla ilgili derin duygu karmaşaları, çok daha göze çarpar oldu.

Evcilleştirme uygarlığı mümkün kıldı, ve yoğunlaştırılmış evcilleştirme daha ileri kent kültürü getirdi. İlk bahçecilikle uğraşan topluluklar – yerleşkeler ve köyler – kitleselleşmiş tarım etkisi altına alındıklarında kentlere dönüştüler. Bu bokun en kalıcı belirtisi megalitik anıtsallıktır. Erken Neolitik anıtlarında kentin tüm nitelikleri bulunur: yerleşik hayat, kalıcılık, yoğunluk, arayıcılık

üzerinde çiftçiliğin görünür bir şekilde ilan ettiği zafer marşı. Kentin göz alıcı merkezîyetçiliği insan kültürel evrimindeki başlıca bir dönüm noktası, uygarlığın kati anlamda ortaya çıkışıdır.

Pek fazla olmasalar da, kentsiz uygarlıklar vardı. (örn. erken Maya uygarlığı) Çoğu kez temel bir özelliklerdir ve evcilleştirmeyle bastırılan enerji, kontrol mantığının yeni bir seviyesine doğru patlamış gibi nispeten ani bir güçle gelişirler. Kent patlaması, yine de, bazı kötü eleştirilerden kaçamaz. İbrani geleneğinde, ilk kenti bulan, Habil'in katili Kabil'di. Benzer bir şekilde, Babil, Babil Kulesi, Sodom ve Gomorrah gibi kentlerden bahsetmek tümüyle menfidir. Kentlerle ilgili derin duygu karmaşaları, aslında, uygarlığın bir değişmezidir.

İlk kentler, politik aygıtlar yönetici bir azınlığın ellerinde

yeni bir tarımsal dünya görüşüyle yaratılmış üretim fazlasını yönetmeyi tasarlandıkları zaman, yaklaşık MÖ 4000 yılında Mezopotamya ve Mısır'da ortaya çıktılar. Bu gelişme, çok daha geniş üretim alanlarından elde edilen ekonomik girdiye gerek duydu; büyük ölçekli, merkezi, bürokratik kurumların ortaya çıkışı çok sürmeyecekti. Köyler, kentler adına daha çok ihtiyaç fazlası üretmek için giderek uzmanlaşmış maksimizasyon stratejileri içerisine çekildiler. Daha büyük hububat üretimi, örneğin, yalnızca ek çalışma ve daha fazla zorlamayla elde edilebilirdi. Daha ilkel çiftçi toplulukları zorla Nineveh gibi yönetilen kentlere dönüştürüldüklerinde, bu iyi bilinen yapı içerisinde direniş ortaya çıktı. Başka bir örnek olarak, Sinai'nin göçebe insanları, Mısırlı yöneticiler için bakır madeni çıkarmayı reddettiler.⁸ Küçük toprak sahipleri topraklarından kentlere sürüldüler; bu yer değişim bugün devam eden bilinen bir örneğin temel bir parçasıdır.

Kent gerçekliği öncelikle değiş tokuş ve ticaret ile ilgilidir, varlığını sürdürmek için dış alanlardan gelen desteğe neredeyse tamamen bağımlıdır. Bu tarz yapay bir geçimi garanti altına almak için, kent babaları kaçınılmaz olarak savaşa girerler; uygarlığa ait başlıca kronik bir öge. Stanley Diamond'ın kelimeleriyle, "Dışarıda fetih ve içeride baskı", kendi kökenlerinden kentleri tanımlayan bir tariftir.⁹ Erken Sümer kent-devletleri, örneğin, sürekli savaştalardı. Kent pazar ekonomilerinin istikrarı için mücadele, aralıksız devam eden bir ölüm kalım meselesiydi. Ordular ve harp hali, özellikle kent dinamiğinin yerleşik genişlemeci karakteri göz önünde tutulduğunda, en önemli gereksinimlerdi. Zamanının (MÖ 2700)

en büyük Mezopotamya kenti olan Uruk, 900 kule ile takviye edilmiş, altı mil uzunluğunda çift katlı duvarıyla öğünürdü. Bu erken dönemden Orta Çağlara kadar, adeta tüm kentler takviye edilmiş garnizonlardı. Julius Caesar, Gaul'daki her bir kenti ifade etmek için oppidum(garnizon) kelimesini kullandı.

İlk kent merkezleri aynı zamanda sürekli olarak kuvvetli bir törensel yönelim gösterirler. İçkin, dünya-temelli bir tinsellikten, tam olarak dehşet verici, muazzam kent tapınakları ve lahitleriyle ilave bir bozulmaya uğrayan kutsal veya doğa üstü alanlara önem vermeye doğru kayan bir hareket. Bir toplumun tanrılarının yüceliği, sosyal yapısının artan karmaşıklığı ve katmanlaşmasına karşılık geldi. Dini anıtsallık, yeri gelmişken, otoritedekilerin yalnızca bağlılığı-tetikleyici bir taktiği değildi; aynı zamanda evcilleştirmenin yayılması için temel bir araçtı.¹⁰

Ancak tahakkümün gerçek yükselişi sadece yoğunlaştırılmış tarım – ve Childe, Levi-Strauss ve diğerlerinin belirttiği gibi yazı sistemlerinin ortaya çıkışı – ile değil, metalürji ile başladı. Uygarlığın evvelki Neolitik aşamasını, Bronz Çağını ve hattadevamını müteakip, Demir Çağı kentleşmeyi merkezine yerleştirdi. Toynebee'ye

göre, “Tarih boyunca kentlerin boyutlarındaki artış görünüşte bir eğri şeklinde ortaya konursa, bu eğri, teknolojinin etkisindeki artışı ortaya koyan bir eğriyle aynı görünüşe sahip olduğu fark edilecektir.”¹¹ Ve sosyal yaşamın giderek kentleştirilmiş niteliğiyle, kent, bir kaba benzetilebilir. Kentler, günümüzdeki fabrikalar gibi, kapsamaya dayanır. Kentler ve fabrikalar hiçbir zaman içlerindeki insanlar tarafından özgürce seçilmiş temelde değillerdir; onları orada tutan hakimiyettir. Aristophanes, MÖ 414 yılında yazdığı Kuşlar’da bunu çok iyi ortaya koyar: “Bir kent, tüm kuşları barındırmak için yayılmak zorundadır; daha sonra havada, gökyüzünde, yeryüzünde çitile çevirmek, ve sonra da onu duvarlarla çevirmek zorundasınız, Babil gibi.”

Bildiğimiz devletler evvelce bu dönemle var oldular, ve kuvvetli kentler devlet gücünün mahalleri, başkentler olarak ortaya çıktılar. Politik otorite her zaman bu kent merkezlerinden çıkmıştır. Bu bağlamda, köylüler, yeni, ilkin açığa vurulmamış kölelik ve ızdırap şekilleri için bilinen ve nefret edilen bir esareti geride bırakırlar. Halihazırda yerel iktidar ve savaş mekanı olan kent, salgın hastalıkları da içeren bulaşıcı hastalıkların kuvvözüdür, ve elbette yangın, deprem, ve diğer tehlikelerin etkilerini ziyadesiyle arttırır.

Binlerce kuşak boyunca insanlar, gün doğumu, gün batımı ve yıldızlı gökyüzünün ihtişamından zevk alarak, günün ağarmasıyla uyandılar ve güneş battıktan sonra uyudular. Beş yüz yıl önce, kentin çanları ve saatleri giderek daha düzenli ve ayarlı gündelik bir hayat duyurdular. Moderniteyle birlikte, yaşayan zaman kaybolur; zaman bir kaynak, nesnelleştirilmiş bir maddilik olur. Ölçülmüş,

cisimleştirilmiş zaman, bireyi derinleşen bir bölünme ve ayırmanın, sürekli azalan bir bütünlüğün güç alanında yalıtır. Kentleşme büyüdükçe, dünyanın kötüye gidişleriyle ilişki kurar; ve Hogarth’ın 18. yy ortalarındaki Londra tasvirlerinde betimlediği gibi, insanlar arasındaki fiziksel temas dramatik bir şekilde azalır. Bu arada Nicolas Chamfort, “Paris, sakinlerinin beşte dördünün

kederden öldüğü gösteriş ve zevkler kentidir.” der.¹² Emile’de (1762), Rousseau, bunu çok daha özel olarak ortaya koyar; “Elveda, Paris. Aşk, mutluluğu, masumiyeti arıyoruz. Senden asla yeteri kadar uzakta olamayacağız.”¹³ Kent varlığının yayılmış ağırlığı, Fransız Devrimini içeren görünüşte en yaşamsal politik fenomenin bile içine işlemiştir. Devrimci Paris’teki kalabalıklar, Richard Sennett’in kent gevşekliğinin ilk göze çarpan modern işaretlerini burada keşfetmesine yol açacak şekilde sık sık garip biçimde hissiz gözüksüler.¹⁴

Bir sonraki yüzyılda Engels,

aksine, emekçi sınıfın varabileceği en son noktaya kentte ulaştığına karar verdi.¹⁵ Ancak Tocqueville kentlerdeki bireylerin “yabancıları nasıl birbirlerinin alın yazıları hissettiklerini” zaten anlamıştı.¹⁶ Daha sonra 19. yüzyılda, Durkheim, intihar ve deliliğin modern kentleşmeyle birlikte arttığını belirtti. Gerçekte, bir bağımlılık, yalnızlık, ve her çeşit duygusal bozukluk duygusu, Benjamin’in “Endişe, ani his değişmesi ve korku, büyük-kent kalabalığının onu ilk gözlemlemiş olanlarda uyandırdığı duygulardır.”¹⁷ algısına yol açarak meydana getirilir.

Kanalizasyon sistemi ve diğer sağlık önlemleri alanlarındaki teknolojik gelişmeler, filizlenen metropollerde gerekliken, aynı zamanda kentleşmeye ve onun daha fazla büyümesine olanak sağladı. Kentlerdeki hayat yalnızca bu tarz devamlı teknolojik desteklerle mümkündür.

1900’e gelindiğinde, Georg Simmel, kentlerde yaşamının beraberinde yalnızca yalnızlığı değil aynı zamanda yalnızlığı kuvvetlendiren çekingenlik ve duygu ifadesizliğini nasıl getirdiğini gördü. Simmel’in fark ettiği gibi, bu, genelde endüstriyel hayatın etkilerine oldukça yakından benzer: “Dakiklik, hesaplanabilirlik, kesinlik, metropoliten varoluş tarafından hayata mecbur edilir.”¹⁸ T.S. Eliot’un eski bir şiirinde ifade ettiği kent bitkinliği ve acizliği, örneğin, bu daraltılmış hayat tasvirini tamamlamaya yardımcı olur.

“Banliyö” terimi, Shakespeare ve Milton’dan bu yana gayet modern manada kullanıldı, ancak banliyö fenomeninin gerçekte ortaya çıktığı endüstrileşme hamlesine kadar değildi. Bu yüzden meskun gelişimi 1815 ve 1860 yılları arasında Amerika’nın en büyük kentlerinin varoşlarında belirdi. Marks, kapitalizmi “kırsalın

endüstrileşmesi”¹⁹

olarak adlandırdı; banliyöleşme, çağdaş anlamıyla, II. Dünya Savaşından hemen sonra büyük adımlar atmaya başlar. Rafine kitle üretim teknikleri, sosyal uygunluğu büyütme ve benzeştirmek için fiziksel bir uygunluk yarattı.²⁰ Yüzeysel, homojenize, tüketici bölge alışıveriş merkezleri ve çevre yollarıyla çevrildi; banliyö kentin daha fazla indirgenmiş bir sonucudur. Hattı zatında, kent ve banliyö arasındaki farklar abartılmamalı veya niteleyici olarak görülmemelidir. Yüksek teknoloji aletlerle – iPod’lar, cep telefonları, vs. – kolaylaştırılan uzaklaşım, gündem konusudur, çok etkileyici bir olgudur.²¹

Uygarlık, kelimenin özgün Latince anlamından arındırıldığında, kentlerde süre giden şeydir.²² Dünya nüfusunun yarısından fazlası, kendi zengin şartlar ve çevrelerine azimle sırtını dönmüş Kuala Lumpur ve Singapur gibi gayri-mekanları mcDonalddlaştırarak, artık kentlerde yaşıyor. Kentleştirme zorunluluğu uygarlığın devam eden bir özelliğidir.

Belirli bir sapkın çekicilik kimilerini hala ele geçiyor, ve kent etki alanından kaçmak oldukça zor oldu. Topluluk için, metropolde hala ufak bir umut belirtisi var, veya en azından yanıltmaca için. Ve bazılarımız anlamaya zorlandığımızı hissettiğimiz şey ile teması kaybetmemek için metropolde kalırız, böylece onun sonunu getirebiliriz. Kuşkusuz, kenti insanlaştırmak, halk bahçeleri ve diğer hoş şeyleri geliştirmek için mücadele edenler vardır. Fakat kentler her zaman oldukları gibi kalırlar. Sakinlerinin çoğu basitçe kent gerçekliğini kabul ederler ve etrafı kuşatan tekno-dünyaya karşı ifade ettikleri aynı dışa yönelik edilginlik ile ona uymaya çalışırlar.

Bazıları reform edilemezi tekrar tekrar reform etmeyi dener. Haydi “yeni bir moderniteye” sahip olalım, “teknolojiye ilişkin yeni bir tutum”, vs. vs. Julia Kristeva, “yeni bir tür dünya vatandaşlığı” çağrısında bulunur...²³ Bu tarz yönelimler, diğer şeyler arasında, sosyal hayatın temel unsurlarını büyük ölçüde dikkate alan şeyin her zaman bizimle olacağı inancını gözler önüne serer. Toynbee, megalopolis aşamasını izleyen dev yapılilik aşaması dediği, Ekümenopolis’i “kaçınılmaz” olarak görürken, Max Weber modernite ve bürokratik akılcılığı “sızdırmaz” olarak değerlendirdi.²⁴ Ellul, kentleşmeyi “sadece kabul edilebilir bir şey” olarak adlandırdı.²⁵

Yine de, bugünün kent gerçekliği, ve kentlerin ilk olarak nasıl ve neden ortaya çıktıkları ve var olmaya devam ettikleri göz önünde tutulduğunda, James Baldwin’in varoş hakkında söyledikleri tümüyle kenti kapsar: “[Varoş] yalnızca tek bir şekilde ıslah edilebilir: varoluşu dışında.”²⁶ Kent kuramcıları arasında, “kentlerin yakın zamanda bölünmüş ve kutuplaşmış olduğuna dair” kuvvetli bir görüş birliği vardır.²⁷ Kentleştirilmek zorunda olan fakir ve yerli, sömürgeci-emperyalist ideolojinin diğer başlıca görünümüdür.

Özgün anıtsalcılık hala mevcut ve bireyin aynı gölgede bırakıldığı ve gücünün azaltıldığı bugünün kentinin önemini belirtiyor. İnsan ölçüsü, yüksek binalar, duyumsal yoksunlukla yok edilir, ve kentin sakinleri monotonluk, gürültü ve diğer kirleticilerle saldırıya uğrar. Siberalem kelimesinin kendisi, fiziksel görünüş ve bağlantının temelden zayıflayışını hızlandıran bir kent ortamıdır. Kent mekanı, her zaman, doğanın yenilgisinin ve topluluğun ölümünün (yatay ve dikey olarak) gelişen sembolüdür. John Habberton’un 1889’da yazdığı şey bugün daha geçerli olamazdı: “Büyük bir kent büyük bir yaradır – hiçbir zaman iyileşemeyen bir yara.”²⁸ Ya da Kai W. Lee’nin sürdürülebilir kentlere doğru bir dönüşümün hayal edilebilir olup olmadığı sorusunu yanıtladığı gibi: “Cevap, hayır.”²⁹

Copán, Palenque, ve Tikal, MS 600 ve 800 yılları arasında, zirvelerindeyken terk edilmiş zengin Maya kentleriydi. Çeşitli kültürlerdeki benzer örnekler ile birlikte, bizler için ileriye yönelik bir yola işaret ederler. Kentçiliğin yapıtları, terörizm ve çöküş gölgelerini uyarlığın en çürük ürünlerinin – dünya kentlerinin – üzerine düşürdükçe, son yıllarda yalnızca daha kötü ve daha korkunç olmuşlardır. Kent yaşamının daimi esaretine ve müzmin hastalığına yüz çevirerek, günümüze Los Angeles Nehri denilen bölgedeki geçmiş yerli yerleşkeleri gibi yerlerden ilham alabiliriz. Yaşam alanının, dünya ile uyumlu bütünüyle becerikli insanlar olarak varlığını sürdürmeye dayandırıldığı yerler.

Çeviren: Elfun K.

Nato karşıtı zirve ve masallar

Yel Çetin

Solda anlatılabilecek ve anlatılabilecek hikaye malumdur. Efendiler çok korktular, kalabalıktık acaip isyancıydık. "Devlet terörü sökmedi" falan filan. İktidarın anlattığı hikaye ise bir grup kırıcı dökücünün sorumsuzca önlerine gelen şeyi yakıp yıktıkları bunların örgütlü teroristler oldukları, inanılmaz bir şiddete başvurduklarıdır. İktidarın masallarının malum hedefi kendi koyduğu sınırlar dışında hiç bir oyunun, neşenin, isyanın, gösterinin, hiç bir özgürlük deneyiminin yaşanmamasıdır. Demokratik bir toplumda herkes görüşlerini geçer akçe medeniyet kuralları ve yasalar çerçevesinde dile getirme hakkına sahiptir. Bu çerçeveye saygı duyulmalıdır. Bu çerçeve dışına çıkanlar sadece bir grup kırıcı dökücüdür ve onlarda normal insanların görüşlerini dile getirmelerinin önünde engeldirler. Oyleyse demokrasiyi korumak için bu insanlara baskı, şiddet, cezaevi yarası ve bu herkesin iyiliği içindir.

İktidar bu soyleminde yalnız değildir. Degisik bir ağızla da olsa solcu partiler, sendikalar aynı masalları anlatırlar sözde kitleden kopuk eylemlerin eleştirisi olarak ama bu kitlelerin doğru-

dan eyleminin savunusu değil esas olarak demokratik çerçevenin savunusudur. Malum bu çerçevenin savunusu giderek iktidar yardakçılığına varır. Fransada Yeni Anti-Kapitalist Parti (bir grup troçkist ve benzeri gruplardan oluşan) devrimcilik adına karşı zirvede şiddet hareketlerinin iktidar tarafından yönetildiğini iddia edebilmeye kadar varmıştır. Türkiye'de "alinteri" anarşistlerin s o r u m s u z l u ğ u n d a n bahsedebilmekte, bir otelin yanmasından hayıflanabilmektedir. Yanan otel sanki herhangi bir otelmiş (IBIS sözkonusudur) gibi üstelik otelin polisin attığı şeylerden mi yoksa gostericiler tarafından atılan şeylerden mi yandığı kesin belli değilken, ama hayıflanma devam eder esasen yaralanan yada gazdan etkilenen insanların tedavisine yarayacak malzemeleri almak için kırılan eczaneniyi bir vandalizm örneği olarak sunar. Siyasi partiler baskaldırıda ve ayaklanmada feleklerini şaşırırlar çünkü onların varlığı her türlü özgürlük ve otonomi deneyiminin inkarı üzerine kuruludur. Korkunun saf değiştirmesinden yani ezilenlerin safından ezenlerin safına geçmesinden korkarlar nerde bir isyan olsa ilk korktukları şey küçük iktidarlarnı kaybetmektir. Starsbourgta olup bitenler bir açıdan öngörülebilecek bir açıdan da kaçınılmaz seylerdi. İktidar hem şehir merkezini hem şehri abluka altına alarak Nato karşıtlarını yalıtma, gösterilerini engellemek niyetini olağan üstü bir güç gösterisi ile ilan

ediyordu özyönetimli kampa yapılan saldırılar, aralıksız kamp üstünde dönüp duran helikopterler gözdağı ve terörün küçük bir parçasıydı. Demokrasi oyununun kuralları tepeden iktidarın hazır ve nazir terörü çerçevesinde belirlenmişti.

Yine her karşı zirvede olduğu gibi sağdan soldan ve sozum ona aşırı soldan koro halinde bir avuç çerçeve tanımaz insanın baskaldırısı girişimleri ve isyancı pratikleri lanetlendi. Onlar için asıl kabul edilemez şey insanların kendiliğinden bu yeteneklere sahip olabilmeleri ve baskaldırısı deneyebilmeleridir. Onlara inanılmaz gelen binlerce güvenlik gücüne rağmen bir avuç isyancının bir saat boyunca bir mahallede sermayenin ve iktidarın sembollerine saldırabilmeleridir. Bu onlar için en iyi durumda polis provokasyonu değilse bir cins sorumsuzluktur. Oysa devrimciler şimdinin terörü karşısında sadece ayaklanmanın ve baskaldırının her durumda mümkün olduğunun sorumluluğunu taşırlar. Polisle anlaşmayı sorumluluk sanan arkadaşlara (bkz. Barikatlar aşıldı, sınırlar yarıldı, alinteri.net) "kör şiddetin" kendi otonomileriyle kimseden izin ve komuta beklemeyen insanların doğal olarak baş vurdukları bir yol olduğunu söyleyebiliriz. Bu yol şimdinin terörüne boyuneğmeyen geleceğin isyanlarına gönderilmiş bir selamdır sadece. Küçük bir deneyim, birazda eğlence. Pireyi deve yapmaya gerek yok. Ne yazık ki tek bir barikat aşılabildi ve sınırlar yarılamadı. Anarşistler bozgunculuk yaptı demek yerine daha fazlasına cesaret edemedik demek daha devrimci bir tutum olurdu.

Nitekim nato karşıtları şehir merkezinde hiç bir gösteri yapamadılar. Eğer göstericiler şehir merkezinde ve Stras-

bourg'un burjuva mahallelerinde hareket edebilecek güce ve inceliğe sahip olabilselerdi şüphesiz gösteriler daha şenlikli olacaktı. Bir grup anarşistin deyişi ile ne bu güce ne bu inceliğe sahip olabildik. Devlet terörü karşısında bu açıdan ve militan tutum açısından, kitlesel bir direnisten bahsetmek Strasbourg'da mümkün değil. Hatta değişik gruplar arasındaki bir dayanışmadan bile bahsetmek mümkün değil. Ve bunun esas nedeni polisin çizdiği çerçevenin dışına taşma niyetine ve anlayışına çok az insanın sahip olması, oyunun kurullarını yeniden belirleme cesaretinin olmamasıydı. İktidar genel olarak karşı zirveyi, kampa ve inin cinin top oynadığı bölgelere hapsedebilmeyi başardı. Bir kaç yüz kişinin sermayenin ve devletin kurumlarına ve polise saldırımları sadece devrimci şenliği alın akı olarak değerlendirilebilir. Devletin eylemler ve gösteriler için çizdiği çerçeve kırılabilseydi nato karşıtı zirveden beklenebilecek olan şey gerçekleşmiş olacaktı çünkü Nato sadece emperyalist kontrol ve yayılma politikasının bir aracı bir dış savaş aracı değil aynı zamanda bir toplumsal kontrol ve denetim bir toplumsal pasiflikasyon aracı, bir iç savaş aracıdır. İşte bu yüzden binlerce polis nato karşıtı göstericileri tartakladılar, her köprü başında aradılar. Kimsenin serbestçe Strasbourg'da dolaşmasına müsaade etmediler. 4 Nisan cumartesi günü, göstericilerden daha kalabalık olan polisler tarafından denetimden geçmeden hareket etmekte zorlandılar. Yüzlerce kez filme çekildiler. Avrupa köprüsündeki çatışmadan sonra polis arabaları göstericilerin ortasından geçmeye bile cesaret ettiler ve yine tek tepki karalara bürünmüş insanlardan geldi. Yetersizdi, yetersizdik çünkü sadece iktidarın militer gücü değil liberal koro karşı zirve boyunca,

İstanbul-Cihangir (01.05.2009)

- Sabah saat 09v:00'da yaklaşık 50 anarşist Firuzağa Camii önünde toplandı. Sıraselviler cad-desinde meydana doğru ilerlemeye başladılar. Bu sırada Alman Hastanesi önünde bekleyen çevik polisler ve panzer anarşistleri durdurmak için harekete geçti. Ardından anarşistler çöp kutularını ve büyük saksıları kullanarak barikat kurdular, sapanlar ve kaldırım taşlarıyla polise saldırdılar. Polisin tazikli su ve gözyaşartıcı gaz bombalarıyla cevap vermesiyle anarşistler ara sokağa girerek barikatlar kurmaya devam ettiler.

Bu sırada cadde üzerinde bulunan Akbank, Garanti Bankası gibi bir kaç bankaya, DIA markete ve muhtarlığın camları kapıları ve ATM'ler tahrip edildi. Eylemciler polisle çatışırken diğer eylemciler yaklaşan polise sapan ve taşlarla saldırdılar. Bu arada duvarlara çeşitli yazılamalar yapıldı. Medya ve çeşitli kaynaklarda verilen bilgilerin aksine anarşistler küçük işyerlerine değil soyguncu banka ve marketlere ve devlete ait kurumlara saldırdılar. Çatışmalar esnasında görüntü almak isteyen gazeteciler de uyarılarak kimsenin zarar görmemesi için çalışıldı.

İlk saldırıda geri çekilen anarşistler daha sonra çöp konteynerleri ve saksılardan hazırladıkları barikatları kullanarak Firuz Ağa camii'nin önüne doğru yeniden hareket ettiler. Polisler ve panzer yeniden harekete geçerek kitleye tazikli su ve gözyaşartıcı gaz attı. Çatışmalar sürerken polis arka sokaktan dolanarak anarşistleri sıkıştırmaya çalıştı ve eylemciler ara sokaklardan Tophane'ye doğru sloganlarla yürüdüler. Ara sokaklardan Taksim'e çıkmak için yürüyen grup geçtikleri mahallelerdeki duvarlara yazılamalar yaptılar. Tophane'den geçerken anarşistler ile mahalleden bir grup faşist arasında küçük çaplı bir gerilim yaşansa da herhangi bir çatışma yaşanmadı. Fakat bu sırada bir binadan anarşistlerin üzerine taşlar atıldı. Daha sonra Tünel'e gelen anarşistlerden bazıları dağılarak Taksim etrafındaki direnişlere katıldılar.

İstanbul-Pangaltı (01.05.2009)

- Komün'den 3 arkadaşımız bir gece önceden taksimde sabahlarken, bizde 8 kişi Sabahın erken saatlerinde Avcılar'dan Mecidiyeköy'e geçerek Disk kortejine katılmaya çalıştık. Fakat 2 kişi korteje katılmayı başarabildik. Hemen üzerimizdeki siyah t-şortu parçalayarak CHP bayraklarının sopalarına tatarak 2 adet kara bayrağımızı kortejde dalgalandırmaya başladık. Kısa sürede 6 kişi olduk. Bir arkadaşımızın kendi elleri ile hazırlayıp göğsünde soktuğu pankartımızı açarak üçüncü kara bayrağımızı yaptık. Kortejimizi çarşı gurubunun ardından oluşturduk. "Maymun'dan geldik Koyun'a gidiyoruz.

Tepki ver lan" yazılı pankartımızla yürürken korteje ara sokaklardan katılmak isteyen gruplara kortejden destek vererek yürüyüşü mümkün olduğunca yavaşlattık. Sendikacıların ve uzlaşmacı birtakım örgüt şeflerinin müdahalelerine sert tepki vererek, yüzlerini bize değil polise dönmeleri gerektiğini nazikçe hatırlatarak, korteje katılmak isteyen 3 grubu polis barikatlarını bozguna uğratarak almayı başardık. Bu arbedeler sırasında kısa süreli kimyasal gazlara maruz kaldık. Yaklaşık bir buçuk saat süren yürüyüş sonunda taksim meydanına vardık. Meydan'da pankartımızı anıta asarak kara bayraklarımızı dalgalandırdık.

Korteje girmeyi başaramayan ikisi yabancı uyruklu altı arkadaşımız, alan polis tarafından boşaltılırken istiklalden taksimi zorlayarak başka bir grupla birlikte Taksim meydanına çıkmayı başardılar. Bu arkadaşlarımızla meydan'da buluşmayı başaramasak da Bayraklarımızı diktiğimiz Taksim meydanındaki anıtın etrafındaki çimenlerde, bizden sonra bayrakları devralmayı başardıklarını öğrendik. Bu sırada diğer arkadaşlarımızın kazancidan meydana çıkmaya çalıştıklarını öğrendik. Fakat oraya gittiğimizde 1 saat kadar polis ablukası içinde kaldık. Bir arkadaşımız bu ablukadan çıkmaya çalışırken yakasındaki siyah fular yüzünden hırpalanarak göz altına alındı. Gece boyu Vatan caddesindeki emniyette tutulan arkadaşımız sabah saatlerinde serbest bırakıldı.

Haber: Komunal.org

İstanbul-Kadıköy (01.05.2009) - 1 Mayıs Cuma günü Fikirtepe Salı Pazarında 20 kadar anarşistin katılımıyla bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde, iki farklı bildiri ve pişirilen kurabiyeler dağıtıldı. Kurabiyelerin üzerinde "1 Mayıs" ve daire içinde A yer alıyordu. Ayrıca hazırlanan mini pankartlarda "zorunlu çalışmaya hayır",

"çalışmak da, çatışmak da istemiyoruz", "emeğinin kölesi misin", "uygarlık öldü, huzur isyanda" gibi ifadeler vardı. Eylem sırasında bazen birebir, bazen kalabalığa hitaben bazı konuşmalar yapıldı. Eylemimiz genel olarak çok sıcak bir ilgi gördü ve yer yer alkışlandı.

İ s k e n d e r u n (01.05.2009) - Sabah kalkıp bayraklarımızı hazırlarken 2 kişi olmamız çok ta üzmedi bizi "devletten bir gün çalalım" dedik, çıktık yola. Toplanma yerine orda bulunanların meraklı

bakışları altında geldik, gelmemizle de meraklı bakışlar sorulara dönüşmeye başladı, niye karabayrak, anlamı ne bizde üzerimize vazife biçerek anarşiyi anlatmaya koyulduk büyük bir zevkle. Yürümeye başladığımızda 6 kişi olmuştuk, övende oldu, "aaa iki tane bayraklarımız" diye dalga geçmeye çalışanda ama biz sinirlenmedik sadece güldük (içimizdeki milyonların hıncını görebilseler keşke diyerek). Alana ulaştığımızda birkaç liseli genç koşarak yanımıza geldiler ve sayımız 11 olmuştu alanda çok kalmadık zaten...

İletişim: koyusiyah@hotmail.com

Antalya (01.05.2009) - Günlerin en güzeliydi bugün.ümit-siz bir şekilde gittik Antalya'da 1 Mayıs meydanına...iki kişiydik elimizde hiç birşey yoktu.siyah bir atlet çıkardık ve dostumla beraber kaldırdık havaya.o arada üç kişi olduk.kırmızı boya aldık atletin bir yönü kara-kızıl yıldız bir yönü kızıl A.bir karton aldık bir kısmında Haydi Barikata "A" yazdık bir kısmına da "BİZLER KÖLEYİZ İPLER KİMİN ELİNDE?" yazdık..ufak ufak yürümeye başladık ki ne görelim 4 olduk sonra 5,6..10 kişiyi aştık.yaşça hayli büyük bir abimiz geldi ve bizimle sloganlar attı.daha da yüreklendik,halen vazgeçmemiş büyüklerimizi görmek çok heyecan vericiydi."Paralı Parasız Eğitime Hayır!" sloganını yankılandırırken Eğitim-Sen'den bir bayan katıldı bizlere.ve o da haykırmaya başladı bizimle "KÖPEKLER EĞİTİLİR İNSANLAR ÖĞRENİR" diyerek..herşey kendiliğinden gelişti,müthiş bir heyecan ve gurula yürüdük. GENÇ UMUT,DEV-LİS gibi grupların komutlarla hareket etmesi askeri bir düzenle tek sıraya geçmeleri,uygun adım yürümeleri canımızı sıktı "Militarizme Karşıyız Asker Gibi Yürüme" sloganımızı duydular.bu sefer asker gibi koşmaya başladılar :D "ZIPLA ZIPLA ZIPLAMA-YAN ASKER!" nidaları ile zıplaya zıplaya peşlerinden gittik.... :)herşey bir çırpıda oldu, kendi kendine gelişti. isyanımızı bir şenliğe, şamataya dönüştürmemiz herkesin dikkatini çekti...(eğlenmek,eğlendirmek anarşizme biraz da olsa sempati kazandırdı,bu çok önemli)10-15 dakika arasında 11-12 kişiye ulaştıysak Antalya'da bir umut var demektir kardeşlerim.Forumda Antalya'lı kardeşlerimiz,yoldaşlarımız varsa irtibatta olalım,bir olalım...

A n k a r a (01.05.2009)

Gruplar genel olarak 12:00 -12:30 civarında Gar önünde toplanmaya başladı. Katılım yüksekti. Gelen gidenlerle 25-30 kişiye ulaşan AKA grubu kara-kızıl,

kara-mor, kara-yeşil ve kara bayraklar beraberinde çember A pankartı ile katıldı. Yüzlerce bildiri dağıtıldı 500 ün üzerinde "anarşist niyet" çektirildi (Anarşistlerin sözlerinden alınan çıktı/şeritler).

Kadın katılımı yüksekti AKA, Feminist(B)iz ve Kaos GL/LGBT korteji ile arkalı-önlü yürüdü. Megafon sayesinde sloganlarımız oldukça ilgi çekti: Ne tanrı ne devlet aşk aşk hürriyet, ne tanrı ne devlet şükretme isyan et, katil devlet yıkacağız elbet, bütün devletler katildir, kara-kollar yıkılsın lunapark yapılsın, adliye yıkılsın lunapark yapılsın, diren reddet hayır de askere gitme vb. sloganlar atıldı. Yazılar yapıldı, oldukça sakin olan 1 Mayıs yağmura karşı bu defa eğlenceli idi.

Alana girişte polis arama noktaları kırıldı kısa süren biber gazı ve arbede sonrası ani bir sakinlik ile alana girildi. Miting çeşitli danslar ve konserler ile devam etti.

Ankara'dan birisi anarşist-komünist iki anarşist grup daha alanda idi.

Anarşi Kolektifi Ankara (<http://www.sanalteori.net>, <http://ankanarsi.blogspot.com>)

Adana (01.05.2009) - En güzel güne sayıca azlığımızdan dolayı biraz ümitsiz bir şekilde katılmıştık. Elimizde çok fazla birşey yoktu. Bir bez pankartta "Olmaya devlet cihanda..." sloganımız ve bir çember a pankartımızla 3 kişi olarak gittik. Çok sakindi alan herkes sohbet ediyordu ve davul-zurna eşliğinde halaylar ve oyunlar vardı. Bez pankart en baştan ilgileri toplamaya başlamıştı. Birçok kişi gelip soru soruyordu ama bazı grupların küçümser lafları ister istemez duyuluyordu.

Sloganlarımızla yürüyüşe katıldık. Sloganlarda "Taksim'e selam, İsyan Devam" ve "İsyan Devrim Anarşi" en çok kullandıklarımızdı. Birçok konuda sesimizi duyurduk yürüyüş boyunca. Polis kontrol noktasında polisler çok uzun süren aramalarını da geçtikten sonra yola devam ettik. Bir gazeteci yanımıza gelip özellikle fotoğrafımızı çekti. (Tabiki suratlar kapalıydı :) Yürüyüş boyunca arada yanımıza gelip destek olanlar, sohbet etmek isteyenler, pankartımızın

resmini çekenler oldu. Hatta Eğitim-Sen ve DİSK kortejinde bizim muhabbetimizin döndüğünü oradan gelen arkadaşlar söyledi.

Alan girdiğimizde yaklaşık sayımız 10'du. Merkez alana girdiğimizde bir süre çimenlerde pankartımızı serip oturduk. Arada gelen, selam veren birçok kişi oldu. Sonra meydana kurulmuş sahneye çıkan "Mezopotamya Kültür Derneği"nden arkadaşların birçok dilden şarkılarıyla halaylara karıştık. Kısacası eğlenceli ve sakin bir gündü. İsyan ve anarşiye yakışır bir neşeyle bitirdik eylemi.

kArA kuklA otonomu (Adana)

Kaynak: <http://karakukla.wordpress.com/2009/05/02/adana-1-mayis/>

Sivas (01.05.2009) - 11.30'da Ethem Bey Parkı'ndan Mevlana Meydanına kadar gerçekleştirilen yürüyüşte 2-3 kişilik anarşist grup, eylemin ilerleyen dakikalarda diğer anti-otoriterin katılımıyla beraber sayıca artıp attıkları sloganlarla Sivas'taki 1 Mayıs'a heyecan kattılar. Biraraya gelmeden evvel sendikalarla ve başka gruplarla -birbirlerinden habersiz bir şekilde- yürüyen anti-otoriterler, "İsyan, Devrim, Anarşi!" sloganı etrafında toplanmaya başladı. Alanda "Parasız eğitim" logoları atılırken anti-otoriterler "Paralı-parasız eğitime hayır!" sloganları attı.

Bir anda buluşan ve toplaşan anti-otoriterler, eylemin ardından

2 Temmuz'da, Sivas Katliamı'nın yıldönümüne pankart ve kara bayraklarla katılma kararı aldı.

Sivas'ın Karaşın Çocukları : karasincocuklar@gmail.com

1 Mayıs sonrası medyanın ve bazı çevrelerin anarşistlerin Cihangir'deki varlığı üzerine çok şey söylendi. Anarşist eylemciler gerek Cihangir semt sakinleri, gerek devletçi kesimler, gerekse de kendi yoldaşlarından ağır eleştiri ve suçlamalara maruz kaldılar. Efendilerin propaganda endüstrisi kusursuz çalışıyor. Herşeye rağmen direniş sürüyor ve sürecek, ta ki yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek! Tüm bu hor görmelere karşı aforoz edilenlerin de söyleyeceği sözleri olacaktır elbet:

İŞTE O ANARŞİSTLER!

1 Mayıs'ta kara bayraklarımız, maskeli yüzlerimizle çıktık sokaklara... Bankalara, hiper-marketlere saldıran, camlarını indiren, polisin saldırısını engellemek için çöp konteynırlarını deviren, saksıları barikat kurmak için kullanan, gerektiğinde 'şiddet' kullanmaktan sakınmayan bir grup insandık!

Kimdik? Ne yapmaya çalışıyorduk? Neden yüzlerimiz kapalıydı? Neden bankalara, hiper-marketlere saldırıyorduk?

Saldırıyorduk; çünkü bankalar ve hiper-marketler, bizim için mücadele ettiğimiz kapitalizmin en belirgin iki unsurunun sembolleri; **PARA ve TÜKETİM ÇILGINLIĞI...**

Devlet ve egemen medya, toplumsal algıyı, yaptığımız bu eylemin bir şiddet eylemi, bir vandalizm olduğu konusunda yönlendirmeye, manipüle etmeye çalışıyor (ki bu zaten onların işi. Örneğin; star tv'de yayınlanan 'işte o anarşistler' başlıklı haber baştan sona kurmaca olduğu gibi, kullanılan 'markette mahsur kalan çocuk' görüntüsü ve çeşitli görüntüler başka yerlerden alınarak kurgulanmış bir yalandır). Biz bu yaptığımızı bir şiddet eylemi olarak görmüyoruz. Biliyoruz ki, yapılara, nesnelere, camlara şiddet uygulayamazsınız. Bunun adı şiddet olmaz; herhangi canlı bir varlığa zarar vermediğiniz sürece. Eğer bunun adına şiddet diyeceksek, polisin, jandarmanın, özel timin, güvenlik güçlerinin ve kapitalizmin gündelik hayatımızın her anına sızan kapsayıcılıktaki baskısına başka bir isim bulmak zorunluluğu doğar.

Kapitalizmin ve devletlerin neden olduğu borç batağına saplanma, yaşam güvencelerimizin ellerimizden alınması, açlık sınırında yaşam, baskı, korku, işkence ve faili meçhuller vb. bir çok biçimde gerçek şiddeti yaşıyoruz zaten. Bir isyanımız var ve bunu ortaya koyacak ifade biçimlerini bulma çabasıdır yaptıklarımız. Bütün bunların gösterinin bir parçası olduğunu, amaçladığımız şey bir gösteri olmasa da buna dönüşeceğini biliyoruz. Buna rağmen, yine de, büyük gösteri'yi sonlandırmayı amaçlayan, son bir gösteri beklemiyoruz... Paylaşım, dayanışmaya ve özgürlüğe

dayalı bir yaşam biçimini var edebilmek için gerçeği eyleyene kadar devam edeceğiz...

Yüzlerimizin neden kapalı olduğuna gelince, içinde yaşadığımız gösteri toplumunun ve imaj çağının üzerimizdeki olası etkilerini yadsımadan şunu söylememiz gerekiyor; kendimizi korumak zorundayız.

Mobeselere, güvenlik kameralarına, medyaya yakalanmamak için yüzlerimiz maskeli olmak zorunda. Zira yaşadığımız bir gündelik hayatımız var ve bunu sürdürmek istiyoruz. İşçilerin, 'makul sayıda' olanları elbette, alana çıkarken ara sokaklarda alana çıkmaları makul olmayan devletin ötekileştirmeye ve terörize etmeye çalıştığı binlerce insan polis şiddetine maruz bırakıldı. Bir anlamda yok sayıldılar. Bizler yok sayılanların

ve eylemlerin sonuçsuz olduğunu düşünerek katılmaya tenezzül etmeyip sisteme karşı her geçen gün öfke besleyenlerin aynadaki yansımasıyız. Her birimiz bankaların, hiper-marketlerin, küresel şirketlerin ve devletin soygununa maruz kalıyoruz. 1 Mayıs'ta ve başka zamanlarda olmuş ve olacak olanlar da tüm bunlara karşı bir cevap arayışıdır sadece. Bizler de oradaydık ve alana çıkmaya çalışırken polisin engeliyle ve sonrasında şiddetiyle karşılaştık. Biz de polise karşı direndik. Polise karşı koyuşumuz bedenimizi savunmak içinken bankalara ve hiper-marketlere ruhumuzu korumak adına izler bıraktık. Bankalar ve hiper-marketler bizleri iliklerimize kadar sömürürken ve toplumun tüm kaynaklarını kendi çıkarları için kullanırken, onların bir kaç camını kırıyor olmak, haksızlık üzerine kurulmuş bu sisteme karşı sömürülenlerin öfkesinden başka bir şey değildir. Bu yüzden küçük esnafa ve özel araçlara zarar vermedik. Bizim, sokaklara korku salarak bu toplum üzerinde yeni bir baskı aracı olma iddiamız yok. Bu yüzden hiçbir canlıya zarar gelmemesi için çabaladık. Dahası bizler iktidara talip de değiliz. Çünkü sorunumuz yanlış yönetilmek değil bizlerden zorla alınan iradelerimizin demokrasi yalanıyla sürekli baskı altında tutulmasıdır. Bu nedenle bütün devletlere, tahakküm araçlarına ve küresel şirketlere karşıyız. Bu nedenle bizim korku salmak istediğimiz, kar için insanları gözünü kırpmadan işlerinden atan, soyan, kişiliksizleştiren, yarattıkları ahlaki sorgulamadan hapseden, işkence yapan ve katleden bu toplumun bir avuç elitidir. Artık onlar karşısında el pençe divan durmak istemiyoruz. Bugün onların bir iki camını kırmış olmak, bizim olanı geri alacağımızın ve bize dayatılanı yok edeceğimizin mesajıdır. Bir arayışın ve bir oluşun içindeyiz sadece. Bildiğimiz bir şey var; mevcut sisteme dahil olmayı reddetmek; içindeki sesi ötekinin sesiyle birleştirebilmeyi, yani bir vicdan sahibi olmayı gerektirir. Çünkü kapitalizme karşı mücadele, her şeyden önce vicdani bir meseledir.

Bizler, yüzyılımızın özgürlük tomurcuklarıyız...

KARA BLOK

İnsanlığın gelişme süreci çeşitli ütopyalardan evrilerek günümüze kadar gelmiştir. Bir kısım ütopik toplum arayışları, bugünden daha radikal önermelere sahiptir. Platon, kadın-erkek ilişkisinin eşit olması gerektiğini, Zeno, enternasyonalizmi savunmuştur. 17. yüzyılın başında, Campanella, dört saat iş gününü gündeme getirmiştir.

Öyle ki, bugün sözünü ettiğimiz cinsel devrim deneyimlerini de görmek mümkün geçmiş deneyimlerde. İngiltere’de Endüstri Devrimi sırasında da makineyi değil, insanı merkez alan yaşam deneyimleri vardır. Bugünkü gibi cinsiyet ayrımcılığı da bilinmemektedir. Kadınların soyunması, çıplaklığı ve cinselliğine daha hoş görüyle yaklaşılır. Madenlerde çalışan yığınla işçi kadın, göğüslerini açarak serinleyebilir erkek işçilerle birlikte. Pezevenklik kurumu, organize seks ticaretini eline almamıştır henüz. Parasız kadının, kendi iradesiyle, bir erkekle sevişmesi, karşılığında ekmek, peynir alması “orospuluk” olarak algılanmaz. Günümüzün burjuva ahlâk anlayışı, kadınların bedenleri üzerindeki “edilgenliği”, sömürüyü teşvik ederken, bunu örtbas etmek için çift standartlı ahlak anlayışını, yeniden yeniden üretirken, aynı zamanda ekonomik baskısını da pekiştirir.

Modern toplumlara geçişlerde, kapitalist sistemin ekonomik inşasıyla birlikte, yeni ahlâk anlayışı da kurumsallaşmıştır. Ayrıntılara girmeden, ben daha çok gender power-cinsiyetler arasındaki iktidar ilişkisi, toplumsal cinsiyet, cinsel özgürlük gibi konulara değinirken, ageism-yaş ayrımcılığına bağlı olarak, yaşanan pratiklerden örnekler vermeye çalışacağım. Geleneksel kültürün, LGBTT-lezbiyen, gay, biseksüel, taravesti ve transseksüelleri de kapsayan ayrımcılığına değineceğim.

Ütopik toplum örneğini İngiltere’de pratiğe geçiren bir grup da Diggers-Kazıcılardır. Kazıcılar Hareketi, düşünce ve pratikleriyle İngiliz Devriminin ruhu oldukları gibi, bugün de örnek alınması gereken bir miras bırakmışlardır.

İngiliz İç Savaşı ile birlikte, iktidar, 1649’da, Kraldan Cumhuriyetçilere geçer. Oliver Cromwell başkanlığında kurulan yeni hükümet, Kral, I. Charles’ı ölüme mahkûm eder. Politik iktidarla birlikte, ekonomik iktidar da yeni sınıfın eline geçer, tabii ki, yığınların durumunda bir değişiklik yapılmaksızın. Fakat, uzun süren savaşlarda yorgun düşmüş eski asker ve subayların da içinde bulunduğu, Winstanley’in teorisyeni olduğu Diggers kolonisi, doğrudan eylem yoluyla, Surrey, St. George Hill’deki kamuya ait toprakları ekip biçmeye başlar.

Toprağı işler, ormandan yararlanırlar, karşılıklı dayanışmayı ve eşit paylaşımı esas alan koloni halkı barışçıdır. Yeni hükümetin birkaç kez silahlı saldırısına uğradıkları halde savaştan kaçınırlar. Giderek başka yerlere de yayılır bu hareket. Politik ekenominin kanunlarına ters düşmüştür Diggers Hareketi, zor yoluyla bastırılır.

Gerrard Winstanley (1609-76) Law of Freedom adlı siyasi manifestosunda, toplumsal devrim projesiyle ilgili politik düşüncelerini, Karl Marx’tan önce koymuştur. Ne yazık ki, bu eser 1973 yılında kadar ortaya çıkamamıştır. Winstanley, akılcılığın mantığını reddettiği gibi, buna dayandırılan, insanlar üzerindeki kurumsal iktidar baskısını da reddeder.. Bireylerin özgür iradesini esas alan, rekabetçi değil, dayanışmacı bir toplumsal yaşam ütopyasını pratiğe geçirmeye çabalar.

Fakat, 19.yüzyılla birlikte, progressive döneme adım atılmış ve ütopyalar da dejenerasyona uğramıştır. Genel olarak yaşama geçirilmiş laik ya da dinsel ütopyaların statik olduğunu görüyoruz. Örneğin, eski SSCB, bırakın vatandaşlarının refahını sağlamayı, daha güzel bir yaşam hayal etmelerine dahi izin vermemiştir.

Modern toplumlara geçişlerde, kapitalist sistemin ekonomik inşasıyla birlikte yeni ahlâk anlayışı da kurumsallaşmıştır. Özellikle, 11 yüzyılda, Avrupa’da ortaya çıkan romantik aşkla birlikte, tek eşlilik ve cinsel yaşam evlilik kurumunun merkezine oturtulmuştur. Oysa başka kültürlerde, örneğin Afrika’da, iyi bir koca, karısına hatırı sayılır bir toprak vermekle yükümlüdür. Kadın da onu ekip biçer. Eşlerin arasında, birbirlerinin duygu ve düşüncelerini sahiplenmeyi de içine alan bir aşk anlayışı yoktur. Kadın-erkek her ikisi de istediği zaman bir başka insanla sevişebilir.

Hindistan örneğinde, aile sistemi, anne-oğul ilişkisine dayanır. Hopi (kuzey Amerikan yerlileri) kültüründeysen, anne- kız sistemi geçerlidir. Karı koca arasındaki ilişki çözümlenince, aile de çözülmemektedir. Bireyler daha özerktir. Kadınlar üzerinde, cinsiyetçi, atermil kültür egemenliği yerleşik değildir.

Modern ütopyalardan birine örnek teşkil edebilir mi acaba aşağıda anlatacağım seks turizmi, göreceğiz. Bu örneğe geçmeden önce, ageism, yaş ayrımcılığı, cinsel özgürlük hareketinde, tıpkı LGBTT’nin, T’yi ihmal ettiği gibi bir yer tutar. “Engelli” kategorisine sokulan insanlara karşı da ayrımcılığın altını çiziceğim burada, tıpkı çocuklara ve gençlere olduğu gibi ve bir başka yazının konusu olarak bırakacağım.

Günümüz toplum yaşamı iktidar ilişkilerine dayanır: erkeğin kadın üzerindeki iktidarı, her ikisinin çocuklar üzerindeki iktidarı, gençlerin yaşlılar üzerindeki iktidarı, heteroseksüellerin, gay, lezbiyen, transgenderler üzerindeki iktidarı gibi...

Genel olarak yaş ayrımcılığı, her iki cinse de uygulanır. Emekli olmak yaşamdan el etek çekme olarak algılanır. Sınıfsal, ırksal, cinsel ayrımcılık kadar önemsenmez. Bu tür sosyal politikaların kökeni, eugenics-Nazi dönemi sterilize toplum yaratma mantığıyla eş değerdir.

İki yıl önce, Tanika Gupta'nın kitabından uyarlanan, Sugar Mummies, adlı oyun, Royal Court'ta sahnelendi. Oyunun ana teması, seks turizmi ve orta yaşlı kadın müşteriler.

Amerika ve Avrupa'dan, Karayip adalarına "beach boys" bulmak için gelen kadın gruplarının içinde her yaştan ve meslekten kadın yer almaktadır. Kitabın yazarı, Gupta, Karayipler'de iki hafta gözlem yaptıktan sonra yazmıştır kitabını.

Tahminlere göre, sadece Britanya'dan, her yaş ve meslek grubundan, gencinden büyükannesine, 80.000 kadın Karayipler'e akmaktadır.

Seks turizmi yeni bir olgu değil. Ne var ki, müşterisi kadınlar, özellikle orta yaşlı kadınlar olunca geleneksel medyanın ilgisini daha bir çekiyor.

Avrupa'nın soğuk iklimi değil elbette bu kadınları ta oralara sürükleyen. Yaşadıkları toplumda, kadın olarak invisible-görünmez olmaları. Ve sevgi, cinsellik gibi temel insani gereksinimlerini çeşitli nedenlerden dolayı karşılayamamaları. İnsanların doğal gereksinimlerine toplumsal cinsiyet rolleri dayatılırsa, cinsellik, ticari bir endüstriye dönüştürüldüğünde, bu tür ütöpik yaşamlar da olacaktır. Tek fark şu: şimdiye kadar, bu "cennetin" müdavimleri erkeklerdi. Artık "huriler" erkek cennetinin hizmetlisi değil, sahibi rolündeler gibi.

Karayip adalarındaki seks turizminde hizmet veren, yaşları yirmiyi geçmeyen bu doğuştan talihatsız delikanlılar, başka bir yönden "talihatsız" kadınlarla buluşur. Bu "iş" ilişkisinde, her iki tarafın da beklentisi bellidir. Kimse kimseyi sömürüyor diyemeyiz. Erkekler mağdur olmadığı gibi, kadınlar da zalim değildir. Hatta, mutsuz beraberliklerde, yılda bir sevgililer gününde, kocasından, partnerinden ilgi, sevgi dilenen kadınlarla karşılaştırıldığında çok daha onurlu bir girişimdir bu. Dünyanın başka yerlerinde, aynı yaşlardaki hemcinslerine göre yine de şanslıdırlar. Hemcinslerinin çoğu gibi, bedenlen genç ve çekici kalamadıklarından dolayı ömür boyu cinselliklerini unutmaya mahkûm değillerdir hiç değilse.

Görülüyor ki, seks turizminin müşterileri sadece elli

yaşın üstü kadınlar değil, genç kadınlar da çoğunlukta. Bu da gösteriyor ki, yaşa bakmaksızın kadınların cinsel arzu ve isteklerini, erkek egemen, cinsiyetçi kültür bastırıyor ve erkeğe aktif bir rol atfederek kadın cinselliğini pasifleştiriyor. Ya da metalastırıp pazarlıyor. Ataerkil kültürle, capitalist ekonominin bir işbirliğinden söz edilebilir burada.

Bu makalenin yazarı, her türlü işe ve sömürüye karşıdır. İşin iş olmaktan çıkmasını savunmaktadır. Seks endüstrisi de, diğerleri gibi endüstri alanlarından biridir. Sömürüyse sömürü, emekse emek, hepsinde aynı şey yaşanmaktadır. Diğer endüstri alanlarından farkı yoktur. Ve bu alanda çalışan insanları da mağdur görmez, emek pazarında, emeğini satan işçi olarak görür. Bu konudaki, çift standartlı, üst sınıf, ahlâkçı bakış açısını reddeder.

Karayip Adalarına giden genç kadınların çoğu iyi para kazanan, kariyer sahibi kadınlardır. Ama, başarılı, bağımsız kadın olmak, erkeklerin tersine, iyi bir eş ya da sevgili bulmak için yetmemekte, hatta kusurgörülmektedir. Geleneksel anlayış, evlilikte erkeğe ekonomik güvenlik rolünü biçer çünkü. Ve bu gerçeklikten dolayı, çoğu kadın, kendi yaşından büyük, ona ekonomik ve duygusal destek verecek, "masterly" otoriteye sahip erkekleri tercih etmektedir. Sosyal statü olarak da bakılabilir duruma. Bu noktada,

bireyleri ahlâki olarak yargılamak yerine, toplumsal cinsiyet kalıplarını ve ekonomik eşitsizliği bombardıman etmeyi gerekli buluyorum.

Toplumsal cinsiyet kalıplarının her iki cinsi de belli beklentilere hapsettiği bir cinsel politika, buna bağlı olarak cinsiyetçilik her alanda görülmektedir. Erkekler de ayrımcılığa maruz kalır. Erkekler başarıyla sembolize edilirken, kadınların, seksi, cazibeli olmaları öne çıkarılır. Bu yaygın kültürden etkilenen çoğu erkek, genç, seksi kadınlara yönelir. Böyle bir kadına "sahip" olmak bir statüdür onlar için. Ayrıca, erkek egosu da girer işin içine.

Bu tür ayrımlar bölünmelere yol açmaktadır elbette. Arkadaşlık ilişkisi ile seks ilişkisinin katagorize edilmesi, her tür beraberlikte kopuşlar getirmektedir. Tam kendin olabileceğin yoğun paylaşmanın önünü tıkamaktadır. Oysa, hem sevgililik, hem arkadaşlık paylaşılabilir görünmektedir. Burada biz-zat gözlemlediğim gay-lezbiyen ilişkilerinde heterolar kadar cinsel ayrımcılığın yaşanmamasını, arkadaşlıkla sevgili ilişkisini birleştirmelerine bağlıyorum.

Monogaminin tek doğru ilişkiymişçesine dayatılması da ilişkinin taraflarını başka türlü davranmaya zorlar. Evlilikte, taraflardan birinin bir başkası ile seks

yapması, boşanma nedenidir birçok yerde. Halbuki, daha otonom bireylerin yaşadığı ilişkiler ve cinselliğin kuşatılmadığı başka çoğulcu modellerde ilişkilerin daha sağlıklı yaşandığı örnekler de vardır. Tek doğru ilişki türü evlilik ya da tek eşlilik olmayacağı gibi, çok eşli ilişkinin öncekinin yerine önerilmesi de yanlış olur. Önemli nokta, cinselliğin "sahipliği" anlayış ve kurumunu ortadan kaldırmaktır.

Heteroseksüel ilişkilerin dışında sayısız ilişki örneği vardır. Burada önemli olan bireyin ne istediğidir. Ve bu istek ve ihtiyaçlarını özgürce ifade edebilmesidir. Bu tür yaşam alanları elbette suni olarak yaratılamaz. Marjinalize olunmamalı, toplumda fiziksel görünürlüğü sağlama pratiklerinden vazgeçilmemelidir yine de.

Cinsel politika konusunda derinlemesine çalışma yapmış kadınların konuya feminist perspektiften yaklaşımlarıysa kısaca şöyledir:

Lynn Segal'a göre, bedenle beyin ayrılmaz bir bütündür. Cinsel, duygusal istek ve arzuları yok sayarak, kadın, salt fiziksel görünüşe –bedene indirgenemez. Kadınların cinselliğinin, arzu ve ihtiraslarının, diğer duyguları yok sayılarak, sırf sekse ve doğurganlığa indirgenmesi de önemli başka bir hatadır. Ne yazık ki, kadın hareketinin cinsel özgürlük konusunda yıllardır verdiği mücadeleye rağmen, kadınların yaşlılık deneyimlerinde fazla bir ilerleme kaydedilememiştir.

Tam tersi örnekler vardır oysa geçmişte. 18. yüzyıl Fransa'sında, yaşlı kadınla genç erkek aşkı, toplumda kabul gören, teşvik edilen bir olgudur. Bu tür, yıllarca süren ilişkilerle doludur tarih. Şair Mary Shelley, kocasından epey yaşlıdır. Daha antik dönemlerde, Avrupa dışında da vardır böyle örnekler. Karısı Hatice, Muhammed'den yaşça bir misli büyüktür. Statü, para gibi faktörleri unutuyor değilim elbet, bu tür örnekleri verirken. Buna rağmen, kadınlara karşı yaş ayrımcılığı, günümüz toplumuna göre daha zayıftır.

Emma Goldman'ın tecrübesi günümüz toplumuna daha uygundur. 1937'de, Avrupa'da sürgündeyken 66 yaşındadır. Ve Torontolu genç bir erkeğe aşık olur. Bir gün birlikte parkta yürürlerken, insanların bakışlarından, aşağılanmış gibi hisseder kendini. Yakın arkadaşı Alexander Berkman'la paylaşır bu üzüntüsünü. Goldman'a göre, kadın ve erkek arasındaki cinsel eşitsizlik giderilmedikçe toplumsal bir devrimden söz edilemez.

Lynn Segal ise, seksüel kültürün kadın ve erkek cinselliğini ele alışına atıfta bulunurken, onun biyolojik gerçeklikten uzak olduğunu vurgular.

Biyolojik olarak ele alınırsa, erkeklerin dölleme zayıflığının 40'lı yaşlarda başladığını, buna paralel olarak penis sertleşmesinde de düşme olduğunu, erkekler arasındaki cinsel iktidarsızlığın bilinenden daha yaygın olduğunu belirtir. Viagranın gündeme gelmesi boşuna değildir.

Yıllardır İngiltere'de yaşayan, Avustralya doğumlu, tanınmış feminist Germaine Greer, ne pahasına olursa olsun, genç kalacağım diye çırpınan kadınlar için üzüldüğünü söyler. Estetik ameliyatlar, gençlik aşıkları vb... Bitmez tükenmez bir enerjidir boş yere harcanan. Menopoz döneminin de abartıldığını vurgular ve yaşlanmanın korkulacak bir kâbus olmadığını, kendisini bir sürü sıkıntıdan kurtardığını dile getirir:

İstenmemek özgürlük demektir. Hayatımda hiç bu kadar mutlu ve neşeli olmadım. Beni seven erkeğin kollarındayken hissettiğimden daha mutlu hissediyordum şimdi kendimi.

Yaşlanmasına rağmen kendini seksi hisseden kadınlardan biri de Susan Sontag'dır. Sontag, kadın ve erkek cinselliğine karşı çifte standartlı bakış açısını eleştirir. Yığınla kadının bu saçmalıklardan etkilenip daha menopoza yaklaşırken cinsel yaşamdan çekildiğini vurgular. Bilim kadınlarının yazdığı menopoz ve kadın cinselliği ile ilgili çalışmalar, geçmiş önyargıları yıkmaktadır. Kısacası, kadınların yaşlanması değildir cinsel arzularını körelten, önyargılı ve çift standartlı erkek egemen kültürdür.

Lezbiyen kimliğini öne çıkarma gereği duymamıştır Sontag. Ama ömrünün son günlerine kadar, hem başka kadınlarla birlikte olmuş, hem de kendisi gibi cesur, fotoğraf sanatçısı Annie Leibovitz'la uzun yıllar ilişkisini sürdürmüştür. Ve kendisini şöyle ifade eder:

Cazibemin erkekleri daha az etkilediğini görmemle kadınlara yöneldim. Ve kadınlar harika! Kadınlar 40 yaşları civarında yenilenirken, erkeklerin içi boşalıyor. Kadınlar, kendilerini sürekli geliştirme çabasında.

Görüldüğü gibi, yaşlanmak, elini eteğini yaşamdan çekmek değil. Hem yalnız, hem erotik yaşamayı öğrenmiş kadın örnekleri de oldukça çok. Bence hüznü olan, hem birisiyle yaşayıp, hem yalnızlık çekilmesidir.

Amerika ve Avrupa'da, yalnız yaşayan kadınların sayısı erkeklere oranla çok daha fazladır. Britanya toplumunda, 40 yaşında boşanan kadınlar yeni partner bulmakta erkekler kadar şanslıdır. Ama, kırkı geçtiğinde, bu şansın azaldığı gözlenmektedir.

Yaşlanmak, kadınlar için bir kâbusken, erkekler için ikinci bir yaşam olmaktadır. Dünün yaşlısı, yarının baba adayıdır. Jack Nicholson, Michael Douglas örneğinde olduğu gibi. Fimlerde, yaşlı kadın oyuncuların soyunduğunu neredeyse hiç göremeyiz. Amerikan sineması özellikle tutucudur bu konuda. Fransız ve Britanya sineması, kısmen de olsa bazı tabuları kırmaktadır. Örneğin Calendar Girls filmi. Bir başka film de, Hanif Kureishi'nin, bilinen tarzıyla yine tabuları tersine çevirdiği bir yapıttır: The Mother. Filmde, yetmişine yaklaşmış bir kadının, kendini,

yarı yaşındaki inşaat işçisiyle cinselliğin hazzına bıraktığı bir sahne çok ilginçtir.

Hollywood'la sınırlı da değildir örnekler. Her alanda bu tür ayrımcılıklar yaşanmaktadır. Kariyer ve paraya sahip olsalar da, erkekler kadar şanssı yoktur belli yaşa gelmiş kadınların. Erkeklerin koca göbeklerinin sarkmış olması kusur olarak görülmez. Hatta, sarkmış yanaklarını örten ağarmış sakalları bilgelik göstergesi olarak sunulurken, kadınların göbeğinin "çirkinliğine", göğüslerinin sarkıklığına vurgu yapılır.

Hem kadın, hem yaşlı olmanın dayanılmaz ağırlığı altında anti-depresan haplarına sarılan kadınların sayısı her geçen gün artmaktadır. Kuşkusuz, yaşlanmanın bir dışlanma olarak algılanması ve bunun beslendiği kaynak, cinsiyetçilikten ayrı düşünülemez.

Amerikalı feminist yazar, eleştirmen Vivian Gornick, 1980'lerle birlikte kadın hareketinin toplumsal alandan çekilmesiyle ve grupların dağılmasıyla bağlantılı olarak ömür boyu sürececek bir yalnızlığı yaşamaktan korktuğunu şu sözlerle ifade eder. "... varoluşsal yalnızlık yüreğimi deliyor..."

Simone de Beauvoir'ın yıllar önce ifade ettiği gibi, "kadın doğulmaz, kadın olunur." Bu örnek de erkek deneyiminden:

Amerikalı romancı Phillip Roth, günümüz Amerikasındaki, aynı yaşta kadın ve erkeklerin durumunu karşılaştırırken oldukça iyimserdir. Kendisi gibi başarılı erkeklerin genç kadınlara sunacağı iktidarı, genç kadınlar kendi yaşlarındaki erkeklerde bulamamaktadır. Hükmetmenin sanatıyla, genç kadınları teslim almanın mutluluğuna diyecek yoktur. Bir erkek bundan başka ne ister.

Bu örnekten genel bir sonuç çıkarmak yanlış olur ama Philip Roth yalnız değildir bu noktada. Kendisi gibi çok sayıda hemcinsi vardır. Başarılı, zengin kadın olmak da bir ayrıcalıktır ama bu ayrıcalıklı kadınlar, erkekler kadar şanslı değildir genç sevgili bulmakta. Erkekler yaşlı da olsalar, genç sevgili bulmakta avantajlıdır. Ve bu yaşlı erkekler, genç sevgiliye koşarken, geride bıraktığı partnerini, sanki kusurmuş gibi, yaşıyla, fiziğiyle yüzleşmeye davet eder. Genç kadınlar da, "tecrübeli", başarılı, bu "sugar daddy"leri, genç erkeklere göre daha güvenilir bulmaktadır.

Genel bir değerlendirme yapacak olursak, kadınlarla erkekler arasında bu alanda yaşanan eşitsizliği, cinsiyetçi kültür, toplumsal cinsiyet, bilimsel alanda yapılan çalışmaların taraflılığı gibi temel nedenlere bağlayabiliriz.

Bu alanlarda mücadele etmeyi, radikal bir değişimi önerebiliriz. Yeterli midir? Bu yazının amacı, bu soruyu cevaplamak değil, soru ve fikirleri tartışmaya açmaktır.

Ütopya anlayışımı koymaya çalıştım. Ütopyamda olmasını istediğim şeylerle noktalamak istiyorum.

Büyük metropollerin genel sorunudur insan ilişkilerinin kopukluğu. Bu kopukluğun giderilmesi için, yaşama alanlarının, dayanışma topluluklarının çoğaltılması, karşılıklı dayanışmayı esas alan insan ilişkilerinin geliştirilmesi can alıcıdır. Mimariden sanata yaşadığımız her alanda, birey olarak söz hakkına sahip olmamız gereken bir dünya hayal ediyorum. Yaşamımın bir parçası olarak algılıyorum ütöpik olmayan hayallerimi.

Bugünkü anarşist oluşumların cinsiyet politikaları ve uygulamaları olmak zorundadır. Anarşizm evde başlar, yatak odalarımızı da içermelidir bu. Anarşist hareketin içindeki birçok kadın, insanların hayvanlar üzerindeki iktidarından çok, erkeklerin kadınlar üzerindeki iktidarını sorgulamaya önem vermektedir. Bunları önemsemedikleri anlamına gelmemelidir bu öncelik. Hareketteki, özel olanla politik olanı birleştirememiş beceriksizliğinin sonucudur kadınları böyle bir noktaya iten. "Yeni erkek", "feminist erkek" kavramı palavradır, pratiğe konmadığı sürece. Erkeklerin çoğu, entelektüel düzeyde anti-seksist tavır alırken, duygusal yönü göz ardı etmektedir.

Homofobi ile mücadele ciddi olarak ele alınmalıdır. Bu mücadele herkesin sorunu olmalıdır. Homofobi ile mücadele, cinsiyetçilik, hayvan özgürlüğü, militarizm, kadın ve lgbtt'lilere karşı şiddeti hedef alan kampanyalar, atölye çalışmaları vb. örgütlenmelidir. Türkiye'de, nerdeyse her haftada bir işlenen nefret cinayetlerine karşı, toplumun genelini dönüştürmeye yönelik doğrudan eylem pratikleri ortaya konmalıdır artık. Bu, şiddetin unutulmasını ve kanıksanmasını önleyeceği gibi, hepimizi özgürleştirecek bir toplumun da önünü açacaktır.

Kadınlar arasındaki dayanışmanın gelişmesine önem verilmesi de bir başka önemli nokta. Daha da önemlisi, kuşaklar arası bilgi ve deneyim paylaşımı zorunludur, bu tür ilişkilerin geliştirilmesi, kadınlar arasındaki genç-yaşlı bölünmesini değil, dayanışmayı getirecektir.

Sonuç olarak, yaş, ırk, cinsiyet ayrımcılığının kalkması için yasalardaki eşitliğin yeterli olmadığı açıktır. Toplumsal dönüşüm sürecinde, kendilerini radikal, devrimci olarak tanımlayan grup ve bireylerin öncelikle kendi içlerinde bir dönüşüm yapmaları zorunludur. Cinsiyetçiliği, ayrımcılığı yıkamayan, sistemi hiç yıkamaz. "Engelli" –özürlü olan bireyler değil, hepimizi kapsayan, ırkçı, cinsiyetçi, görünür görünmez yasa ve anlayışlardır.

Emine Özkaya
15 Mayıs 2009-Londra

Plansal temellerde isyancı anarşist pratiğin gelişimi bireyin çözümsel olarak neler yapmış olduğuna bakma yeteneğine ihtiyaç gösterir. Bireyin amaçları kafi derecede açık olduğunda ve birey diğerleri ile pratikte bu amaçların üstesinden nasıl geleceğine dair daha fazla kesin fikirler geliştirmeye başladığında, eleştirinin gücü mücadelenin somut gerçekliğinde son derece kullanışlı bir silah haline gelir. Bununla birlikte, bu ülkede, basit tasdiklere ve ya reddetmelere, "evet" veya "hayır" çift değişkenli mantığına indirgenemez. Aksine, isyancı yöntemlerden geçerek bizim amacımız olan sosyal düzenin imhası ışığında kapsamayı seçtiğimiz eylemlerimizin dikkatli imtihanlarını kapsamalıdır. Eğer bizi yanlış yola götüren belirli bir eylem bulursak, pişmanlık duymadan gerçekleştiririz. Hataları kabullenme yeteneği ve gerekli olduğunda baştan yeniden başlamak, her hangi sağlıklı bir isyancı hareketin -ne kadar ufak olduğu önemli değil- sahip olduğu yaratıcı hayal gücü ve aşırı tutkulu anlayışı yansıtır. Maalesef, tarihe -bizim yaşadığımız süre- çoğunlukla mitoloji gibi, saygı gösterilmiş yüksek gerçeklik gibi veya sadece gerçek sebebi bulmak için kuramsal seviyede sorgulanmış teoloji gibi davranılmaktadır. Anarşistler, bilhassa, geçmişlerinin büyük anlarının hikayelerini yaratmayamehillidirler. Bumitolojileştirilmiş yaşama, tarihimizi bir çok hataların yapıldığı ve birçok hayret verici projelerin başarıldığı süre gelen mücadeleden ziyade, bir dizi "şerefli yenilgi"lere çevirir. Büyük anlar ve şerefli yenilgiler dizisi olarak tanımlandığında, tarihimiz süre gelen mücadele için kullanışsız olur. Aksine bizim olayları günümüzdeki mücadelemiz için kullanılabilirliğini öğrenmeye dayanarak sorgulamaya ihtiyacımız var, çoğu isyanın tarihindeki güzelliği ve şiiri silmek için değil, fakat bu güzellik ve şiiri güce karşı günlük savaşımız yaparak arttırmak için.

Mitleştirilen bir güncel olay, geçen sene Seattle'da WTO zirvesini bloke eden bir dizi

gösteri. Takip eden aylar içinde, çeşitli belli başlı konferanslara, buluşmalara veya kongrelere karşı benzer gösteriler meydana gelmişti. Bu gösterilerin çoğunda, isyanın çok gerçekçi eylemleri meydana geldi, ve desteğim bu eylemleri gerçekleştirenlerle. Fakat en azından Birleşmiş Devletlerde, bu olayların çoğu gündemleri kendilerini duyurmak olan ve otoritelerilebu olaylarüzerindenmüzakere etmek için istekli olan politik aktivistlerce organize edildi. Çoğu anarşistler Seattle etrafında gelişen miti unutmamaktadır ve tartışmalarını ve çözümsel analizlerini şiddet ve şiddetsizliğin doğası, mülkiyet tahribi sorularıyla sınırlandırdılar, bu tartışmaları sol politik organizasyoncuların münakaşa etmeyi tercih ettikleri ahlaki alanlarda tutuyorlar. Bunlardan hiçbiri Seattle mitine işaret olamaz. Ne de isyancı bir perspektiften ilgi çekmeye uzak olan soruları açar: Hangi yer, süren mücadelemizde/isyancı projemizde böyle gösteriler yapar/ Böyle olaylara gitmeyi reddetme sorunu değil, fakat gitmenin ötesinde, eğer biri, açık bir niyetle, kişinin günlük mücadelesi dışında ve içersinde cereyan eden yolda bunu seçerse gidebilir elbette. Bu usulun takip eden sorularında, bizim her birimiz kendi kararlarımızı kullanacağız ve neticede eyleyeceğiz, fakat eğer soru sormazsak, gücün ajandası ve onun sadık muhalefeti tarafından sürüklenmeye devam edeceğiz, hiç bir yararı olmadan buradan oraya sürükleniyor, ve mitin tekrar yaşanamayabileceğinden yakınıyoruz.

Prag ve dünya çapındaki çeşitli dayanışma gösterilerindeki olaylar hakkında duyduğum küçük miktarlardaki haberler açık olarak oralarda anti-kapitalist olayların olduğunu ve "şiddetsiz" aktivistlerin hakimiyetinden çok uzakta olduğunu göstermektedir.

Kaynak: UYGARLIĞA KARŞI

Önce yeni kültür ortaya çıktı ve geleneksel toplumu irdeleyip sorgulamaya başladı. Halk kitleleri bu gelişmeden etkilenip kaynaşma içine girdi. Yeni kültürle radikalleşen halkın birleşmesinden politika doğdu. Önce umut veren bir çocuğu bu, yeni toplumun doğmasında bir hayli işlevsel olacağı düşünülüyordu ama sonraki gelişmeler içinde görüldü ki, hiç de öyle değilmiş. Tam tersine.

Yeni kültürle radikalleşen halkın birleşmesinden yeni bir çocuk daha doğdu: Devrim. Ağabeyi politikanın, devrimin doğması için önemli bir işlev yerine getirdiği söylendi. Ama gerçekten öyle miydi bakalım? Yoksa politika, bir ana baba katili olduğu gibi, aynı zamanda bir kardeş katili miydi?

Bunu anlamak için, iki yüzyıl içinde cereyan etmiş üç büyük devrimi yeniden ve daha dikkatli incelemek gerekiyor: Fransız Devrimi; Rus Devrimi ve 1968 Devrimi.

Fransız devriminden neredeyse yüz yıla yakın bir zaman önce yeni kültür doğdu. Antiklopedistler ve büyük Fransız feylezofları bu kültürün hazırlayıcıları oldular. Bu yeni kültür daha sonra Aydınlanma adını aldı. Aydınlanmanın salt felsefi plandan çıkıp toplumu

etkilemeye başlamasıyla hoşnutsuz kitlelerdeki kaynaşma birleşti ve kitlelerin zihninde belli belirsiz yeni ve eşitlikçi bir toplum hayalini oluşturdu. Bu hayal kitlelerin zihninde bir kere ete kemiğe bürününce eski geleneksel toplumsal yapının çöküşü daha da hızlandı. Bu hızlanma, yeni toplumu kurma iddiasıyla köhnemiş devlet mekanizmasını devralacak gücü, yani politikayı hazırladı. Ama yine de, büyük patlamadan önce Fransa'da politika o kadar güçlü ve iddialı değildi. Kültür hâlâ ön plandaki rolünü, itici güç rolünü oynamaya devam ediyordu. Nihayetinde, esas olarak yeni kültür ve halk kitlelerinin birleşmesiyle devrim doğdu. Devrimin o anda doğmasındaki baş rolü oynayan spontane halk hareketiydi. Halk hareketi, hiçbir örgütün ya da politik partinin örgütlemesiyle ya da talimatıyla harekete geçmiş değildi.

Devrimi doğuran ana, yani halk hareketi, bu ağır doğumun ardından yaralarını sarmaya, kanlarını temizlemeye çalışırken politika, halk hareketinin eski toplumun iktidarını yıkmış olmasından yararlanarak eski toplumun köhne devlet mekanizmasını ele

geçirdi.

Bundan sonra, politikayla, yeni kültür, halk kitleleri ve devrim arasında bir zıtlasma ve çekişme süreci başladı. Jakobenlerin şahsında politika, yeni kültürü kendi denetimine alıp kullandı ve aynı zamanda da onu bastırdı. Kültür ve aydınlar politikaya kurban edildi.

Politika ikinci olarak devrimi yapan halk kitlelerine diktatörlük uyguladı ve halk hareketini bastırdı. Devrimin bu iki temel dayanağının bastırılmasıyla birlikte zaten devrim ölmüştü. Onun sadece adı ve şöhreti kaldı. Devrim, Fransa içinde politika tarafından öldürüldüğü

ve bastırıldığı halde, Fransa dışında aydınlanma idealleriyle donanmış şöhreti yayılmaya, Fransa dışındaki uluslara umut vermeye devam etti.

Rusya'da da buna benzer bir şekilde gelişti süreç. Rus devriminden neredeyse yarım yüzyıl önce, Dekabristlerden Narodniklere ve Nihilistlere kadar çok sayıda değişik düşünsel akım yeni toplumsal kültürü hazırladı. Bu kültür, hoşnutsuz halk kitleleriyle birleşip toplumsal hareketi ortaya çıkardı. Toplumsal hareketlenme, giderek kızışan bir ortamda politik örgütlenmelerin gelişmesine yol açtı. Ne var ki, iddia edildiğinin

tersine, ne 1905 devrimi, ne de 1917 Şubat devrimi, politik partilerin hazırlıklarının sonucu ortaya çıktı. 1905 devrimi patlak verdiğinde, Lenin kendi partisinin üyelerini "karanlık hücrelerinde" uyuklamakla ve büyük kitle hareketinden kopuklukla eleştiriyordu. 1917 Şubat devrimi, kadınların fırınlara saldırmasıyla başladı. Devrim patlak verip Çarlık tepetaklak edildiğinde Bolşevikler de dahil olmak üzere tüm devrimci partiler bu olayı şaşkınlık ve inanmazlıkla izlediler. Şubat Devrimi gerçekleştiğinde Lenin Zürih'te, derin

felsefi çalışmalar içindeydi, böyle bir devrimi hiç bir şekilde beklemediği, Lenin'in Zürih'teki günlerini inceleyen tarihçiler tarafından anlatılır. Aynı şekilde Troçki de Amerika'daydı o günlerde. Devrim patlak verince apar topar Rusya'ya hareket edişini Emma Goldman, Hayatımı Yaşarken adlı anılarında anlatır. 1917 Şubat devrimi, hem spontane halk hareketinin ürünüdür, hem de spontane halk hareketine daha da büyük bir ivme kazandırmıştır. Bu halk hareketi kendi özörgütlenmesi olan Sovyetleri de geliştirir ve Sovyetler, Çarlık'ın yıkılmasından sonra kurulan geçici hükümete karşı bir duel iktidar organı olarak

ortaya çıkar.

v1917 Şubatından hemen sonra yeni toplum için harekete geçen işçi, köylü ve asker kitleleri devrimin fiili yürütücüsüdürler. Köylüler aristokrat topraklarını bilfiil ele geçirmeye; işçiler fabrikalarda kendi yönetimlerini dayatmaya; askerler cepheyi bırakıp

geri çekilirken orduyu fiilen yıkmaya; bütün bu kesimlerin fiili temsilcisi Sovyetler, geçici hükümeti yıkıp kendini iktidar aygıtı haline getirmenin yollarını aramaya başlamıştır. Ne var ki, bu ortamda kendine gün doğduğunu düşünen politik öge de toparlanmış ve eski toplumun devlet yapısına el koymak üzere hazırlıklarını hızlandırmıştır. Aslında burada şöyle bir ikilem söz konusudur: Ya Sovyetler eski toplumun devletini bütünüyle yıkıp kendini iktidar haline getirecektir ya da politik

ortaya saldıkları ajitatörleri aracılığıyla barışçı bir halk gösterisine dönüştürmenin üstesinden gelebilmişlerdir.

1917 Ekim darbesi, aslında 1917 Şubat'ında doğan Rus devriminin, politik iktidarın eliyle katlinin başlangıcını oluşturur. 1917 Ekim'inde Sovyetler gelmedi iktidara, Sovyetlere dayanarak Bolşevikler geldi ve "bütün iktidar Sovyetlere" sloganıyla iktidara gelir gelmez yaptıkları ilk iş, bütün iktidarı Sovyetlerden almak oldu. Artık Bolşeviklerin şahsında, köhnemiş devlet mekanizmasının kumandasını ele alan politik gücün iktidarı söz konusuydu. Bu politik güç, Sovyetlerle birlikte, halk kitlelerinin spontane hareketini de bastırdı ve halk üzerinde korkunç bir diktatörlük kurdu. Köylü hareketi bilfiil durduruldu ve bastırıldı. Bu yüzden

Rus köylüleri, kendilerinin 1917 Ekim'inden önce toprakları ele geçirmelerini teşvik eden "Bolşevikleri" sever, 1917 Ekim'inden sonra toprakları ele geçirmelerine engel olan, ele geçirdikleri toprakları devletleştiren ve ürünlerine el koyan "komünistleri" ise sevmezler. Halk hareketiyle birlikte kültürel öge de baskı altına alındı. Aydınlar köhnemiş devlet aygıtının memurları haline getirildi, buna boyun eğmeyenler kendilerini idam mangalarının karşısında ya da toplama kamplarında buldular. Bütün bunlara rağmen, yani devrim ve idealleri

gücün temsilcisi Bolşevikler Sovyetlerin gücünden yararlanıp eski devlet mekanizmasını ele geçireceklerdir (bu arada, "Bolşevik devrim"inin eski devleti parçaladığının tam bir palavra olduğunu belirtiyim. Tersine, Bolşevikler iktidara gelerek eski devleti devralmış ve bu devleti parçalanmaktan kurtarmışlardır).

Bizzat Bolşevik tarihi de anlatır. Bolşevikler, kendileri henüz hazır olmadıkları için (Sovyetlerin içinde henüz çoğunluğu ele geçirememişlerdir) 1917 Temmuz'unda devrimi önlemişlerdir. Kendiliğinden kaba halk öfkesine kalsa geçici devrim hükümetinin işini o anda bitirecekti. Ne var ki, iktidara henüz hazır olmayan Bolşevikler, bu devrimci dalgayı,

içerde katledilirken Rusya'nın dışında bu idealler yayılmaya devam etti. Hem de ironiktir ki, işçi, köylü ve aydın hareketini ezen Bolşevikler ya da Stalin örnek gösterilerek.

1968 devriminde de süreçlerin bu şekilde işlediğini görüyoruz. Önce kültürel hareket, ardından kitle hareketi. Bu ikisi politik parti ya da hareketleri doğuruyor. Ama 1968'de politik hareket, daha iktidara gelmeden kültürü bastırıyor ve kitle hareketini söndürüyor. Ama diğer iki örnekten farklı olarak kendisi de iktidar olamıyor. Halihazır iktidarların yedeğinde, solmuş ve sünmüş bir aygıt halini alıyor.

Devrim, politikanın sonucu değil, politika devrimin sonucudur. Aynı zamanda sonu.

Devlet ve Terörizm

Kim

"Tek iktidar ölümdür çünkü nereden geliyor olursa olsun, her iktidar; kral, egemen sınıf, devlet aygıtı, papaz, baba, anne, ölümüm kullanılmasıdır."

Toplu huzuru ve barışı korumak adına devletin elinde bulundurduğu şiddet tekeli, insanların hayatlarının ve ölümlerinin baskı, eğitim ve sağlık aygıtlarıyla gasp edilmesidir. Bu gasp milyonlarca kölenin gayri ihtiyarı ya da bilinç dışı rızası olmaksızın sadece teröre dayanabilirdi. Oysa hayatlarının idamesi telaşı içinde debelenen, medyanın sürekli yani 24 saatte

24 saat, her uzumda; evde, sokakta, yolda, salaklaştırıcı saldırılarına maruz kalan zevzekler olarak insanlar bu gasp karşısında seyircidirler. Bu konum bir yandan çevre felâketi tellallığıyla yani kimsenin yakasını sıyıramayacağı biyosferin ölümü tehdidiyle öte yandan özellikle Avrupa ve Birleşik devletler nüfusunu tehdit eden (ama irili ufaklı her devletin kendince ve kadrince yarattığı) terörizm tehdidiyle pekiştirilir.

Afganistanın ve Irakın işgali, ekonomisini askerileştirmekten başka çıkarı olmayan dünyanın en arsız Leviathanı önderliğiyle, özgürlük, demokrasi, barış terörizmden temizlenmiş bir dünya kisvesi altında en alelade Hristiyan önyargıları dürtüklenerek gerçekleştirilir. Velâkin bu önder devlet diğerleri tarafından terörizmi bizzat desteklemekle suçlanır, herkesin bildiği gibi şimdi peşinde koştuğu teröristleri, eğittiği, silahlandığı, örgütlediği iddia edilir. Öte yandan aynı devlet, Müttefiklerinin ve ötekilerin el altından bu "teröristleri" destekleyip desteklemediğinden şüphededir. "Terörizm ile savaşmak için uluslar arası koalisyon" teröristlerin kimler oldukları ve terörizmin ne olduğu konusunda aralarında anlaşık değildir.

Oysa kelime kendisini söylüyor; terörist, terörü amaçlarına ulaşmak için bir araç olarak kullanandır. Tam bu anlam doğrultusunda terör, ilk kez Fransız devriminde, devrimden doğan rejimi, iç ve dış düşmanlara karşı korumak için kullanılmıştır. Bu araç yeni gibi gözükse de devletin kimyası için hiç de öyle değildir. Bir yüzyıl önce Thomas Hobbes, korkunun akli başında insanlara hükümdarın iradesini dayatmak için sıradan bir yöntem olarak kullanılmasını teorileştirmişti. Hobbes'a göre doğa durumunun imkânsız kıldığı barışı güvence altına almak için, üstün bir amacı (herkesin iradesini temsil etmek ve biçimlendirmek) izleyen hükümdar, gücün ve şiddetin kullanımının tekeline sahiptir. Robespierre tiranlara has bir yöntemi kullanmakla eleştirildiğinde " evet, özgürlüğün kahramanlarının elinde parlayan bu glev (iki ucu keskin kılıç, adaletin kılıcı) tiranların uşaklarının silahlarına benziyor" diye yanıtlar. Devletin el değiştirdiğinin ama kullandığı araçların değişmediğini, öz ilkelerinin aynı kaldığını açık bir şekilde dile getirir. Biçimi ne olursa olsun her devlet, " Adalet" adına öldürmek ve savaş açmak iktidarındır. 1791'de devrimciler kralı devirmişler ama hükümlarlığın özünü devirememişlerdir. Kralın değil halkın egemenliği hükümlarlığın karakterinde bir değişikliğe yol açmaz; demokrasinin genel ilkeleri nice referans olursa olsun meşruiyet, ayrıcalık, şiddet tekeli ve göz korkutma

amacıyla şiddet kullanımı, devletin devlet olarak varlığıdır.

Hegel hem özgürlük hem İmparator hayranıdır. Mantığının merkezinde yer alan "somut evrensel" in etik alanına uygulanmasıdır. İnsan özgürlüğünün bilincine varıp başkaldırmıştır. Artık bir köle olarak, hükümlanlık altında yaşamak istememektedir. Eski devletin modern insanın bakış açısında hiçbir anlamı yoktur, artık irrasyoneldir. Maddi varlığını ancak ölü bir çerçeve olarak yurttaşları üzerinde uyguladığı şiddete dayalı olarak sürdürebilir. Oysa Fransız devriminin külleri üzerine kurulu modern devlet, özgürlüktür. Rasyonel olandır çünkü ahlak fikrinin gerçekleşmesi olan evrensel somuttur, halkın iradesidir. Aristo için olduğu gibi Hegel içinde hayatı ancak devlette ya da politikada hayvanlardan farklı olarak anlamlı, iyi yaşamaya dönüştürebiliriz. Hegele göre modern devlet, Özgürlüğün tarihsel gerçekleşmesinin en son biçimidir çünkü tek tek bireysel iradelerin aşılmasıdır, herkes için ve herkesin ötesinde zorunlu bir nesnellik olduğu sürece bireysel özgürlüklerin temsilcisidir. Politikada ahlaksal olarak meşru tek güçtür.

Devlete itaat etmeyi her birey için toplumsal bir görev kılan bu zavallı düşünceler, modern devletin doğuşuna kaynaklık eden maddi süreçlerin Filozof tarafından göklere çıkarılmasından başka bir şey değildir. Modern devlet Hristiyan Batıda, ruhani takımla (papalık) soyluluğun çatışmalarının gölgesinde savaş ve vergiden doğar. Kralların sürekli ve düzenli bir ordu ve gelirlerini kontrol altına alma gereksinmesi politik iktidarın kurumsallaşmasını doğurur. Askerlik ve doğrudan vergi rıza gerektirir. Bu da soyut ve yüce bir otoritenin herkes tarafından tanınmasıyla mümkündür.

Savaş şüphesiz büyük bir terördür ama terör savaş zamanlarında sadece çatışma alanlarında iki ordu arasında hüküm süren bir şey değildir. Hasım kampın moralini hiçleştirme, savaşa katılımını engellemek amacıyla sivil nüfuza saldırılar bir yüzyıldan bu yana "savaş suçu" olarak İlan edilmiş olsa dahi savaş kadar eski olan bu taktığın kullanımından hiçbir şey eksilmemiştir. Bu vahşetin İkinci dünya

savaşı boyunca, İspanyada Guernicanın, Almanyada Dresden şehrinin, 13-14 Şubat 1945 gecesi 35 000 kişinin ölümüne yol açan yoğun bombalanması, Hiroşima ve Nagazakiye 6 ve 9 Ağustos 1945 atılan atom bombasıyla yaygın kullanımına tanık olunmuştur.

Devletin belirli durumlarda ister sınırları içerisinde ister sınırları haricinde kendine müsaade ettiği ve kendince haklı nedenlere dayandığı (Fransız devriminde özgürlük, ikinci dünya savaşında alman ve Japon faşistlerinin belini kırma) terör aracı tahakkümün her daim herkese yönelik gündelik bir aleti olamaz gibi gözüküyor. Stalin rejiminin, polis devleti ulu önderin ölümünden sonra zincirleri gevşetmek zorunda kaldığı gibi Hitlerin faşist rejimi hiçliğe doğru koşmuştur. Bütün terörist devletlerin sonu yokluktur. Bunun için devlet terörünü özel durumlara ayırmak, nüfuzun belirli bir kesimine yönlendirmek, özel adamların özel uğraşı olarak kurmak zorundadır. Dünyanın bütün demokrasilerinin özel harp dairelerinin, özel müdahale ekiplerinin meşruiyeti terörün devlet tarafından bu tarzda örgütlenmesine dayalıdır.

İsrail uçakları Filistini bombaladığında bu terörist bir eylem olarak anılmayacaktır. Medya da oysa bir Hamas militanı bombayla kendini havaya uçurduğunda ortalığı terör yaygarası saracaktır. Binlerce silahlı adam bir bölge halkının üstüne yürüdüğünde bir devletin ordusuysa kimsenin aklına terörizm gelmeyecektir ama uç beş çocuk taşlarla panzerlere saldırıldığında çocuk teröristlerden söz edilebilecektir.

Anarşizm mümkün müdür?

Aforum'dan

@Anonim:

Mümkünlerle düşünmek bir tarzdır. Doğrusu bir tuzaktır. Dahası, çok düşünenlerin içine düştüğü kolay bir yanılgıdır. Mesela Marks, bireyin özgürce kendini gerçekleştirebileceği sınıfsız bir toplumun sadece mümkün olmayıp zorunlu olduğunu bilimsel olarak göstermeye bütün hayatını adanmıştır. Önemli bulanların okumadığı, okuyanların anlamadığı, anlayanların uymadığı şaheserini, 'Kapital'ini bu niyetle yazdığı rivayet edilir. Sonuç; Marks'tan esinlenenler bireyin hiçleştiği, özgürlüğün önemsizleştiği otoriter, hiyerarşik, teröre ve sınıf ayrımlarına, bürokrasiye dayanan topluluklar; partiler, sendikalar, enternasyonaller ya da devletler; SSCB, Çin, Küba vb oluşturmuşlardır. Şüphesiz Marks'ın eseriyle bunların arasında bir neden sonuç ilişkisi yoktur. Eski Mısır'ın yüce tanrısına, güneşe akın edenler kendilerini yanmış bitmiş kül olmuş bulmuşlardır. Tarihin akışına eşlik ettiklerini düşünenler akıntıya kapılmışlardır.

Anarşizm, açıkçası ham bir hayaldir ama bu rüyayı gerçek yapmak, etik bir tercihtir. Ne herhangi bir kutsal yasa ne herhangi doğa yasası ne tarihin akışı bizi bu tercihi yapmaya zorlamaz. Şeyler olduklarından farklı olabilirlerdi ve olabilirler. Şeylerin mevcut düzeni bir zorunluluk olmadığı gibi özgürlükte bir zorunluluk değildir. Anarşizm mümkündür çünkü içindeki isyan kuşaktan kuşağa taşacak kadar ısrarlı ve umutludur.

@Anonim:

özgürlüğün zorunluluk olmadığını biraz daha açar mısın ?

Tarihi zorunlu ve kaçınılmaz olarak özgürlüğe giden bir süreç değerlendiren düşünce aşikâr. İlerlemeci bu düşüncenin politik tutumu sözde bilimseldir yani tarihsel süreçleri inceleyip bu incelemelere dayanarak gerekli ve zorunlu tutumu aldığı iddiasındadır. Buradan hareketle hem otoriter hem hiyerarşik yapıları savunur. Özgürlük talebini << mümkün >> değil, şu bu kaçınılmazdır, zorunludur diye sınırlar. Anarşizme karşı reddinin esası da mümkün olmayan bir şey olduğu üzerine kuruludur çünkü kendine örnek aldığı politika burjuva politikası olduğu gibi kendine örnek aldığı toplum da burjuva toplumdur. (Lenin açıkça diyordu 'burjuvayı referans alıyorum' diye). Oysa burjuva uygarlığı bizim için vahşettir: açlıktır, sefalettir çalışmak zorunda olmaktır (çalıştığımızda sadece hayatımızı satmakla kalmıyoruz aynı zamanda onu sürdürebilmek için gerekli şeylerden

de mahrum oluyoruz), baskıdır, zulümdür, hor görülmektir, aşağılanmanın bin bir türüdür ama şeyler oldukları gibi sürebilirler hatta daha da kötüye gidebilirler. Biz bu duruma boyun eğebiliriz onu kabul edip destekleyebiliriz ama isyan da edebiliriz. Bu bir tercih köle olarak kalmak ya da özgür olmak.

Özgürlük tarihin ereği değildir. Özgürlük toplumsal mücadelelerin kaçınılmaz olarak doğuracağı bir durum değildir. Özgürlük modern toplumun iç dinamiklerinden dolayı varacağı en son nokta değildir. Ne mülksüzleştirilenlerin mülksüzleştirilmesi ne tepemiz üstündeki her türlü hükümlarlığın yok edilmesi şeylerin akışının doğal sonucudur. Verili olanı kabul edebiliriz ama red de edebiliriz. İçinde bulunduğumuz duruma ne herhangi bir ilahı yasadan dolayı ne herhangi bir bilimsel yasadan dolayı mahkûmuz ve kurtuluşumuzda herhangi bir yasaya, zorunluluğa dayanmaz. İsyan edebiliriz. Köle kalmaya mecbur olmadığımız gibi isyana da mecbur değiliz.

@asiyerli :

Ben anarşizm yerine anarşi mümkün müdür diye sorulmasını tercih ederdim. Anarşi her zaman mümkündür tahakkümün ve köleliliğin olduğu her yerde anarşi mümkündür yeterki isyan etme isteğiniz olsun. Eğer soru anarşiyi isyan etmenin ötesinde bir reddiye ve bir yaşam biçimi halinde yaşamının mümkümlüğü üzerine sorulmuşsa ki ben öyle olduğunu varsayıyorum; bu sorunun cevabını yine de mümkün diye vermek isterim. Eğer anarşiyi bir reddiye ve yaşam biçimi olarak tasarlıyorsak bunun mümkünlüğü diğer reel devrimci kuramlara göre çok daha fazladır. Reel devrimci kuramlar varolan gerçekliği kabul ederek değiştirmek istedikleri şeye dönüşmeyi göze alırlar ve sonuçta öyle de olurlar (değiştirmek istedikleri şeye dönüşürler). Anarşiyi hemen şimdi burda ve kendimizle ilintili bir durum olarak düşünürsek (bu devrimi de kendimizden başlatmak anlamına gelir) o zaman uzakta sandığımız ütopyanın hemen bir adım önümüzde olduğu göreceğiz. Anarşi tüm dünyayı değiştirmek gibi iddaalı ve tarihsel misyonlardan (kurtarıcılıktan) kurtulmalı ve kendini hemen şimdi burada eyleme katılan bireylerin sorumluluk sınırlarıyla sınırlayarak varolanı reddetmeyi hemen orada hayata geçirmeye başlamalıdır. Ancak böylesi bir reddiye hayatı kucaklayabilir ve varolanı değiştirmeyi mümkün kılar. Yine ancak böyle küçük bir kıvılcım ilk işaret ateşini yakabilir ve o ilk ateş tüm bozkırı tutuşturabilir, evrensel bir reddiye mümkün kılar.

Bir de uygarlığı "burjuva uygarlığı" olarak düşünmüyorum. Uygarlık ortaya çıktığında burjuvazi yoktu bence uygarlık ekonomiyi, ticareti, aristokrasiyi, büyük kentleri ve sonuçta da burjuvaziyi yarattı. Gün-

müz uygarlığının egemenleri her ne kadar burjuvalar olsa da tekno-endüstriyel uygarlığı burjuva uygarlığı olarak nitelemek burjuvazinin iktidardan indirilmesi durumunda burjuva uygarlığının da sonunun geleceği yanılması bizi götürebilir. Tekno-endüstriyel uygarlık kendi ihtiyaçlarını ve kendi sınıflarını da yaratan bir simülasyon gücüne sahiptir. Ele geçirilemez, değiştirilemez, başka amaçlar için kullanılamaz, onu reddetmek ve ona arkamızı dönüp çekip gitmek yapılacak en doğru şeydir. Bu ise kendine yeterli kaynaklara sahip alanlarda otonom ve otarşik kır komünleri kurularak yapılabilir. Bu tip otonom kır komünleri çoğaldıkça bunların bir federatif bir yapıya duydukları ihtiyaç da çoğalacak muhtemelen tekno-endüstriyel olmayan anti-hiyerarşik, federal ve ekolojik yeni bir uygarlığın da temelleri atılacaktır.

@roller :

Anarşizm ütopyası gerçekleşemez ama anarşi bireysel olarak yaşanılabilir de ne kadar sürer o da meçhuldür tabii

@karaumut:

Bence anarşi bireysel olarak kurgulanıp yaşanmak istendiğinde mümkün değildir. hele hele varolan sistemin yıkılarak bir toplumsal devrim yaşanmaksızın. sadece toplumsal da değil tüm yeryüzündeki canlıları da bağlayan bir durumdur anarşi. eşitlik, özgürlük, dayanışma, isyan, devrim, anti-otoriter gibi kavramlar bireysel değil toplumsal kökenlidir. bu yüzden tüm anarşizmlerin temel ortak prensibi toplumsal birer önerme olmalarıdır.

@rovereagle:

Ne demek yahu anarşizm sadece bireysel olarak yaşanılabilir. Anarşizm bireysellik midir. Hayır değildir. Anarşizm bireyselliği değil BİRLİKTELİĞİ gerektirir. Bireysel olarak yaşadığınız şey anarşizm değildir. Üstelik anarşizm ütopya olacak kadar ulaşılamaz değildir. Anarşizme yada anarşist dünyaya çok yakınız. Fakat yeterli derecede bilinç sahibi değiliz. Yeterli alt yapıya sahip olduktan sonra bir cinnet herşeyi bitirebilir.

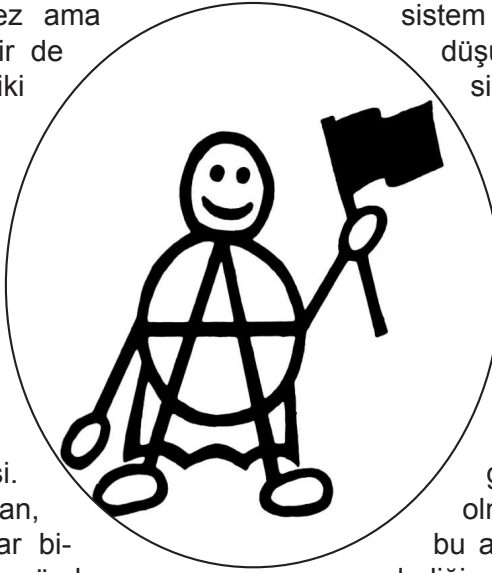
Arkadaşlar lütfen ben çok şey bildiğimi ifade etmiyorum ama anarşizm eşit değildir bencillik. Bencillik ancak kapitalizme yakışır ve kapitalizmde vardır.

@Asiyerli:

Anarşizm, açıkçası ham bir hayaldir ama bu rüyayı

gerçek yapmak, etik bir tercihtir. Ne herhangi bir kutsal yasa ne her hangi doğa yasası ne tarihin akışı bizi bu tercihi yapmaya zorlamaz. Şeyler olduklarından farklı olabilirlerdi ve olabilirler. Şeylerin mevcut düzeni bir zorunluluk olmadığı gibi özgürlükte bir zorunluluk değildir. Anarşizm mümkündür çünkü içindeki isyan kuşaktan kuşağa taşacak kadar ısrarlı ve umutludur.

"Anarşizm ham bir hayaldir" önermesinde anarşizmi bir sistem olarak algılayan düşüncenin, marksizmin özgürlüğün bir zorunluluk olduğu tezine karşı çıkarken uç bir noktadan aslında onun ütöpik sosyalizm eleştirisinin doğrulanması durumu söz konusu. Oysa anarşizm bir ütopya yada sistem değildir. Anarşizm başkaldırının tarihinin külliyyatından öte bir şey değildir.

Anarşizmi bir doktrin bir paradigma bir sistem olarak algılamak batılı modernist düşüncenin ürünüdür. "Anarşizm" bir sistem bir ideoloji olarak algılandığı sürece ham bir hayal olabilir ama anarşi bir başkaldırı geleneği ve pratiği olarak sadece mümkün değil hayatın her anında varolan bir durumdur zaten.

Anarşi sadece etik bir karşı çıkış değil aynı zamanda bizim varlığımız ve kendimizin, doğanın diğer canlıların ve gezegenimizin geleceği içinde olmazsa olmaz bir bir çıkış yoludur. Anarşinin bu anlamda zorunluluk olması Marx'ın dediği gibi zaten toplumsal yasalar gereği kendiliğinden varacağı bir nokta değil insanların kendi neslinin ve içinde yaşadıkları ekolojik sistemin devamı için kaçınılmaz olduğunu farketmelerine bağlı iradi bir durumdur.

@Ahali:

Ham bir hayal gerçekleştirilmesi ve biçimlendirilmesi onu yapanlara bağlı olan bir hayal anlamında bundan marksizmin ütöpik sosyalizm eleştirisinin doğrulanmasını algılamak biraz zorlama bir doktrinden, bir paradigmadan, modernist bir düşünceden ,bir sistemden , ideolojiden neyi anlıyorsun?

@Asiyerli:

Yalnızca "hayal" demek ile "ham bir hayal" demek arasında ne fark var diye sorayım ve cevabını da kendim vereyim; birincisinin (söyleyenin düşüncelerini hiç bilmediğimizi varsayarak) bir durum saptaması olarak hayal etmenin pozitif anlamlarını da içerebilen bir vurgulama iken "ham hayal" deyiminde söyleyenin bu ko-

nuda bir taraf olduğunu ve bunun gerçekleşebilirliğine dair pozitif bir düşünce taşımadığını anlarız. Yani türkçe konuşuyorsak ve konumuz türkçe ise...

Paradigma, ideoloji, doktrin, modernist düşünce ve sistemden ne anladığıma dair diğer başlıklarda yazdıklarımda da vurgu yaptım ve bundan sonra da konular içinde yeri geldikçe yine vurgu yaparım. Ancak şimdi bu geniş kapsamlı ve bağlam dışı tartışmalara yol açabilecek kavramlara şimdilik tablet cevaplar vermemeyi tercih ediyorum. Yani bu tip şeyleri bağlama yaslandırarak tartışmak karşılıklı daha anlaşılır olmamıza yardımcı olur düşüncesindeyim. sağlıcakla

@Wallkan:

anarşizm istiyorum derken aslında kaybettiğim doğal yaşam biçimini istiyorum. insanlar doğuştan iyidir ve doğal yaşam biçimi şu anda anarşizmin istediği yaşam biçimidir. doğal yaşam biçiminin bozularak burjavazi yaşam biçimine dönüşmesine ve bunun yaşanmasına karşı çıkmak anarşi oluyor bence. kabile hayatına baktığımızda zaten anarşist yaşam biçimi vardı. yani anarşizm mümkündür.

dünyada kaynaklar tükendiğinde, insanlar ölmeye başladığında, bi şekilde bundan kurtulanlar (yine fakir kurtulamayacak tabi zenginler kurtulacak) veya ne bileyim marsa gidenler falan görüp diyecekler ki "bu iş böyle yürümüyor ve böyle sürmez" işte o zaman bunu emperyalist de anlayacak, faşist de anlayacak herkes anlayacak. ben buna inanıyorum. sonunda anarşizm olacak.

DISARM AUTHORITY

ARM YOUR DESIRES!

Bireysel otonomi ve kollektif güç

Kendimize anarşist diyorsak bu ne gösteri toplu-
munun temsilcilik pazarında bir şeyleri birile-
rine satmak ne de hiçbir zaman bireyselliğimizi tam
anlamıyla içerebilecek bir kafesin için hapsolmak
için. Kelimeler bizi tanımlamaz. Varlığımızı ve sonsuz
arzularımızı anlatamaz. Kendimize anarşist diyorsak
bu sadece ötekilere bir aşk ilanıdır. Aşk örgütlenme-
ktir ya da aşk gibi örgütlenmekte yaşamsal bir gerek-
sinmedir. Bu gereksinme hemen şimdi burada kendi
hayatımızı değiştirmek arzusundan doğar. Bu arzu
suç ortaklarımızda aradığımız biricik kıstastır.

Herkesin düşündüğü ile yaşadığı arasında kurabildiği
gerçek ilişki her isyanın maddi temelidir. Yaygın bir
alışkanlık olduğu üzere bunu bir kişilik sorunu, birey-
sel bir problem, herkesin kendi kendine halletmesi
gerekten özel bir mevzu olduğunu düşünmüyoruz. Bu
sorunun çözümünü bireysel inisiyatiflerimizin kolektif
bir güçle bilişimi içinde buluyoruz. Örgütlenme aşk
gibi bizi güçlendirir ve değiştirir.

Devletin, sermayenin, egemenlik ilişkilerinin ve ben-
zeri şeylerin teorik analizlerine giriyorsak; bazı
ucube tiplerin zannettiği gibi ne entelektüel orgazm-
lar yaşamak ne de daha net fikirlerle gidip yatmak
için, bu, bu ilişkilere saldırmak içindir. Anarşistler
arasındaki benci liberal söylemin esası sözde bir
özgünlük, kişisellik, bireylik adına herkesi kendi içine
hapsederek, dünyadan kopartmak, nötralize etmektir.
Biz dünya ile ilişkili olmamızı onu değiştirme kapa-
sitemizde buluyoruz. Bir tanışma, bir keşif, bir grev,
bir deprem dünyadaki var oluş tarzımızı değiştirerek
gerçekliği üretir. Bizim önem vermediğimiz gerçeklikler
bizi sabit, değişmez kılan sonsuz samimi yalanlardır.
Nefret ettiğimiz bu dünya günbegün bizi zehirliyor,
gereksiz ve bir işe yaramaz birçok faaliyete; iş, para,
araba, tatil, zorluyor. Bize sunabileceği en iyi şeyler
bizi ilgilendirmiyor. Hayatımızı elimizden alan bu
toplumla tüm diğer ötekiler gibi sömürülenler olarak,
işimizi bitirmek istiyoruz. Başkaldırının başka bir ger-
ekçeğe ihtiyacı yoktur. Bu gerçeği hesaba katmayan
her türlü “sınıflar savaşı” söylemi boştur. Biz arka
planlarda hazırlanan güneşe akına, geleceğin güzel
günlerine inanmıyoruz. Pratik olarak her başkaldırının
kendiliğinden bulduğu doğrudan eylem ve öz-örgüt-
lenmeyi ideolojik bir ilke olarak değil toplumsal hayat-
taki gerçek değişimlerin kaynağı olarak görüyoruz.
Hiçbir öncü mantığına sahip olmadığımız gibi toplum-
sal mücadelelere kendimizi katmayı doğrudan eylem
ve öz-örgütlenme pratiklerini geliştirmeye katkı da
bulunmayı, imkânlarımız dâhilinde toplumsal mü-
cadeleler yaratmayı, başkaları tarafından sürdürülen
mücadelelere müdahale etmeyi doğal buluyoruz.

Biz ne toplumsal mücadeleleri desteklemek ne de
yönetmek istiyoruz. Sadece ortaklaşabileceğimiz kav-

galara girmek istiyoruz çünkü toplumsal hareketliliğin
dışında bir yerde başkaldırı yoktur (anarşistiletişimde
ne darbe ne demokrasi yürüyüşüne katılan bir grup
anarşisttin maruz kaldığı anlamsız eleştiri henüz
bunun kafalarımıza dank etmediğinin anlamlı bir
göstergesidir) ve bizim kavgalarımıza herkesi davet
etmek istiyoruz. Örgütlenmemizin dayanağı budur.

Etienne de La Boetie “ bugüne değin tiranların
hüküm sürdüğüne inandınız. Ah işte yanıldınız,
sadece köleler var; kimsenin itaat etmediği yerde
kimse hüküm süremez” derken belki de bugün
durmaksızın önümüze temcit pilavı gibi sürülen
her örgütün ister istemez hiyerarşik olduğu, örgüt
demekle diktatörlük demenin eşanlamlı olduğu
lafızlarına cevap veriyordu. Biz emir vermekten ne-
fret ettiğimiz gibi itaat etmekten de nefret ediyoruz.
Örgütlenmekten kişisel irademizi ve otonomimizi
sözde bizim yarattığımız bir grubun ve onun tem-
silcilerinin, bir takım aklıevvel kişiler grubunun key-
fine bırakmayı değil yaşayan somut anlaşmalar ve
açık bir iletişim temelinde bireysel mücadelelerim-
izi sürekli ve güçlü kılmayı anlıyoruz. Başkaldırının
sırrı görüntümüzü abartan, çarpıtan, yamultan,
aynalı pasajları kırmak, kendi çıplaklığımızla yüz
yüze gelebilmek yeteneğimizdedir. Her kavga bir
örgütlenmeyi zorunlu kılar. Örgütlenme bir takım
imajları yansıtan bir projektör değil, onu yaşatan bir
projeler bütünüdür. Geriye kalan her şey ya politik
protezlerdir ya da hiçbir şeydir.

SINIRLARA HAYIR KAMPI
MİDİLLİ ADASI
(LESVOS / YUNANİSTAN) 2009

Mauricio Morales Duarte Yoldaş!

Santiago, Şili (22.05.2009) - Bu sabah saat 01:30'da Matta Caddesinde bulunan Jandarma Okulu'nun önünde büyük bir patlama meydana geldi. Patlamameydanageldiğinde yoldaşımız Mauricio Andrés Morales Duarte bisikletiyle yoldan geçiyordu. Patlama ne yazık ki, yoldaşımız Andrés Morales Duarte'nin sırt çantasında taşıdığı bombanın infilak etmesiyle gerçekleşmiştir. İçişleri Bakanlığı Müsteşarı Patricio Rosende olayın anarşist gruplarla bağlantılı olduğunu söylüyor.

Olanlardan ötürü, yoldaşımızın hayatı ve onu tanıyanlar için derin üzüntü duyuyoruz..Dahası bunu birinin otoriteye karşı çarpışmasının bir sonucu olarak görüyoruz çünkü yoldaşımız mücadelede düşmüştür, çünkü o cesaret ve inanç eylemi esnasında düşmüştür. Bu nedenle İktidara karşı her doğrudan eylemle kardeşleşiyor ve yoldaşımızın ölümünü yakın hissettiğimiz bir kardeşimizin mücadelede ölmesiyle aynı duyguları paylaşıyoruz.

Egemenler kendilerine karşı saldırıların bu şekilde durdurulabileceğini düşünürlerken, yoldaşımızın patlayıcı taşırken öldüğünü bilmekten mutlu olacaktır. Şunu bilmeliler ki bu sistemi yıkma arzusu ve dayanışma hapishane ve ölüm gibi bir çok zorluktan daha güçlüdür!

Dayanışma ve İsyan!

İsyan anında sokak: Yunanistan Örneği

Yunanistan'da Anarşist Hareket - Kısa Bir Giriş

Yunanistan'da anarşist fikirlerin ortaya çıkması oldukça eskiye dayanmaktadır, 1849'da Emanouil Dadaoğlu adlı bir tüccar italyan politik müteciler arasında anarşist fikirlere rastlamıştır. 1860larda filizlenmeye başlayan anarşist düşüncenin ilk eylemi 1862'de Amilcare Cipriani adlı bir İtalyan anarşistinın Kral Othon'a karşı bir devrim girişimi örgütlemesi olmuştur. Anarşist fikirlerle kurulan ilk örgüt ise, Amilcare Cipriani'nin Bakunin'den ilham aldığı fikirlerle kurduğu bir İWA (Uluslararası İşçi Birliği) senksiyonudur. 3. Ekim. 1861'de başlayan "Işık" adlı günlük gazete ilk Yunan anarşist yayınıdır. 1860 ila 1875 arasında

İsviçre'nin Bern kentinde Bakunin'le tanışacak olan Mikelis Avlichos ve 1893'te Hırsızlar ve Katiller adında İtalyanca bir kitap ve komünizm ve kadın hakları üzerine makaleler yayınlamak olan Nikos Konemenos isimleriyle anılan hareketler başlamıştır. 1875 - 1907 arasında Atina, Syros, Aigio, Filiatra, Kefalonia ve Patra'da örgütlenmeler ve hareket ivme kazanmıştır.

1910- 1945 arasında kendini anarşist olarak tanımlayan gruplar olmamasına rağmen birçok anarşist federasyon örgütüne ve şimdiki Yunanistan Sosyalist İşçi Partisi'ne katılım olmuştur. 1913'te Bakunin ve Kropotkin'le tanışarak onlardan etkilenen Alexandros (Alekos) Schinas Selanik'te Kral George'a suikast düzenlemiştir.

En bilinen anarşistlerden Constantinos Speras Komintern'i (Komünist Enternasyonel ya da Üçüncü Enternasyonal olarak bilinir) kınaması nedeniyle Komünist Parti'nin kışkırtmasıyla İşçi Konfederasyonu'ndan atılmış ve ardından 1943'te İkinci Dünya Savaşı'nda öldürülmüştür.

Yunanistan'da anarşist hareketin asıl doğuşu ise 1967- 1974 arasındaki cunta döneminde olmuştur. Harekete katılanların çoğunluğunu cuntaya karşı gelen öğrenciler oluşturmuştur. 1968 Mayıs'ında Yunan anarşistleri ve İtalyan otonomist hareketi anarko- sendikalizme karşı çıkarak direkt sınıf savaşımını savunmuşlardır. Etkilendikleri düşünürler ve hareketler daha çok Bakunin, Kropotkin, Sitüasyonist Enternasyonel ve otonom marksizmdir.

Askerin güç kaybetmesiyle neredeyse doğal bir şekilde sona eren cuntadan sonraki ilk seçimlerin 17. Kasım. 1974'te yapılması nedeniyle cuntanın bitişinin kutlamaları 24. Kasım'a alınması üzerine 17. Kasım'da Polit teknik Direnişi(1) anması düzenleyen anarşistler karşı çıkmıştır. 1974'te cunta sona erer ermez cuntacılar yargılanmış ve ömür boyu hapse mahkum edilmiş, cuntanın sona ermesinden itibaren polisin üniversitelere girmesi yasaklanmıştır. Cuntanın bitiminden iki yıl gibi kısa bir süre sonraysa Yunanistan'da uzun bir geçmişli olan anarşist hareket Anarşist Blok'u oluşturmuştur.

Cuntanın bitimiyle uzun zamandır Fransa'da yaşayan Karamanlis Yunanistan'a dönerek Yeni Demokrasi Partisi'ni kurmuş ve seçimlere katılarak tek başına iktidara gelmiştir. NATO'nun askeri kanadından çekildiğini açıklayan Karamanlis AB ile görüşmelere vakit kaybetmeden başlamış, 1981'de Yunanistan AB üyesi olmuştur. Karamanlis askerin kışlaya çekilmesi, cuntada kapatılan Komünist Parti'nin kurulması gibi "demokrasi"yi sağlamak yönünde adımlar atarak ve ekonomik kalkınma stratejileri yürüterek Yunanistan'ın AB üyeliğinin kapısını açmıştır.

1980'de Devrimci 17 Kasım Örgütü'nün(2) isyan ekibi yardımcı kumandanının katledilmesinden sonra bir ayaklanma baş göstermiştir. Anarşistlerin de katıldığı ayaklanmada bankalar, kamu binaları ve mağazalara sabotaj eylemleri düzenlenerek tahrip edilmiş, polisle çıkan çatışmalarda I. Koumis ve S. Kanelopoulou öldürülmüştür.

Aynı yıl Sosyalist Parti'nin iktidara gelmesi ve Komünist Parti'yle ittifak kurmasından sonra hareketten

büyük kopuşlar olmuştur fakat 80lerin sonlarında gazetecilerin söylemiyle "17 Kasım Örgütü gibi terörist grupları güçlendiren genç anarşistler" daha sert ortaya çıkmışlardır.

1985'e kadar küçük çeşitli ayaklanmaların, protestoların ardından 85'te 15 yaşındaki Michalis Kaltezas'ın öldürülmesiyle Atina ve Selanik'te büyük ayaklanmalar çıkmıştır.

1991'de Yunanistan'daki en radikal ayaklanma başlamıştır. Aşırı sol bir öğretmen olan Nikos Temponeras'ın sağcı Yeni Demokrasi Partisi üyeleri tarafından vurulmasının arkasından başlayan ayaklanma boyunca 1500 okul işgal edilmiş, yüzbinlerce insan sokaklara dökülmüştür.

1995'te 3000 civarında kişinin Politeknik Üniversitesi'nin işgalinde, medyanın kışkırtmalarıyla gerçekleşen polis baskını sonucu 501 anarşist tutuklanmıştır.

1 16. Kasım. 1973 saat 19.00'da 40.000 öğrenci ve işçinin katıldığı cuntaya karşı protesto, Politeknik Üniversitesi'nde bir kıyım la sona ermiştir. Politeknik Üniversitesi'ne giren eylemciler 03.00'te üniversiteye cuntanın bir tankının girmesiyle kimileri tankın altında kalarak kimileri vurularak öldürülmüştür. 36 kişinin öldürüldüğü, binlerce kişinin tutuklandığı gün Politeknik Direnişi olarak tarihe geçmiştir.

2 1973'te kurulan, adını Politeknik Direnişi'nden alan marksist leninist yeraltı örgütü. İlk kanlı eylemlerini 1975 yılında CIA'nın Atina'daki istasyon şefi Richard Welch'i öldürmekle gerçekleştiren örgüt, Yunanistan'ın NATO'dan çıkması, AB'yle ilişkisini kesmesi, Türkiye'nin Kıbrıs'tan çekilmesi, Yunanistan'da marksist bir yönetim rejiminin benimsenmesi hedefler belirlemişler, bu yönde ABD ve Türkiye diplomatlarına suikastlar düzenlemiştir. 2002 yılında çökertildiği iddia edilmektedir.

Yunanistan ve Alternatif Yaşam Alanları Squat - İşgal Evleri

Yunanistan'da köklü bir şekilde var olan anarşist gelenek 1990lı yıllardan itibaren devlet ve kapitalizme karşı alternatif yaşam alanları oluşturmaya

başlamıştır. 1988'de ilk açılan işgal evi olan Lelas-Karagianni ve 1993'de açılan Villa Amalia squatları halen otonom bir bölge olmayı sürdürmektedirler.

1973'te İtalya'da ortaya çıkmış olan otonom hareket, alternatif pratikleri kullanır ve dominant, hiyerarşik ilişkileri reddeder, bir başkasının senin yerine düşünmesi ve hareket etmesine karşı çıkar. Dolayısıyla sendikacılığa ve her türlü parti örgütlenmesine karşıdır.

Hakim Bey, 1984'de yazdığı T.A.Z. Geçici Otonom Bölgeler(3) adlı anti kapitalist harekete ilham vermiş olan kitabında TAZ'ı "bir bölgeyi özgürleştiren bir gerilla operasyonu"na benzetir. Özgürleştirme, "devrimi beklemek" yerine hemen şimdi isyan etmeyi öne süren Hakim Bey'in gündelik yaşam içerisine işlemiş iktidar alanlarını şenliğe dönüştürmeye, var olan iktidar ağlarını işlemez kılmaya verdiği addır. 21. yüzyıl anarşizminde sınırları önceden belirlenmiş mekanları, gündelik

ilişki kalıplarını dönüştürmek önemli yer tutmaktadır, yalnız squat ya da karnavallarla değil, dekonstrüksiyon yoluyla dilde de yapılmakta özellikle feministler yıllardır bu alanda mücadele vermektedirler.

17. yüzyılda İngiliz köylüleri arasında Diggers adlı bir grubun girilmesi meşru olmayan toprakları işgal etmesinde kökenlerini bulduğumuz squat eylemi, 21. yüzyıl anarşizminin içinde yer bularak devletin ve kapitalizmin mülk edinme biçimleri karşısında özel mülkiyete karşı, farklı bir kamusalallaştırma gerçekleştirir. Boş bir eve girip yaşama başlayan işgalciler, işgal evinin kapısına o evin işgal edildiğini bildiren squat amblemini çizer/asarlar.

İşgalin duyurulması eyleme politik bir nosyon verir ve bir direniş eylemi, bir heterotopya olarak squatın kaçak yapılaşmadan yahut gecekondulaşmadan farkını gösterir. Girilen mekanın tapusunu alma, mülkiyet edinme çabası içinde bulunmayan squat eylemi kişilerin yaşamlarını iktidarın normlarının geçerli olduğu politik arenadan, kişilerin eylemliliklerine dayanan öz-direnişe çeker. Avrupa'da birçok ülkede uygulanan squat hiç bir zaman legalleşmemiş olsa ve zaten legalleştiği an anlamını yitirecek olsa dahi yasanın açıklarını kullanarak bir dekonstrüksiyon gerçekleştirir. Mekanı terk etmenin birgün gerçekleşeceği açık olduğundan dolayı squat kişiyi yersiz yurtsuzlaştırarak squat amblemi üzerinden hareket eden özerk bir alan yaratır; yaşamı belirli bir mekandan çok bir mekanlar alanına, bir uzama yerleştirir. Bu uzamın yolunun takibiyse squat sembolüyle yapılır.

"Oturma yeri bir yurda bağlı değildir. Katettikleri mekanı ele geçirmeyi reddederek, göçebe işgal ettiği, geçici yeri bellemeyen, keçi kılından veya yünden bir alanı kurar. [...]"(4)

Bir direniş eylemi, heterotopya olarak squatın önemi gündelik yaşama işlemiş iktidar ağlarını mekanın meta haline gelmesine karşı durarak kaldırması ve kişilerin yaşamlarını sözleşmelerden, kontratlardan çıkarıp kişisel karar ve eylemliliklere bağlamasında yatar.

Yunanistan'ın birçok kentinde bulunan squatlar kişilerin yaşamlarına yerleşmiş mikro iktidarlardan arınmalarının da yoludur aynı zamanda. Zira norm zincirini kıran squat, kişiye dayanışmayı öğreterek* kolektif, hiyerarşik olmayan bir yaşamın nasıl olabileceğini gösterir.

3 Stüdyo İmge Yayınları; 2002

4 Anny Milovannof; La Seconde Peau du Nomade; Ak-taran; Gilles Deleuze - Felix Guattari; Kapitalizm ve Şizofreni I; Bağlam Yayınları; 1990

* Hiçbir squat eylemi tek başına gerçekleştirilmez ve işgal edilmiş alanlarda işgale katılan tüm kişiler beraber yaşar.

Yunanistan Eylemlilik ve Örgütlenmeler ve Son Yıllarda Halkın Tutumu

"Uzun süreli dostluklara ve yüzde yüz güvene dayalı yüzlerce arkadaş grubu, bunun yanı sıra Atina'daki üç ve Selanik'teki üç büyük işgal evinden gelen daha büyük gruplar var. Yunanistan'da 50 sosyal merkez, ülkenin bütün üniversitelerinde de anarşist politik oluşumlar var. Aynı zamanda bütün büyük kentlerde Anti-otoriter Hareket'in şubeleri var, kişisel ilişkilere, telefon ve internet iletişimine dayanan, arkadaş grupları arasındaki bir ağ örgütlenmesi olan Kara Blok da Yunanistan'ın bütün kentlerinde etkin."

Void Network(5)

Düzenli olarak toplantılar düzenleyen, alternatif yaşam alanları oluşturmanın yanı sıra çeşitli protestolar ve eylemlilikler düzenleyen anarşist

hareket özellikle son üç yılda ivme kazanmıştır. Gizli polis, ajan gibi kişilerin harekete girmesini yüzyüze uzun süreli tanışıklıklarla engelleyen anarşistler dahil oldukları fraksiyonların yaşam alanları, toplantıları, eylemleriyle sürekli olarak aktiflerdir. Birkaç yıldan önceye kadar yoğunlukla polis karşıtı bir strateji izleyen, tutsaklarla dayanışmalar ve tutuklamalara karşı protestolar gerçekleştiren hareket son yıllarda bankalara, ulusaşırı sermaye binalarına sabotaj eylemleri yanı sıra market yağmalama ve ürünleri halka dağıtma gibi yöntemler izlemiştir.

Her ne kadar krizlerle daha da canlanan kapitalizm hoşnutsuzluğu sabotaj eylemlerini halk açısından anlaşılır ve nispeten meşru kılsa, yağma ve dağıtma benzeri eylemler halkın harekete sempati duymasını sağlasa da halen iktidarların yarattığı "bozguncu", "suçlu" anarşist imajına inanan kitle çoğunluktadır.

Fakat unutmamak gerekir ki cunta döneminde askerin araya herhangi bir politikacı koymadan direkt olarak boy göstermesi ve yönetmedeki başarısızlığını gören Yunanlılar askerin politikaya müdahale etmelerine karşı sert bir tutumdalardır ve aynı şekilde polisin şiddet içeren eylemlerde bulunmasına karşı anında tepkilerini gösterebilmektelerdir (85'te öldürülen Kaltezas'ın ardından onbinlerin sokaklara döküldüğünden bahsedilmiştir).

Devletin politikalarına karşı da sessiz bir tutumun gösterilmeyen Yunanistan'da kolektif hafızanın yanı sıra AB standartlarının da etkisiyle polisin başına buyruk davranışlarının önüne geçilmiştir.

Özellikle son yıllarda hükümetin neo-liberal politikaları dolayısıyla halkın yaşam standartlarının düşmesi, hükümet içindeki yolsuzluklar, üniversiteye girmek için yoğun bir şekilde çalışma zorunluluğunun yanı sıra mezun olduktan sonra alınan maaşın 700 euro olması (bu nedenle 700 euro kuşağı olarak adlandırılır bu kuşak), kapitalizmle beraber dinin bir tutanak olmaktan çıkması ve insanlara bir cemaat vaad edememesi gibi etkenlerle birleştiğinde insanların geleceğe dair umutlarının yok olmasına, mültecilerin yaşam standartlarındaki düşüklük ve yaşadıkları toplumsal adaletsizlik onların Yunanistan'da yurtlulaşamamalarına neden olmuştur. Bu şekilde hükümetten beklentilerin azalması örgütlenmelerin ivme kazanmasını ve aynı zamanda insanların gözünde politik eylemlerin meşruluk kazanmasını sağlamıştır. Ülke genelinde, ya da kimi sektörler içinde

ilan edilen grevlerin çokluğu da bu kanıyı doğrular niteliktedir.

Üç alt bölümden oluşan bu ilk bölümde Aralık Devrimi'ni hazırlayan koşullar irdelenmeye, neden başka bir ülkede değil de Yunanistan'da bir isyanın başlamış olabileceğine cevap aranmaya çalışılmıştır. Şimdi Aralık Devrimi'ne geçebiliriz.

5 Londra, New York ve Atina'da etkin olan, konserler, alt kültürel faaliyetler gerçekleştiren bir otomom.

<http://voidnetwork.blogspot.com/>
"İsyan nasıl örgütlenir?" adlı röportajdan alınmıştır. Röp. için bkz.: www.sanalteori.net

ARALIK DEVRİMİ

6. Aralık. 2008 akşamı Yunanistan'ın Exarchia semtinde Alexandros Grigoropoulos polis memuru Epaminodas Korkoneas'ın silahından çıkan bir kurşunla göğsünde vurularak ölür. Anarşistlerin yoğun olarak bulunmakta olduğu Exarchia'da Alexis'in ölüm haberinin duyulmasıyla Yunanistan'ın her yanına sıçrayarak bir ayı aşkın zamandır süren (halen sürmekte olan) isyan başlar. İsyanın ilk haftasında Karamanlis hükümetinin İçişler bakanı istifa eder fakat istifası kabul edilmez. Yabancı basın Karamanlis'in istifa etmesi gerektiğini söylese de Karamanlis istifasını vermez, zarar gören tüm mağaza sahiplerine devletin yardım yapacağını bildirir ve olayların yatışacağını, bunun "maskeli provakatörlerin işi" olduğu söylemlerini tekrar eder. Karamanlis istifa etse olaylar bu yoğunlukta devam edecek midir bilinmez fakat isyanın anarşizan karakteri hükümetin istifa ettiği takdirde dahi eylemlerin süreceğini düşündürüyor ki aynı zamanda isyancıların yazdığı bildirilerde de hükümet istifa etse de eylemlerin süreceği yazıyor. Aynı zamanda isyancılara yazılmış birçok destek mektubunda proleterlerden,

çalışanlara kendini farklı anlamlandıran birçok kesim de hükümete değil, kapitalizme ve normalleştirme ve tahakküm mekanizmalarına tepkisini gösteriyor.

Hükümet politikalarından, polis şiddetinden, tahakküm ve baskı mekanizmalarından, kapitalizmin güç yaşam koşullarından bunalan halk 15 yaşında bir gencin polis kurşunuyla öldürülmesi karşısında susmayacak, 10. Aralık'ta ülke genelinde ilan edilen grevle isyanın birleşmesi sonucu yaşam felce uğrayacak, tüm dünyada ana akım medyanın birkaç yüz "maskeli anarşist"in "gösteri"si olarak göstermek istediği isyan henüz beşinci günündeyken Yunanistan'a 1.5 milyar euroyu aşkın zarar verecek, karakol ve kamu binalarına, ulusaşırı sermayeye sabotaj eylemleri düzenleyecek, Yunanistan'ın her yerinde okullar, üniversiteler işgal edilecek, karakol bina ve araçlarına saldırılar düzenlenirken aynı zamanda birçok semtte belediye binaları işgalleriyle Halk Meclisleri* kurularak Yunanistan'da özgür belediye deneyimi yaşanacak, önemli bir kısmı mülteciler olmak üzere 500ü aşkın gözaltı ve tutuklamalar yaşanacaktır.

"7 Aralık'ta Aleksandras Caddesi'nden Atina Emniyet Müdürlüğü'ne yürümek isteyen binlerce insan, gaz bombası yağmuruna aldırış etmeden, kararlılıkla polisin üzerine yürüdü. İntifada ebabillerine dönüştü insanlar. Tıpkı 1994'te Gazi'de olduğu gibi. Şehir merkezi önce gaz bombası bulutu altında kaldı. Ardından yakılan bankaların, otomobil, elektronik, cep telefonu firmalarının dumanı altında. Gece boyunca Eksarhia çevresinde ve Atina'nın birçok noktasında polise yönelik saldırılar gerçekleşti. Gündüzleri yürüyüşler ve geceleri çatışmalar birçok şehre yayıldı. Ardından dünyanın dörtbir yanına. Sarkozy'nin götü tutuştu, yani o derecede. Bazen çok uzun süren bir uykudaymışım ve bitmek bilmez bir rüyaymış gibi görünüyor gözüme herşey."

İsyana katılmış Türkiyeli bir anarşistin mektubundan

Uluslararası basının olabildiğince görmezden gelmeye çabaladığı isyan (Türk anaakım medyasında birkaç küçük haber dışında isyan neredeyse hiç yer almamıştır.) Yunan basınında da 300 500 civarında maskeli anarşistin eylemleri olarak gösterilmeye, karalanmaya çalışılır. Başta Atina olmak üzere birçok şehrin sokaklarında barikatlar kurulur, her

yanda kırılan vitrinlerden saçılan cam parçaları, yakılan arabalar, işlemez hale getirilmiş banka at-mleri, trafik lambaları, camları kırılmış ulusaşırı mağazalar, bankalar, oteller görülürken pek inandırıcı gelen bir açıklama değildir bu. Kaldı ki mitinglere baktığımızda Yunanistan halkının pek de evde oturup gazete ve televizyon haberlerinden isyanı öğrendiğini düşünemeyiz zira gerek yürüyüş, gerek Alexis'in cenaze fotoğraflarından gördüğümüz gibi farklı yaşlarda farklı kesimlerden binlerce insan sokaklardadır.

Ne kadar anaakım medya, haberlerinde isyana yer ayırmayarak

görünürlüğünü engellemeye çalışsa da isyana katılmış bir isyancının aktardığına göre BBC'den CNN Türk'e tüm dünya basını ayaklanmaların çevresinde röportaj yapmak için bir isyancı aramış fakat medyaya röportaj vermeme kararında olan isyancılar bu talebi reddetmiştir. Bir yandan, birkaç günle sınırlı eylemler bekleyen Karamanlis hükümeti isyana katılanlara hiçbir hoşgörü gösterilmeyeceği yolunda açıklamalar yaparken, günler geçtikçe isyancıların kimliğiyle ilgilenilmiştir. Medya da isyancıları sınıflandırmaya çabalamış ve kimi zaman oldukça komik kategorizasyonlar yapmışlardır; mesela maskeli gençler tehlikeli, kask takanlar anarşist, hem kask hem kapşon takanlarsa en tehlikeli anarşistler ilan edilmiştir.

Yunanistan Komünist Partisi de isyanın ilk gününden itibaren isyana karşı tavır almış ve isyanı anarşistlerin düzenlediği yönünde açıklamalar yapmıştır. İsyanına katılan bir anarşistin anlattığına göre, anarşistler bu açıklamayla oldukça onurlansa da bu doğru değildir.

İsyancıların kimliği konusunda Türkiye'de de kimi marksist çevreler en yoğun katılımı düzenleyen kitlesel gösterileri düzenleyenlerin marksist olduğunu iddia etse de, Exarchia'nın yıllar öncesinden oluşmuş alternatif yaşam alanlarıyla anarşistlerin sayıca çok bulunduğu bir semt olması isyanın şiddeti açısından önemliken isyan ne Türkiye'deki kimi marksist çevrelerin açıkladığı gibi "sol" bir niteliktedir, ne de isyancılar yalnızca anarşistlerdir. Hatta aynı isyana katılmış bir isyancının aktardığına göre anarşistler biraraya gelip neler yapacakları üzerine konuşurken sokaklarda birçok öğrenci çoktan polisle çatışmaya başlamış, ulusaşırı sermaye mağazalarına, bankalara, karakollara sabotaj eylemleri düzenlemiştir. Kimliksizdir Aralık Devrimi; mülteciler, öğrenciler, proleterler, anarşistler, anarka feministler, hiç bir şey olmayanlar.. sisteme öfkelerini kusmak için sokaktadır. Alexis'in katledilmesiyle alevlenen öfke sokağa her toplumsal kesimden insanı dökmüş, tıpkı Seattle 99'da olduğu gibi isyanın içinde isyancılarını yetiştirmiştir.

"Atina sevgili dostlar, uygarlık tarihinde yeniden bir sıçramaya tanık oldu. Demokrasinin beşiği, artık anarşinin beşiği olduğunu gösterdi. Köleci demokrasinin özündeki polis devletine karşı, polissiz bir toplum talebi geniş toplumsal kesimler tarafından dile getirildi ve yer yer pratikleştirildi. Patlama, isyancı anarşistlerin yöntemlerinin çok geniş toplumsal kesimler tarafından uygulanmasından kaynaklıydı. Eylemlerin örgütlenme biçimi, tarzı ve hedefleri, isyancı anarşistlerin uzun yıllardır yaptıkları propagandayla paralellik gösteriyor. Atina'daki anarşistlerin birgünde 17 karakol basabilecek kadar güçlü olmadığı herkesin malumu. Fakat isyancı anarşistler derken bir örgütlenmeden değil de daha çok bir kendiliğinden eylem hareketinden bahsettiğimiz için, artık Atina'da binlerce anarşistin varlığından sözdebiliriz."

İsyana katılmış Türkiyeli bir anarşistin mektubundan

İsyancılara tehlikeli vasfı yükleyerek isyanı terörizm olarak göstermeye çalışan Karamanlis hükümeti ve medyanın söylemlerinin aksine isyana katılmış bir anarşist insanlara bir zarar göstermemek için verdikleri çabayı ve yangın çıkan bir binada kalarak itfaiyenin kurtardığı insanlar için duydukları üzüntüyü ifade ediyordu. Polis dışındaki hiç bir canlıya şiddet uygulamamamasına isyanın başlangıcından itibaren dikkat edilmiş, kişilere şiddet sadece araba yakma eylemleriyle dolaylı yoldan uygulanmıştır, isyanın anarşizan karakteri

düşünüldüğünde anlaşılabilir bu, sabotaj, özel mülkün tahrip edilmesi kişilere değil, kapitalizme verilen bir zarardır. (Kaldı ki özel mülkiyete karşı sabotajdan çok devlet bina ve araçları ve ulusaşırı sermaye bina ve araçları sabote edilmiştir isyanda, küçük işletmeler sabote edilmemiştir.)

Yunanistan'da 1974'te cuntanın sona ermesinden beri polisin girmesinin yasak olduğu üniversiteler, 7. Aralık'tan itibaren Aralık Devrimi'nin toplantı mekanları, yaşam alanlarına dönüşmüş, başta İktisat Fakültesi, Hukuk Fakültesi, Politeknik üniversiteleri olmak üzere birçok üniversite ve okul işgal edilmiştir. İsyandan aktarılan bilgilere göre, isyancılar işgal edilen binalarda 300- 500 kişilik gruplarla, herkesin katılımının sağlandığı uzun toplantılarla karar almış bu sayede hareket içinde bir hiyerarşinin oluşumu engellenmiştir. Fakat isyana katılan bir isyancı, isyanın başlangıcından itibaren toplantılara gerek kalmadan da birçok eylemi, bir fikrin ortaya çıkmasıyla beraber 200 kişilik gruplarca kendiliğinden gerçekleştirdiğini aktardı.

İşgalciler kendi aralarında görev paylaşımı yaparak işgal edilen binalarda kalanların yemek ihtiyacı için tahrip edilmiş marketlerden yağmalar gerçekleştirecek olan bir grup

belirlemişlerdir. Basının ve hükümetin hırsızlık olarak değerlendirdiği yağma, sadece marketlerde değil, tahrip edilen tüm mağazalarda gerçekleştirilirken kapitalizmin adaletsizliği tersine çevirerek yaşam koşullarının o anlık olarak nispeten eşitlenmesi rolünü oynamıştır. Yine isyancıların aktarımına göre bu yağma eylemlerine isyan boyunca aktif olan mülteciler de yoğun bir şekilde katılmışlardır. Fakat aynı zamanda yağmalar, gözaltına alınan birçok kişinin hırsızlık yaptığı gerekçe gösterilerek tutuklanmasına neden olmuştur. İsyân boyunca yaşanan birçok gözaltıda da olduğu gibi bu durumda da en zor koşullarda kalacak olanlar, belli bir süre gözaltında tutulduktan sonra sınır dışı edilecek olan mülteciler olmuştur.

İsyân boyunca alınan gözaltılardan yüze yakın eylemci şiddet ve hırsızlık nedeniyle tutuklanırken, isyancılar, gözaltıların başladığı andan itibaren tüm gözaltındakilerin ve tutukluların derhal serbest bırakılması yönünde birçok bildiri yayınlayarak ey-

lemler düzenlemişlerdir.

İsyancılar isyanın başlangıcından itibaren uluslararası iletişim ve dayanışma için bloglar açarak, bildirileri, gelişmeleri İndymedia gibi bağımsız haberleşme sitelerinden yayınlayarak internetten ve SMS'ler yoluyla cep telefonlarından yararlanılmıştır. Almanya, Polonya, Fransa gibi birçok ülkede isyancılarla ve isyanla dayanışma için Yunan Konsoloslukları ve üniversiteler işgal edilmiş, Londra'dan Romanya'ya, Kıbrıs'tan Danimarka'ya, İsviçre'den ABD'ye, İstanbul'a, Ankara'ya kadar dünyanın birçok noktasında isyanın ilk anından itibaren eylemler düzenlenmiş, bloglar ve bağımsız haber sitelerinden iletişim için yararlanılmıştır. İnternetten yararlanma sayesinde hızlı ve çok sayıda insana ulaşan dünyanın birçok noktasındaki isyancılar düzenledikleri işgaller, protesto ve dayanışma eylemleriyle hükümetleri korkuturken Sarkozy'den Aralık Devrimi'nin ateşinin korkusundan eğitim reform paketi yönünde bir geri adım gelmiştir.

"Fransız basını, Yunanistan'da başlayan gösterilerin Fransa'ya sıçramasından endişe eden Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'nin, Xavier Darcos'tan reform paketini ertelenmesini istediğini duyurdu. Darcos, Europe 1 radyo kanalına

yaptığı açıklamada, "Sosyal gerilimin reformları rehin almasını istemiyorum. Toplumsal sorunlara eğitim konusunun karıştırılmasını istemiyorum. Şu anda atmosfer, reform için gerekli diyalogu engelliyor. Bunu 1 yıl geciktirmek çok sorun değil." diye konuştu. Fransa'da geçen hafta lise öğrencileri, ülke genelinde düzenlenen gösterilerde, reform paketini protesto etmişlerdi."

Zaman gazetesi - 16. Aralık. 08

Alexis'i öldüren polis memurunun kurşunun sekerek Alexis'i vurduğu yolundaki savunmasının resmileşmesi Yunanistan'da süren isyanı daha da körükler, isyanın heyecanı birçok ülkeyi sarar, hükümetleri korkuturken, Yunanistan isyancılarından gelen bir çağrıyla 20. Aralık devletin katlettiklerine karşı uluslararası dayanışma günü ilan edilir ve dünyanın birçok ülkesinde protesto eylemleri düzenlenir. Gözaltılar gerek 20. Aralık, gerek öncesinde yapılan dayanışma ve protesto eylemlerinde de yoğun olarak gerçekleşir.

İsyan boyunca üniversite işgallerinin yanı sıra, hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışan televizyon ve radyolar işgal edilerek isyan üzerine bilgiler verilmesi, bildirilerin okunması gibi yollarla isyancılar halka seslerini daha çok duyururlar. Kimi akşamlar tiyatro salonlarını basan isyancılar, salondakileri eylemlere katılmaya davet ederler (çoğu zaman oyuncular ve yönetmen oyunu durdurup sokaklara çıkmışlardır). İşçiler, Yunanistan İşçileri Genel Konfederasyonu'nu işgal ederler. Bir diğer yandan kitlesel eylemler sürerken işgal edilen çok sayıda belediye özgürleştirilerek Halk Meclisleri kurulmuş, doğrudan demokrasi deneyimlenmeye başlamıştır.

Kitlesel gösteriler, karakollara ve özel sermaye mağazalarına düzenlenen sabotaj eylemleriyle aynı zamanda isyancılar, metro girişlerindeki turnikeleri işlemez duruma getirerek ulaşım özgürlük eylemleri ve tahrip edilmiş marketlerden alınan yiyeceklerin halka dağıtılması gibi eylemler de düzenlemiştir.

Tüm bunlar sürerken ordunun duruma el koyacağı üzerine birçok söylenti yayılmıştır Yunanistan'da, isyancılar söylentilerden %100 gerçeklik payı olmadığını ifade etse dahi aynı zamanda çok sayıda benzer söylentinin dolaşmasının durumun ciddiyeti üzerine de bilgi verdiğini ifade ederler. Bir diğer yandansa, hükümet polisin üniversitelere girişini yasaklayan yasanın kaldırılması için uğraşmaktadır. Şu ana kadar polis üniversitelere girmede başarılı olamamış olsa da böylesi bir durumda yaşanacak güvensizliğin önlenmesi adına kimi üniversitelerde işgaller, tutsaklarla dayanışmak amacıyla düzenlenen kitlesel bir eylemi üniversiteleri güvenli bir biçimde terk etmek için kullanarak sona erdirilmiş fakat arkasından başka üniversitelere işgal eylemleri düzenlenmiştir.

Aynı zamanda isyanın ilk gününden itibaren polis, isyanı durdurmak ve karalamak için herşeyi denemiş, 10. Aralık'ta polisin çağrısıyla Petras'a gelen neo-naziler isyancıların eylemlerine saldırılar düzenlemiştir. 23. Aralık'ta Yunanistan Temizlikçi ve Ev Hizmetçisi Sendikası'nın sekreterliğini yapan Bulgar göçmeni Kostadina Kuneva'nın yüzüne kimliği bilinmeyen şahıslar tarafından sülfik asit dökülmesi isyanın ateşini daha da alevlendirmiştir.

Yanı sıra, 5. Ocak'ta Exarchia'da devriye gezen bir polisin vurulması haberiyle beraber medya isyana daha da karşı bir tavır alarak tamamen hükümetle işbirliği yapmaya başlamış, isyancıların cevabıysa isyana katılan hiç bir grubun böyle bir eylemde bulunmayacağını, saldırının Exarchia Kültür Bakanlığı gibi sıkı gözetlenen bir yerde gerçekleşmesinin saldırganların devletle ilişki içinde olduklarının kanıtı olduğunu ifade etmişlerdir.

Hükümetin yoğun gözaltı ve tutuklamalar ve medyanın karalama taktikleriyle söndürülmeye çalışılan isyan devam etmekte, 9. Ocak'ta yaklaşık 20.000 kişinin katıldığı bir eylem daha düzenlendi, eylem alanında göstericiler gazeteye sarılmış bir havalı silah buldu ve polis eyleme saldırarak 15 avukat, en az 2 gazeteci, 100ün üstünde kişiyi gözaltına aldı.

* Halk meclisleri belediyelerin işgal edilerek işgalciler tarafından öz yönetime geçilmesi anlamında kullanılmıştır. Kişilerin karar alma süreçlerinde bizzat bulunması anlamına gelen terim ilk olarak anarşist düşüncüyü oluşturanlardan biri olan Proudhon tarafından kullanılmıştır. Tarihte yetkin örneğini İspanya İç Savaşı sırasında yaşayan öz yönetim Mayıs 68'den sonra 1973'ten başlayarak, LIP fabrikasında yaşandı. Latin Amerika'da işçilerin fabrikaları işgal etmesi yoluyla öz yönetim deneyimleri yaşanmış ve yaşanmaktadır.

İşyan anında sokak: Karnaval coşkusu

Bu bölümde Marc Augé'nin "yer", "yer-olmayan" ve "üstmodernlik" kavramlarından hareketle kapitalizmin uzamda yarattığı değişimlerle beraber imal edilen öznesizleşmiş kişi tipinden bahsedilecek fakat bu kişinin taşıdığı isyan olasılığına vurgu yapılacaktır. Şeyleşen insanın imalathane sembolleri olarak tahrip edilen banka şubeleri, ATM makinaları, ulusaşırı sermaye mağazaları vs. fotoğraflarıyla Aralık Devrimi'nin öfkesini kustuğu alan anarşist teori ve Sitüasyonist Enternasyonal Hareket alıntılarıyla desteklenerek gösterilmeye çalışılacaktır. Ve son olarak, isyanın, kapitalizmin gündelik yaşam rutininin kırıldığı bir an olarak karnavaleskhavasından, sokağı dönüştürmeamacında olan eylem örnekleri ve hareketlerden bahsedilerek Aralık Devrimi'nde sokağın dönüşümünden ve isyan anında sokağın nasıl bir durum tasavvuru olduğundan bahsedilecektir.

Yer ve Yer-Olmayan, Üstmodernlik

Marc Augé'ye göre "yer, kimlik/özdeşlik ve ilişkiyi birleştirmek suretiyle, kendini alt düzeyde bir istikrar biçiminde tanımladığı andan itibaren, zorunlu olarak tarihseldir."(1)ve ilkel toplulukların hafıza mekanları yaratmadığını çünkü hafızanın sürekli yenilenerek canlı tutulduğunu söyleyen Pierre Nora'ya(2) atıfta bulunarak ekler; "Antropolojik yerin sakini tarihin içinde yaşar, tarih yapmaz."(3)

Tarihin hızlanması olarak ifade edilen olay bolluğu, gezegenin daralması olarak ifade edilen uzam bolluğu ve atıfların bireyselleşmesinin eşzamanlı olarak var olmasını üstmodernlik olarak tanımlayan Augé(4), üstmodernitede yer'den yer-olmayana yani modernliğin üst üste binen uzamlarının aksine, eski yerlerle bütünleşmeyen uzamlarına bir geçiş yaşandığını fakat hiçbir zaman yer'in tamamen silinmediğini yer-olmayanın hiç bir zaman tamamen gerçekleşemeyeceğini ifade eder.

"Yolcu, anonimliğini, ancak kimliğinin kanıtı olarak ortaya koyduktan, bir bakıma sözleşmeyi imzaladıktan sonra kazanır."(5)

Uzamların bolluğunda ifadesini bulan yer-olmayanlar, taşıt araçları gibi devingen mekanları ve oteller, garlar, marketler gibi geçici mekanları imler. Dolayısıyla teknolojik ilerlemenin, tüketim toplumunun, kapitalizmin gelişmesinin yer-olmayanları yarattığını söyleyebiliriz. Girdikten sonra kısmi bir özgürlük hissi verseler de girişin her zaman bir koşulu vardır; uçağa binmek için uçak bileti, arabaya binmek için ehliyet, markete gitmek için para ya da kredi kartı vs. Üstmodernitede bireyin var

olması, her zaman belirlenmiş koşulları belirlenmiş şekliyle yerine getirmesine bağlıdır. (Uçak biletinin ne zaman, kime gösterileceği belirlenmiştir, yolculuk boyunca saklanması istenir, para ya da kredi kartı alışverişten sonra kasiyere verilir, kredi kartı bir makineye sokulur, şifre girilir, kart geri alınır, ehliyet trafik polisine gösterilir vs vs.)

"Antropolojik yer, dilin gizli işbirlikleri, manzarayı belirleyen nirengiler, yaşama edebinin formülleştirilmemiş kuralları aracılığıyla her bir insana özgü ayrı kimlikler tarafından kurulurken, yolcuların, müşterilerin ya da tatil günü sürücülerinin paylaşılmış kimliğini yer-olmayan yaratmaktadır."(6)

Yer- kimlik/özdeşlik ilişkisinin aksine yer-olmayanda kimlik/özdeşlik ilişkisi yoktur (Mülteciler). Doğmaktan ve kalıcılıktan çok geçmek ve geçicilik önem kazanmıştır; birey tüketim sektörlerinin elinde bir nesne, bir "şey" konumundadır.

"Müşterinin sessiz bir şekilde dolaştığı, fiyat etiketlerine baktığı, tartı sonucuyla birlikte fiyatı da bildiren bir makinede sebzelerini ya da meyvelerini tarttığı, sonra, aynı şekilde, sessiz ya da fazla geveze olmayan bir genç kadına kredi kartını uzattığı, onun, kredi kartının geçerliliğini kontrol etmezden önce alınan her malı kod belirleyici bir makinenin kaydından geçirdiği hipermarketler. Daha doğrudan ama çok daha sessiz bir söyleşim [diyalog]: bir kredi kartına sahip herkesin, kartını makinenin yuvasına yerleştirir yerleştirmez, genellikle cesaretlendirici ama kimi zaman da gerçek anlamda hizaya getirici uyarıları ("Kart yerleşmedi", "Kartınızı geri alın", "Uyarıları dikkatle okuyun") ekrandan kendisine ulaştıran bankamatiklerle sürdürdüğü söyleşim. Yollarımızdan, ticaret merkezlerimizden ya da bankacılık sisteminin caddelerimizin köşesine yerleştirilmiş öncü kuvvetlerinden yayılan bütün seslenmeler ("Ziyaretinize teşekkür ederiz", "İyi yolculuklar", "Güveninize teşekkür ederiz"), fark gözetmeksizin ve eş zamanlı olarak

her birimizi, herhangi birimizi hedef almaktadırlar: bunlar, karayolu şebekesini, tecim ya da bankacılık sistemini kullananlar olarak tanımlanmış olan "ortalama insan"ı imal etmektedirler. Onu imal etmekte ve muhtemelen bireyselleştirmektedirler: bazı yollarda ve otoyollarda ışıklı bir tabelanın ani uyarısı (110! 110!) fazla acelesi olan sürücüyü hizaya getirmektedir; Paris'in bazı kavşaklarından kırmızı ışıkta geçme otomatik olarak kayda alınmakta ve suçlunun otomobili fotoğraf aracılığıyla belirlenmektedir. Her kredi kartı bir şifre taşımakta ve bankamatik, böylece, kart sahibine birtakım bilgiler verirken oyunun kurallarını da hatırlatabilmektedir: "600 frank tutarında çekebilirsiniz."(7)

"Grev gözcülüğü yapmayın- zarar verin. Protesto etmeyin- tahrif edin. Çirkinlik, kuru tasarım ve değersiz atık üzerinize yükleniyor, Luddite'e dönüşün, yapıtlara ayakkabınızı fırlatın, karşılık verin. Hiçbirşey adına değil, yüreğin zarafet özlemi adına imparatorluğun simgelerini paramparça edin." (8)

Yer-olmayanın imal ettiği özne olmayan kişi yalnız isteklerine ulaşmasının gereklerini yerine getirebildiğinde kendini bir özne gibi hisseder lakin gelişen kapitalizmin birçok sınıf ve kesim için getirdiği sefalet bu kesimlerin hiçbir zaman hayatlarını ellerine alamamalarına neden olurken devletin tahakküm ve denetim mekanizmaları potansiyel bir tehlike olarak görülen alt sınıflar için durmaksızın işler. Mesela ABD'de zenci mahallelerinin üstünde apartmanların tepelerinden kızılötesi ışınlar göndererek evlerde neler yapıldığını kayıt altına alan polis helikopterleri dolaşır. Tarla başı'nın girişinde polis karakolu vardır. Esmer tenli olanlara günde 3 defa polis kimlik sorar. vs. Fakat aynı zamanda bu özne olmayan kişide biriken sisteme karşı öfke bir başkaldırı potansiyeli taşır. Yunanistan'da da olan budur.

Alexis'in öldürülmesiyle, içinde taşıyan hoşnutsuzluğu sisteme karşı bir silaha çevirmiş olan öğrenciler, mülteciler, proleterler, anarşistler... 21. yüzyılın ilk anarko isyanını* başlatır, özlenen 68'i, anti kapitalist hareketi başlatan Seattle 99'u aşan bir isyan. Bir karnaval! Sokaklar kahkaha kokmaktadır!

* Aralık Devrimi'nin kimliksiz olduğunu söylemiştim. Fakat kullandığı anarşizan yöntemlerden, kapitalizme ve devlete karşı duruşundan dolayı isyanı anarko bir isyan olarak değerlendirebileceğimizi düşünüyorum.

Sokak, Kapitalizm ve Şenlik

"İsyan, takvime ilave edilmiş aralardan kayıp gitmiş (ya da gözden kaybolmaya zorlanmış) ve şimdi herhangi bir yer ve zamanda birdenbire ortaya çıkma özgürlüğünde olan bir Satürn bayramına benzer.(9)

"Karnaval, baskın gerçekten ve dayatılan düzenden geçici bir kurtuluşu kutlar; tüm hiyerarşik düzenin, tüm hiyerarşik düzenin, ayrıcalıkların, norm ve yasakların askıya alınışını ifade eder."(10)

"Gerçek anlamda altüst edilmiş bir dünyada doğru, bir yanlışlık anıdır."(11)

Kapitalizmin gündeliğini kıran, bankalarını, mağazalarını, turizm şirketlerini... tahrip eden isyan anında sokak kendi sınırlandırılmış doğası içinde bir dönüşüm yaşayarak karnavalesk bir havaya bürünür. Polisin karşısında oturarak "laf atan", çamur dolu su tabancalarıyla polise çamur sıkan, kan renginde boyaları üstlerine fırlatarak polisi "kana boyayan" isyancıların yaptıkları, Hollanda'da 60larda polisi provoke etmek yoluyla onların gerçek kimliğini ortaya çıkarma eylemleri yapan Provo Hareketi'nden, 1957'den 1971'e dek oyunun, hazzın tahrip edici gücünün üstünde durmuş olan Sitüasyonistlerden izler taşımaktadır. Bakhtin'in karnavaleskini devrim anıyla özdeşleştiren Vaneigem, yaratıcılık, kendiliğindenlik ve şiiri öne sürmüş, bunların karnavalda birleşerek yarattığı coşku, neşe ve arzusunun iktidara karşı bir tehlike yarattığını söylemiştir. (12)

Sokağın her zaman siyasi bir mesele olduğunu, her dönem iktidarının, hakim olduğu topraklarda halkın nasıl bir yaşam yaşamasını istediğinin sonucu olarak farklı şehir düzenlemeleriyle sokağı biçimlendirdiğini Richard Sennett "Gözün Vicdanı" adlı kitabında ifade ediyor.(13) Paris'te, Baron Haussmann'ın 1871 Paris Komünü'nden sonra, barikatların kurulmaması için kentin dar sokaklarını genişletmesi ya da günümüzde sokakların kameralarla izlenmesi sokağın her zaman iktidar için bir sorunsal olduğunun açık bir göstergesidir.

Kapitalist sistemde dört duvar arasına kapatılan evlerde, ofislerde, sanat merkezlerinde, spor salonlarında vs. bir yaşam tasarlanır, kamusal alan olan sokak, artık kameralarla bir kayıt içi alana dönüşmüş olarak, yalnız bir geçiş mekanı, işten, kafeden-bardan, alışverişten eve vs. geçip gidilen, üretim ve tüketim zinciri dışında soluk almayan bir uzamdır.

Buna karşılık Sitüasyonist Enternasyonal, Provo Hareketi gibi hareketlerden ödünç aldıkları yöntemlerle sokağı temel alan, gündelik hayatın dayatılan düzenini reddetmeyi ve onu dönüştürmeyi amaçlayan hareketler vardır. 1991 yılında İngiltere'de doğan, 1995'te şenlik kültürüyle birleşen Reclaim The Streets (Sokakları Geri Alalım) hareketi önceden belirlenmiş bir sokak, otoyol ya da caddeyi barikatlarla kapatarak müzik sistemlerini çalıştırır ve bir karnaval, bir sokak partisi başlatır. Trafikçi ve kapitalizmin gündelik hayat ritmini kesmeyi ama-

çlayan hareket bireyin her gün geçip gittiği uzamın işlevini dönüştürerek direnişi hazla beraber ortaya koyar, sürekli bir gelecek zamana ertelenen devrim fikri ve devrimi beklemek hali yerine hemen şimdi, burada, gündelik hayatın içindeki iktidarlara yerinden etme amacı taşır.

"Vitrinlere değil, gökyüzüne bak!"

İsyanda bir vitrine yazılmış sloganlardan biri Sıklıkla atılan gaz bombalarının dumanları altında kalan şehrin her sokağında farklı bir manzarayla karşılaşırız. İşlemez hale getirilmiş ATM'ler, tahrip edilen vitrinlerden inen cam kırıkları, ters çevrilmiş, yanmış, alevler içinde otomobiller, yanmış ulusaşırı sermaye mağazaları, yanan, üstüne sloganlar yazılmış çöp kutuları, duvarlarına anarşi amblemleri, sloganlar yazılmış apartmanlar, vitrinler, yağmalanan ulusaşırı mağazalar, marketler, saçlarında çiçeklerle polisler, çiçek veren gençler, performanslar, stenciller, duvar resimleri, işgal edilmiş fakülteler, okullar, bisikletlerle insanların toplandığı meydanlar, cadde üzerinde top oynayanlar, parçalanmış trafik ışıkları, arabanın geçmediği sokaklar, tahrip edilen karakol binaları... İsyana katılan bir arkadaşımızın anlattığına göre (fotoğraflarda da gözlemleyebiliriz bunu) insanlar sokaklarda rahatça geziniyor, caddelerin ortalarında yemek yiyor, üç kez kırmızı ışıkta durmadığı için trafik polisinin durduğu bir kadın sürücünün yanına yaşlı bir kadın ve adam gelerek polise "Neden durduruyorsun? Bırak gitsin." diyerek hesap soruyor. Her şey "olması gereken"den oldukça farklı bir yerde. Tüm bunların bir aydır Karamanlis hükümetini sıkıştıran, yayılma olasılığının korkusunu Sarkozy'ye kadar ulaştıran Aralık Devrimi'nin görüntüleri. Kapitalizmin güven ve düzen içindeki yaşamı bir süreliğine de olsa çökmüş görünüyor, bu sefer korkuyu yayan devlet, korkan halk değil.

Bir yandan özgürleştirilmiş üniversitelerde ve belediyelerde insanlar doğrudan demokrasiyi deneyimlerken sokaklar insanlara bir şenlik sunuyor. Polisin günlerce giremediği semtlerde insanlar kapitalizmin sokaklarını dönüştürüyor, herkesin ve hiç kimsenin olan kamu alanı, şu anda ve burada, herkesin alanına dönüşüyor. Geçici otonom bölgelerin canlanma alanı, başka bir dünyanın ateşinin yayıldığı bir hal alıyor sokak. Arzunun gerçekleşme mekanı oluyor, yer-olmayan'ın karşısında bir uzam yaratıyor. Üretim- tüketim zinciri elbet tamamen kırılmamış olsa da kıyasla çok daha adil bir alan sağlıyor şimdi sokak, asla satın alamayacağı eşyalarla dolu vitrinlerle çevrelenmiş olan mülteciler, proleterler, öğrenciler, çalışanlar, evsizler... yok sokakta, marketlerde hesap yapan sıkın gözler yok. Sokak bir yağma mekanı şimdi, ihtiyaç kılınmış

eşyaları almak için kredi kartına 12 ay taksit ve 12 ay boyunca yatırmak zorunda olunan faturaların dışında bir alan. Anarşistler sokakta insanlara yiyecek poşetleri dağıtıyor, mülteciler marketlerde poşetlerini dolduruyor...

Sokak şimdi, satın almaya kodlanmış kişiler imal etmek yerine kaldırım taşları sökülen, devlete korku uyandıran kayıt dışı, denetim dışı alan. Vitrinlerin ışıklarının ısıtılarıyla aydınlanmak yerine ateşlerle aydınlanıyor. İnsanlar bir süreliğine de olsa kimi sokaklarda geceyi yaşayabiliyor şimdi elektrik lambaları olmadan, biraraya gelebiliyor. Kimseye nasıl davranmaları gerektiğini söyleyen denetim memurları yok. Hızın yarattığı geçip gitme, görmeme hali yok, her şey "burada ve gerçek". Gösteri çöküyor ve sokakta insanların gözü önünde bir başka yaşam açılıyor. Kapitalizmin cansız ruhunun sinmiş olduğu sokak canlanıyor. Şiirin, oyunun heyecanı tüm sokakta olanlara işleniyor.

Yazan: Leman ŞiranA

Sınırlar bölücüdür!

Sınırlara hayır!!! Göçmelerin alıkonulmasına hayır!!! Hiç kimse illegal değildir!!! Herkese eşit hak!!!

Sınırlar bölücüdür ve onları yeryüzündeki tüm toplumları birbirinden ayırmak ve düşmanlaştırmak için kuran Devletlerdir bölücü olan!

Devletlerin kurdukları sınırlar nedeniyle hapse atılan, kötü muameleye uğrayan, işkence edilen, tüm haklardan yoksun bırakılan ve katledilen mülteciler, "misafirhaneler" diye tanımlanan hapishanelerde sağlıksız koşullarda ve sağlık hizmetlerinden yoksun bırakılarak, aşırı kalabalık ve pis mekanlarda, yetersiz beslenme şartlarında tutulmaktadır. İşte bazı mültecilerin mülakatlarında açıkladıkları gerçekler:

Falakaya yatırıldığını iddia eden Somalili bir kadın:Yatağımdaydım, saçlarımdan sürüklediler [...] Beni sürükleyerek dışarı götürdüler. Çok fena dövülenlerden biriyim. Vücudum ve yüzüm ağrıyor. Yüzüme, sırtıma vurdular, böbreklerime yumruk attılar. Ayaklarıma altına vurdular. Dayak yerken bayıldığım için beni hastaneye kaldırdılar. Hiç ağrı kesici verilmedi. Beni tehdit ediyorlardı, öldüreceklerini söylüyorlardı. Polis yine gelip beni dövecek diye korkuyorum.

Kavgaya sırasında arada kalan hamile Somalili bir kadının anlattıkları: Dün hepimiz dövüldük. Hepimizin, çocukların bile gözlerine gaz sıktılar. Başka hamile kadınlar da vardı [...] Polisin dövdüğü bir adam vardı. Polisten kaçarken bana sarıldı, polis bana da vurdu. Bana sopalarıyla vurdular. Hastaneye gitmemize izin verilmedi.

İzmir civarında bir merkezde alıkonulan Moritanyalı bir mülteci; "İçinde bulunduğumuz zor durumdan ötürü içimizden biri kafasını duvara vurarak kendini öldürmeye kalktı. Polis ona saldırdı ve hepimizin gözü önünde bayılıncaya dek dövdü. Birçok jandarma saldırıp sopalar ve tekmelerle adamı dövdüler. Sonra da banyoya götürüp elini yüzünü temizlediler."

SINIRLARA HAYIR – MİDİLLİ ADASI (LESVOS/ YUNANİSTAN) 2009

Son birkaç yılda Midilli Adası Avrupa'ya ulaşmaya çalışan binlerce mülteci ve göçmen için ana giriş kapılarından biri oldu. Küçük plastik botlar tıklım tıklım halde Türkiye ve Yunanistan arasındaki deniz sınırını geçmeye çalışıyorlar ama bazıları bunu başaramıyor. Son 20 yılda bu yolda 1100'den fazla göçmen ve mülteci hayatını kaybetti.

Yunan Sahil Güvenliği, Avrupa ve Yunan "giriş önlenmesi" sözleşmelerini takiben mültecilerin haklarını ihlal ediyor ve hayatlarını tehlikeye sokuyor. Aynı zamanda faaliyetleri ilk botu adada Haziran 2008'de işlemeye başlayan Frontex tarafından da destekleniyor. Son zamanlarda Frontex yetkilileri Pagani'(Lesvos)'daki mülteci ve göçmenleri sorgulamaya/ soruşturmaya başladı.

Pagani (adanın başkenti Mitilini'den 5 km uzakta), mülteci ve göçmenlerin Midilli'ye ayak basar basmaz gönderildikleri gözaltı merkezlerinin bulunduğu yer. Mülteciler haftalarca, aylarca orada alıkonuluyorlar. Temel insan haklarının geçerli olmadığı bir hapishane. Hem bina, insanları ağırlamak için gerekli altyapıdan yoksun, hem de mültecilere

hiçbir iletişim olanağı verilmiyor, sahip oldukları haklar bildirilmiyor ve temiz havaya erişim izni verilmiyor.

Bir kez Eurodac sistemine kaydedildikten sonra, mülteciler sınırdışı edilme emriyle ülkeyi bir ay içinde terk etmek koşuluyla serbest bırakılıyorlar. Sığınma başvurusunda bulunanlar kendilerini bürokratik karmaşanın içinde buluyor, devlet şiddetine uğruyorlar (geçen aylarda Atina Yabancılar Şubesi'nde iki kişi mağdur edildi) ve sonuçta başvuruların sadece %0.60'ı kabul ediliyor.

Yunanistan'da kalıp iş bulmaya karar verenler birçok zorlamaya, ağır çalışma saatlerine, insanlık dışı koşullara dayanmak zorundalar ve bütün bunların karşılığı küçük düşürücü bir ücret. Riskli durumları göz önünde bulundurularak daha iyi çalışma koşulları elde etmek için örgütlenme hakları verilmiyor. Kısa süre önce yabancı bir kadına – bir ticaret temsilcisi – yönelik kezzapla suikast girişimi de bunun örneklerinden biridir.

Diğer Avrupa ülkelerine ulaşmak için (genellikle İtalya üzerinden) yolculuklarına devam etmeye çalışanlar Patras'takiler gibi Sahil Güvenliği'nin baskıcı faaliyetlerinin gündelikleştiği batı limanlarına gidiyorlar. Ve sıklıkla içlerinde ülkeden ayrılmaya çalıştıkları kamyonlarda ölü bulunuyorlar. Yolculuklarına devam etmeyi başaranlarsa eğer yakalanırlarsa Dublin Yönetmeliği gereğince Yunanistan'a geri gönderiliyorlar.

Schengen Anlaşması'ndan Dublin Yönetmeliği'ne, Avrupa Göç ve Sığınma Paketi'nden sözde "utanç yönergesi"ne, Frontex'ten IOM'e, gözaltı merkezlerinden ihraç ve caydırma pratiklerine, sınırlardan başkentlere, Avrupa göç fenomeniyle açıkça baskı ve sınır kontrol yöntemleriyle baş ediyor. Burda Midilli'de "Avrupa kalesi"nin inşası açıkça görülüyor. Bu yüzden sınırlarda neler olduğuyla ilgili deneyimleri paylaşmak, problemleri tartışmak, eylemlerimizi koordine etmek ve

Yeni emperyalizm politikalarına ve mülteciliği yaratan her şeye, Sınır rejimine ve kontrol ve baskı uygulamalarına, Göçün suç haline getirilmesine, Gözaltı merkezlerine ve göçmenlerle mültecilerin haklarının ihlal edilmesine, Göçmen emeğinin sömürülmesine karşı savaşmak için hepimizi 25-31 Ağustos'ta bize katılmaya çağırıyoruz.

Sınırlara Hayır – Midilli 2009 Koordinasyonu

noborder.lesvos.2009@gmail.com

Örgüt öz-örgütlenmeye karşı

Aforum'dan

@gün:

Marksizm-Leninizmin “öncü örgüt” modelinin yanlışlığı, yaklaşık yüz yıl içinde yaşanan binlerce örnekle kanıtlanmış bulunuyor. Bu model, proletarya üzerinde ayrıcalıklı bir kesimin diktatörlüğüne yol açmanın ötesinde, polis baskısına karşı da dayanıklı bir yapı olmadığını, ağır kayıplara yol açan tevkifatlarla defalarca göstermiştir.

Öte yandan, “işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı” düsturunu benimseyen anarşistler de, “öncü örgüt”ü eleştirirken ileri sürdükleri argümanları pratiğe geçirmekte zorlanmışlardır. Marksistlerin bürokratik örgüt modelini haklı olarak eleştiren anarşistler, buna karşı bir örgütsel model geliştirmekte pek başarılı olamamışlardır. Devrimin yükseliş dönemlerinde, merkeziyetçi Lenin’in bile benimsemekte duraksamadığı Sovyet ya da komün türü özörgütlenme modellerini bir kere de anarşistlerin tekrarlama büyük bir öngörü olarak değerlendirilemez. Önemli olan, kitlelerin böylesi bir devasa kalkışma içinde olmadıkları dönemlerde geçerli olabilecek örgütlenme biçimleri ortaya koyabilmektir.

Daha da kötüsü, dünya genelinde olsun, özellikle Türkiye’de olsun, anarşistlerin, Marksist-Leninist “öncü örgüt” anlayışının etkisinden kurtulmadıklarını saptamak zorunda olmamızdır. Dünyadan örnek verecek olursak, anarko-komünistler, belli bir ideolojiyi temel alan ve bu temeli açıklayan temel ilkelerini (programını) ilân eden bir örgütlenme modeli ortaya koymuşlardır. Böylesi bir örgüte yalnızca anarko-komünistler girebilmekte, örgüt, her eyleme anarko-komünizm ve örgüt adına katılmakta, bu ideoloji ve örgüte taraftar toplamaya çalışmaktadır. Bunun Marksist-Leninist örgütlenmeden pek farklı bir şey olmadığını kanıtlamak için fazla çene çalmaya gerek var mı?

Anarko-sendikalistler, işçilerin özörgütlenmesi olarak sendikaları önerirken ideoloji temelli bir örgütlenmeden uzakmış gibi görünürler ama 1930’lar İspanya’sındaki CNT örneğinin dışında (ki o zaman büyük bir devrimci kabarış söz konusuydu) kitlesel bir sendika örgütlenmesi ortaya koyamamışlardır. Sonuçta, “anarko-sendikalist” sendikalar da, bu ideolojiyi benimseyen dar, “öncü” sendikalar ya da örgütler olmaktan öteye gidememişlerdir. Böylece, bu iki anarşizm türü de, dönüp dolaşıp, fazlasıyla eleştirdikleri Marksist-Leninist “kürkçü dükkânı”na dönmüşlerdir.

Bürokratik ve kast yapıları örgütlerin oluşması bu modelde kaçınılmazdır. Bu tür örgütler, özel ideoloji-

li masonik yapılar olmaktan öteye gidemeyeceklerdir. Lenin’in, ömrünün son yıllarında, bürokrasiden ne kadar müzdarip olduğu bilinir. Ne var ki, temel mantığı yanlış olduğundan, bürokrasiye karşı önerdiği önlemler bürokrasiyi daha da azdıran bir etki yapmıştır. Stalin döneminin o korkunç işçi-köylü kontrol komisyonlarının, Parti kontrol Komisyonlarının, Lenin’in “anti-bürokratik” önlemler paketinden çıktığını hatırlayalım.

Türkiye’deki örneklerle geçecek olursak, Türkiye’de anarşizme gelen gençlerin ilk örgütlenme anlayışlarını çoğunlukla Marksist-Leninist örgütlerden almış olmaları, Türkiye’deki anarşizm açısından bir handicap oluşturmaktadır. Anarşist saflardaki bu “anarko-leninist” örgüt anlayışının en belirgin örneğini AGF adlı örgüt vermiştir. Sorgulamasız mutlak şefin etrafında birleşen bu örgütün elemanlarına şefin söylediği şu söz her şeyi net bir şekilde ortaya koymaktadır: “Anarşizmi değil, AGF’yi örgütleyin.” Aslında, anarşizmi örgütleyin deseydi de hatalı olacaktı ama şefin gözü örgüt fetişizmiyle öylesine kararmıştır ki, örgütü tek amaç haline getirmiştir. Bu, M-L örgüt teorisini bile aşan bir bağnazlıktır. Nitekim bu örgütün her bakımdan ses duvarını aştığını konuyla ilgilenen herkes bilir.

Ne var ki, bu örgütsel anlayış AGF ile kısıtlı değildir. Türkiye’deki ideolojik temelli, irili ufaklı tüm anarşist yuvarcıklar, kendiliğinden, üç aşağı beş yukarı aynı anlayışa sahiptirler. Bu anlayışa karşı çıkanlara söylenen şey hep aynıdır: “Örgütlenmeye karşı mısınız?” Bunu geçmişte Marksistler anarşistlere söylerdi. Bugün de anarşist yapı ya da yuvarcıklar bireylere yöneltmektedirler aynı sözleri.

Burada sanki bir paradoks var gibidir. Devrim, bir ideolojiye bağlı örgütün eseri mi olacaktır, yoksa kitlelerin eseri mi? Eğer örgütün eseri olacaksa, örgütün örgütlenmesi gerekir; yok kitlelerin eseri olacaksa, kitlelerin örgütlenmesi gerekir. Dahası, örgütün örgütlenmesini esas alan mantık, ister istemez kitlelerin özörgütlenmesini kendi örgütüne tabi kılacak, dolayısıyla, aslında bizihi özörgütlenmenin özgürce gelişmesine ket vuracaktır.

Kısaca söyleyecek olursak, örgüt, özörgütlenmeye karşıdır. Paradoks gibi görünüyor ama yüzelli yıldır yaşanan gerçeğin ta kendisidir bu.

@koyusiyah:

Öz örgüt Örgütün Kendisi!

Leninistler bile artık anarşistlerin örgütlenme anlayışlarının var olduğunu ve bunun kendilerinin savunduğu öncü örgüt anlayışını reddettiğini bilirler

(ki Türkiyeli anarşistler yıllardır bunu anlatmaya çalıştılar hep). Evet Leninist örgüt anlayışı her devletsel yapının özelliği olduğu gibi insanlığa karşı örgütlenen suç örgütleridir ve insan benliğinde ağır tahribatlara neden olmaktadır.

Anarşistlerin savunduğu (Türkiye de hala savunu biçimindedir ve tam anlamıyla yaşamsal bi hal almamıştır) öz örgüt tanımı tek değil çok çeşitlilik gösterir (bunları biz mi öğretelim sana). Lenin Rusya da öz örgüt biçimlerini (Sovyetleri) benimsememiş aksine hakim oldukları her yerde Sovyetleri anlamsızlaştırarak merkeze bağlamışlardır dolayısıyla Lenin üzerinden kıyaslama yapmak bence abesle iştigaldir ,öz örgütü yani Sovyet i savunan Kronştad lı işçilerin başına ne geldiğini hepimiz biliyoruz.

Evet bizlerin yani anarşistlerin, propaganda araçlarını kullanarak taraftar kazanma ve anarşist fikriyatı kitlelere yayma, eylemlere anarşistler olarak katılma ve yaşamda nasıl taraf olacaklarını beyan etmeleri marksits-leninist örgüt anlayışıyla bağdaştıranlara karşı çene çalmaya değer ve gerek vardır hatta had bildirmek için gerek vardır.

19. yy ikinci yarısından sonra gerek Latin Amerika gerek Avrupa gerekse uzak doğuda çok geniş halk yığınlarıyla buluşan anarko sendikalizme ve devamı olan ıspanya devrimine ya zaten bir devrimci kabarış vardı gibi küçümsemeyle yaklaşmak ve onları kürkçü dükkanına dönmele itham etmek başlı başına o dönem anarşist devrimcileri aşağılamak değil de nedir, anarşistler oluşturdukları örgüt biçimleri ne olursa olsun “yaşamın kendisi” olarak tanımlarlar örgütlerini ve bu örgütlerin amaç-araç ikilemi taşımadığını biz ancak anarşizmi bilmeyenlerle tartışırız.

Evet biz (adı biçimi şekli ne olursa olsun) örgütlerimizi topluma öncülük etsin diye kurarız buradaki öncü bireyler değil fikriyattır, otoriteyi reddederiz, tahakkümü reddederiz, greontokrasi yi reddederiz ve insanlara bunları reddetmelerini söyleriz yani ortaya çıkacak öncülerin ipini peşinen çekeriz, ve bizim örgütlerimiz öz örgütlenmenin kendisidir.

Sevgili gün kendi kendine anlamsız paradoxlar yaratmaya çalışma, anarşistleşen her birey yani bunu tadına varabilen bir birey kendi mücadeleye deneyimleri sonucu yıllarca söküp atmaya çalıştığı tahakküm ve otorite mirasını tekrar yaşamına bulaştırıp kendisini yeniden köleleştirecek kadar aptal değildir (Leninist anlayıştan örnek verme lütfen)

@asiyerli:

İdeolojik olarak çok farklı bir ve hçeden baktığımıza inandığım Gün'ü birgün savunmak zorunda kalacağım aklıma gelmezdi.

Değerli koyusiyah'ın anarşizm ve örgüt anlayışını görünce kendimi ister istemez bu tartışmada bir taraf olarak hissettiğimi belirtmek isterim.

koyusiyah senin ile anarşizm anlayışlarımız ve bu anlayışlarımızın içini doldurmak için kullandığımız argümanların niteliksel farklılığı bana bu tartışmada bir kaç söz söyleme hakkını vermemekte. Senin söylediklerini gün sanırım yanıtlayacaktır ama ben kendi adıma tehlikeli gördüğüm ve aşağıya aldığım satırlar üzerinden bir tartışma yürütmek istiyorum.

“Anarşistlerin savunduğu (Türkiye de hala savunu biçimindedir ve tam anlamıyla yaşamsal bi hal almamıştır) öz örgüt tanımı tek değil çok çeşitlilik gösterir (bunları biz mi öğretelim sana).”

Öncelikle söylediklerinin doğruluğunu yine kendi katı ve öğretici üslubunla yanıtlamış

oluyorsun. Öğreten adam tavrı tahakküme, hiyerarşiye, her tür önderliğe ve/veya öncülüğe dahası gerontokrasiye karşı olduğunu söyleyen birinin söyleminde eğreti durmakta söylediklerinin ya ne anlama geldiğini kavrayamadığını yada bu konu da en iyi olasılıkla düşüncelerini varması gereken sonuçlarla buluşturmaktan imtina ettiğin en kötü olasılıkla da düşüncelerinde samimi olan bile söylediklerinde samimiyetsiz olduğunu inancını pekiştirmektedir.

“Lenin Rusya da öz örgüt biçimlerini (Sovyetleri) benimsememiş aksine hakim oldukları her yerde Sovyetleri anlamsızlaştırarak merkeze bağlamışlardır.”

Bu dediklerine katılıyorum. Zaten sovyetik örgütlenmeler Lenin'in icadı değil kendiliğinden ilk kez 1905 devriminde oluşan daha sonra 1917 Şubat devrimi öncesinde de mantar gibi bitmyr başlayan devrimci dalganın ve kitlelerin kendiliğinden eyleminin sonucu olan öz örgütlenmelerdir.

“Evet bizlerin yani anarşistlerin, propaganda araçlarını kullanarak taraftar kazanma ve anarşist fikriyatı kitlelere yayma, eylemlere anarşistler olarak katılma ve yaşamda nasıl taraf olacaklarını beyan etmeleri marksits-leninist örgüt anlayışıyla bağdaştıranlara karşı çene çalmaya değer ve gerek vardır hatta had bildirmek için gerek vardır.”

İşte burada anarşizme, devrime ve kitlelere bakışımızda yakıcı bir ayrılık görmekteyim. Ki bu ayrılık tahakkümle anarşi arasındaki ayrılık kadar kalın ve nettir.

Sana göre anarşizm fikriyatı propogandası yapılası ve kitlelerin o fikriyata dahil olmasının sağlanmasına en iyisinden aracılık edecek bir ideolojidir. Bana göre anarşizm fikriyatı anarşinin tarihini anlatan ucu açık bir metodolojidir. Orada önemli olan tahakküme karşı anti hiyerarşik bir yaşama

dair öz örgütlenmelerin oluşmasına hizmet etmesidir. Sonuçta çıkan sonuç anarşizm olmaz odunculuk, özgürlüğün ve doğanın kardeşliği olur hiç farketmez.

Oysa anarşistlerin derdi anarşizmin fikriyatına taraftar kazanma değil mülkiyetçi ve hiyerarşik örgütlenmelerin tamamen ortadan kaldırılarak kitlelerin kendi yaşamlarını hiyerarşisiz ve ekolojik öz örgütlenme biçimleri üzerinden yönetebilme yeteneği kazanabilmesidir. Aksi görüş aydınlanmacı bir zihniyetle kitleleri ele alır ve öncü (elit)/ kitle ikilemi üzerinden öncü/elit (anarşist) i özne kabul ederek kitle (halk/yığınlar) leri ise nesneleştirir. Bu konuda doğruluğu kendinden menkul ideolojinin her derde deva çözümler üretmesi eşyanın tabiatı olarak algılanırken doğrunun karşısında yada ötesinde duranlara had bildirmek farz olur.

"Evet biz (adı biçimi şekli ne olursa olsun) örgütlerimizi topluma öncülük etsin diye kurarız buradaki öncü bireyler değil fikriyattır, otoriteyi reddederiz, tahakkümü reddederiz, greontokrasi yi reddederiz ve insanlara bunları reddetmelerini söyleriz yani ortaya çıkacak öncülerin ipini peşinen çekeriz, ve bizim örgütlerimiz öz örgütlenmenin kendisidir."

İşte burada takke düşer kel görünür. Toplum denen hiyerarşik, tekno endüstriyel, bürokratik, sosyo ekonomik örgütlenme apriori olarak nötr bir kavram halinde kabul edilerek devletten ve tahakkümden kurtarılmaya adeta arındırılmaya çalışılır. Oysa hiyerarşik örgü içinde verili toplumsal roller, toplumsal kimlikler ve verili alanlara sıkıştırılan uzmanlık rolleri ile bireyin yabancılaşmasının birinci elden müsebbibi olan uygar ve çağdaş toplum kurtarılmalı değil ortadan kaldırılmalı bir örgütlenmedir. Toplumun ait olduğu mülkiyet ve hiyerarşi düzenini yeniden üretmesinin panzehiri topluluk (cemaat), otonom ve komünal öz örgütlenmelerinin bir merkeze bağlı olmaksızın serpilip insan yaşamını kuşatmasına bağlıdır. O yabancılaşmış hiyerarşik tekno endüstriyel insan kümesi "bilinçli öncülerini" "öz örgütleri" tarafından anarşist devrimci fikriyat çerçevesinde manüple edilmeye çalışılır.Yani hem kendi dışındakileri öteki olarak kabul edeceksin ve bunların dışında öncülerin öz örgütlenmelerini kuracaksın hem de ötekileştirdiğin kitleleri nesneleştirmediyi (onların özne olmasını sağladığını) savuncaksın.

Felsefi olarak bakınca paradoks olduğu açık olan bu düşünceyi tek doğru gibi kabul edip tartışmak isteyenlere had bildirme hakkını kendinizde göreceksiniz.

burada bir yanlışlık var bence ya sence koyusiyah?

@koyusiyah:

alıntı yaptığın paragraflarla yöneltmeye çalıştığın eleştirileri pek anlayamadım (belki sorun bendedir).

cümleler içerisinde geçen -taraftar kazanmak -probaganda yapmak gibi deyimleri yaşam içerisinde vicut bulmaya çalışan her düşüncenin gerçekliğidir. Senin buraya yazman ve benle veya başkasıyla olan ayrımlarını belirtmen de bir nevi probaganda ve taraftar toplama çabası değilmi.

Evet anarşi bir yaşam biçiminin ifadesi ve biz bu yaşama taraftar çağırıyoruz.

ayrıyetten günün yazdıklarıyla (istemesende onu savunmak zorunda olduğunu söylemişsin) çok ta paralellik yok.

@asiyerli:

Aramızdaki en büyük ayrılık senin anarşiyi bir kimlik, politik bir mülhaza, doğruları vaaz eden bir doktrin olarak algılamandan kaynaklanıyor. Bana göre anarşi sadece bir araçtır ve amaç tahakküm ve hiyerarşinin olmadığı bir yaşamı özleyen kendi iç bilincini ortaya çıkarmış yoldaşları (yol arkadaşları) bulmak onlarla birlikte yeni bir yaşamı örgütlemek bunun için yol alabilmektir.

Anarşi bir politik hareket yada bir fikriyat değil yaşam içinde benim yereldiğim bir zemindir. Propoganda ve ajitasyonu kendine bir yöntem olarak seçmiş anarşistler (anarşist komünistler) vardır ancak benim komünizme karşı olan eleştirilerimde bu araçlar da hakettiği payı almaktadır. Yani yapısalcı felsefe açısından bakınca anarşizmin fikriyatını gerçeği ve doğruları kapsayan bir doktrin olarak algıladığımız durumda yanlış bilinçle koşullandırılmış kitlelere propoganda ajitasyon yoluyla doğru bilinci taşımaya çalışalım A=Anarşizm, AA=Anarşist aktivist, K=Kitleler olsun. Bu durumda AA lar A adına yanlışbilincin etkisi altındaki K yi doğru bilince taraf etmeye çalışırlar. Oysa iradi insan çabasıyla K (kitlelerin) düşünceleri, alışkanlıkları, yaşam tarzı ve algılama biçimleri asla değişmez. Bunun için ya topyekün bir felaketle sistemin çökmesi gerekir yada savaş ve büyük kriz dönemlerinin yıkıcı etkisiyle sistemin emniyet sübaplarının işlevsiz kalması ve kendiliğinden devrimci bir durumun oluşması gerekir. Şimdi A=İslam, sosyalizm yada faşizm olsun. AA=İslamcı, sosyalist yada faşist militan olsun. K=da yine kitleler olarak kalsın. Bu durumda etik açıdan anarşist aktivistinin yaptığı ile sosyalist, faşist yada islamcı militanın yaptığı arasında bir fark yoktur. Her biri kendi doktrinini varolan durumda kitleler için kurtuluş ve çözüm olarak görmekte ve bu doktrine taraftar çağırarak çoğalma yoluyla egemen ve güçlü olma hayalini taşımaktadırlar. Yapılan kendi iç bilinciyle

içindeki isyan duygusuyla yüzleşmiş bireylerle bir ortak eylem içine girmek değil daha az soru sorup daha çok dinler olduklarını, manüplasyona (yönlendirmeye) açık olduğunu düşündükleri "kitleler"i kendi gerçekliklerine kazanmaktır. Oysa kitleler "kitleler" olarak kaldığı sürece seçkin öncülerin (militanların) nesnesi olmaktan kurtulamaz. Kitlelerin gerçek kurtuluşu için kitlelerin kitlesel davranma refleksini terketmesi biricik bireyler olarak kendimiz gibi kendileri olması gerekir. Biz kendimiz kitlelerin farkına varamadığı tüm gerçeklerin farkına varmış olsak bile bu halimizle kitlelerden çok daha ilerde olduğunu varsaymamız gereken anarşist, anti otoriter dostlarımızla sıradan bir eylemde bile biraraya gelmekte bu kadar zorluklar yaşarken gündelik hayatta kişisel çekişmelerle birbirimizi yerken kitleler dediğimiz o soyut kategoriye dahil ettiğimiz insanlardan daha uysal, makul ve (bizler tarafından ajit-prop yöntemleri ile) ikna ya açık olmasını nasıl bekleyebiliriz? Kenedimiz için talep ettiğimiz birey olma sürüleştirmeme akıntıya karşı durma isyan etme hakkını kitlelerden niye esirgeriz yada mevcut sisteme karşı beklediğimiz başkaldırma refleksini bizim onlara empoze ettiğimiz fikriyata göstermemesini bekleriz acaba niye? Kendimizden daha az birey bilincine sahip olduklarını düşündüğümüz için mi?

Anarşi bir iç aydınlanma kendi içindeki isyan tutkusu ile tanışmanın binlerce yolundan biridir. Anarşiyi modernist aydınlanmacı bir eksen-den kurtaramaz yanlışbiliç ile koşullandırılmış kitlelere doğru bilinç taşıyarak onları aydınlatmaya kalkarsanız siz daha içinde aydınlanmamışsınız demektir.

sağlıcakla ve anarşiyile...

@koyusiyah :

selamlar,

söylediklerinin çoğuna katılıyorum ama biraz fikriyata güvensizlik var gibi birşeyler seziyorum, burda önemli olan bu fikriyatı yaymaya ve taraftar kazanmaya çalışan insanların değil, yayılmaya çalışılan fikriyatın gerçekliğidir. otorite ve hiyerarşi karşıtı bir düşünce karşı olduklarını doğuracaksa burda bir problem var demektir ve bizler yıllardır öğrendiklerimizi yeniden masaya yatırmamız veya fikriyatın tüm yaşamımıza renk vermesi için sistem içi "fedakarlıklar"ımızı yeniden gözden geçirmemiz gerekmektedir.

Evet biz insanların kültürlerini ve yaşayış biçimlerini değiştirmekten bahsediyoruz, insanların taşıdığı bu kültür ve yaşayış biçimi kapitalizmin

onlara yedirdiği yoz bir biçim ve bunun değişmesi gerekiyor, yok abi öyle doğal afet deprem meprem falan beklersek yaş iş, biz neolacacağız tabiya birde biz gerçekliği var bir doğal afet beklerken bizler bu boktan yaşama katlanmaya devam mı edeceğiz. Yok kalsın ben almiim....

yaratacağımız yaşamın tahakküm ve otorite yaratmayacağına tüm yüreğimle inanıyorum. Korkmayın biz gerekirse kara bayraklarımızı yakarız, bir bez parçası onlar çünkü... ve dünyamızı birkaç gereksiz terketmeyiz o iradeyi taşıyoruz...

Asıl sorun, Liberter mücadeleyi kapitalizmin inşa ettiği tahakküm kültürü içerisinde savunuyor olamızdan kaynaklanıyor, aksaklıkların ortaya çıkmasındaki en büyük etken bu mesela, kendimizi burdan doğru yeniden değerlendirelim.

Bir örnek veriyim "cebimizdeki cep telefonu baz istasyonlarına karşı çıkmak" ne kadar komik değilmi...

işin başka bir yanı varsayımlardan yola çıkarak koca bir düşüncüyü ve onun savunucularını mahkum etmeye çalışmak birazda ayıp bence...

Yukarıdaki "had bildirmek" tabiki fikri bir izah sürecini tanımlıyor... yanlış anlaşılma lütfen...

sağlıcakla...

@Kim :

Gün bu grupta bir dizi yazısında özü itibarıyla aynı olan ama değişik lafızlarla dile getirilen görüşler öne sürmektedir. Gerçek gibi gözükten eleştirilerle sözde anarşist örgütlenmelerle marksist örgütlenmeler arasında 'şaçma' benzerlikler kurarak yaptığı polemik eleştiriler

içi içe geçip tam bir hergümeç sunmaktadır. Örgüt özörgütlenmeye karşı ve yanlış bir kavram makalelerinde açık olmayan bir marksizm leninizm eleştirisiyle açık olmayan bir anarşizm eleştirisini desteklemeye çalışır. Ciddi düşünsel bir çaba yerine örnek teşkil edemeyecek nümünelerle (AGF gibi) daima iki şeyi dile getirir ; I. anarşistlere antipatı ve örgüt düşmanlığı, II. Kitle safsatası. Bunları örgüt ve kitle fetişizmi olarak adlandırabiliriz.

ÖRGÜT VE KİTLE FETİŞİZMİ

Leninin ilkesiz, kendi işine elvermediğinde değişen özel adamlardan oluşan özel örgüt anlayışı esasen Kautsky'nin – ki Alman marksizminin tartışılmaz lideridir- işçilere kömünist bilincin ancak dışardan yani işçi olmayanlar aydınlar tarafından verilebileceği fikrine dayanır. Bu fikrin kaynağı da tarihi ileriye götürme kudretine sahip tek ve biricik sınıf olarak değerlendirilen proletaryanın kendiliğinden ekonomik yani kapitalist sistem içi mücadelelerin ötesine varamayacağıdır. Hegel'in cisimleşmiş

tin olarak değerlendirdiği Napolyon ile Marx' in ve marksistlerin proleteriyadan anladığı bir ve aynı şeydir yani fiili olarak bir hiç ama tarihin (Büyük ruhun) akışını dile getirdikleri ve temsil ettikleri için her şey. Marx proletarya ya devrimcidir ya da hiç bir şeydir derken Hegelci mantığını ve materyalist lafızlar altındaki idealist tarih anlayışını dile getirir; tarihsel ideallerine ters düşen işçiler anlamsız bir yığın teşkil ederler demeye getirir.

Gün'ün 'öncü örgüt' modeli olarak adlandırdığı leninist örgütlenme anlayışı – ki marksizm içerisindeki tek örgütlenme anlayışı değildir.- kaynaklarını sınıf ve sınıf mücadelelerinin bu idealist kavranışında bulur. Ancak bu öncü örgüt modelinin 'yanlış'lığından sözedilebileceğini düşünmüyorum çünkü sorun bir mantık sorunu değil bir dünya görüşü sorunudur. Sorun bir mantık sorunu olmadığı gibi bu öncü örgüt modelinin polis baskısına karşı dayanıklı olup olmamasının, tevkifatlara yol açıp açmamasının da hiç bir önemi yoktur. Önemli olan bu öncü örgüt modelinin insanın özgürlüğüne dair belirli bir anlayışa denk gelmesidir. Bu anlayış tartışılmadan öncü örgüt modeli eleştirisi boşluktur. Böylesi bir boşlukta bizzat bu öncü örgüt modeline kaynaklık etmiş argümanlarla dünya genelinde ve Türkiye özelinde anarşistlerin ' marksist-leninist öncü örgüt modelinden kurtulamadıklarını ileri sürmek, iki paragrafta bütün anarko kömünistler ve anarko sendikalistleri marksist leninist örgütlenme anlayışının içine atmak naif bir tutumdur. Mesela E. Maletesta'nın kendilerini platformcular olarak adlandıran bir grup Rus anarşistine eleştirilerini bu yaklaşım içinde anlamak mümkün değildir. Bu tutum sorunları gerektiği gibi sunmadığı gibi bulanık önermelerden daha öteye de gidemez.. Bu bulanıklık nitekim kendini anarşistleri Tilkilerle karıştıran hafiften sahraş "kürkçü dükkan"ına dönmek gibi deyişlerle dile gelebileceği gibi , iyi bir müzakere konusu olabilecek " Devrim kitlelerin mi örgütlerin mi eseri olacaktır" gibi deyişlerle de dile gelebilir.

Örgüt ve örgütlenme kendiliğinden " doğası" gereği 'kötü" olan ruhani şeyler değildir. Biz insanların arasındaki belirli ilişkilere bu adı veriyoruz. Bu anlamda örgüt ve özörgütlenme karşıt sözcükler değildir. Özörgütlenme belki zorunlu olarak içerisinde bulunduğumuz örgütlenmelerin (aile, okul , iş yeri, vb) haricine işaret edebilir ama bence kitlelere gönderme yaptığı oranda öz deyişi belirli ortak bir tözün, ruhun varlığını gerektirdiğinden türkçede bireyin hiçlenmesi anlamına bile gelebilir. Bu yüzden örgüte ve özörgütlenmeye özel anlamlar yükleyip örgüt öldürür, örgüt özörgütlenmeye karşıdır gibi lafızlar kulağa hoş gelebilir ama kafa karışıklığı yaratmaktan öteye gidemezler

çünkü her özörgütlenme bir örgüt ve örgütlenmedir ancak biz hiyerarşik, otoriter yada özgürlükçü, otonom örgütlenmelerden bahsedebiliriz.

Örgütü ve örgütlenmeyi lanetli şeyler olarak değerlendiren anlayışlar ister istemez karşı karşıya getirilemeyecek şeyleri özel bir dil yaratarak ve ne oldukları tanımlanmamış terimlerle akıl yürüteceklerdir. Mesela Gün ideolojik örgütlenme yerine kitle örgütlenmesini Asiyerli toplumsal örgütlenmenin karşısına topluluk örgütlenmesini çıkaracaktır. Oysa kitlelerin her özörgütlenmesi 'doğası' gereği özgürlükçü değildir hatta faşist bile olabilir, tıpkı her cemaat (topluluk) örgütlenmesinin özgürlükçü olmadığı gibi yani örgütlenme kelimesinin yerini özörgütlenme kelimesini kullanmak şeylerin oluşlarında pek bir şeyi değiştirmez.

Kitleleri kutsallaştıran anlayışın kökenleri binsekizyüzlü yılların alman sosyal demokrasisi içerisinde bulunabilir. Kitle hiç bir şey ifade etmeyen bir terimdir mesela pazarlamacılar kitleden ürünlerini satabilecekleri bir yığın insani anlarlar, siyasi partiler oy alabilecekleri bir yığın insani anlarlar. Kitle muğlak bir terimdir, bu terimin içerisinde ne sınıf ayrımları ne de egemenlik , tahakküm ilişkileri içerisindeki insanların konumları bellidir bu terimde. Örgütlenme sorununun can yakıcı noktası tam da bu belirsizliktedir. Ben birey olarak kaderimi bu ne idüğü belirsiz kitlelerin keyfine bırakmak istemiyorsam ne olacak? Onlar ellerini topraktan kıçlarını kaldırım taşlarından yada mercedeslerden kaldırıma kadar bekleyecek miyim? Yoksa zaten ben şu kutsal kitleden biriyim deyip eyleyecekmiyim? Bir yoldaş da bulup birlikte davranmaya başlarsak, davranmadan oturup yada yürüyerek belirli durumlarda hangi tavrı alacağımız konusunda anlaşsak ideolojik, programlı bir örgüt mü oluruz yoksa kitle örgütlenmesi mi? Yoksa hiyerarşik, tekno endüstriyel bürokratik bir toplum haline mi geliriz?

Hiç biri. Öz olarak örgütlenmiş oluruz yani kendi kendimizi örgütlemiş oluruz yani bir örgüt oluruz.

Gün her iktidar sendromu gördüğü noktada marksist leninist solla çağrışımlar kurarak özellikle türkiyeli örgütlü anarşistleri yiyor. Yargıları ve olumsuz söylemi herhangi bir mücadele ve örgütlenme anlayışı içermediği oranda anlamsız ideolojik bir tartışma düzeyinde. Bir yandan durmadan marksizme yaptığı göndermeler, marksizmin belirli bir tarzda kavranışına dayanıyor eğer marksizmi bu tarzda anlaşılmıyorsa ister istemez Günün yargılarını tartışmak onun marksizm anlayışını tartışmak zorunluluğu doğmaktadır. Siyasal iktidar ve toplumsal devrim konusunda marksin tek ve biricik bir anlayışı savunmadığı Manifesto' da ileri sürdüğü görüşleri Fransa'da iç savaşta yalanladığını düşünürsek (ki bu, bu kadarla kalmaz) bizi işin içinden çıkılamaz bir noktaya doğru sürüklemektedir. Öte yandan Günün marksizme dair

rivayetlerini bir yana bıraktığınızda anarşizme dair rivayetleri boşlukta durduğundan, bunları saf bir sataşma olarak algılamamız çok mümkündür. Mesela Gün diyor ki " Daha da kötüsü, dünya genelinde olsun, özellikle Türkiye’de olsun, anarşistlerin, Marksist-Leninist "öncü örgüt" anlayışının etkisinden kurtulmadıklarını saptamak zorunda olmamızdır" Oysa öncü örgüt anlayışı marksist değildir, Kautsky e atfedilebilecek bir anlayıştır. Leninin önemsiz katkılarını bir yana bıraktığımızda nesnel bir saptamaymış gibi sunulan yargı neye dayandığı belli olmayan bir söylentiye dönüşür. Bu kadarla kalmaz söylenti " Dünyadan örnek verecek olursak, anarko-komünistler, belli bir ideolojiyi temel alan ve bu temeli açıklayan temel ilkelerini (programını) ilân eden bir örgütlenme modeli ortaya koymuşlardır.'Böylesi bir örgüte yalnızca anarko-komünistler girebilmekte, örgüt, her eyleme anarko-komünizm ve örgüt adına katılmakta, bu ideoloji ve örgüte taraftar toplamaya çalışmaktadır. Bunun Marksist-Leninist örgütlenmeden pek farklı bir şey olmadığını kanıtlamak için fazla çene çalmaya gerek var mı?" Bu deyişte bir yanlış var

Birinci dünya savaşı sonrası Rus devrimindeki yenilgilerinin nedenleri üzerine düşünen bir grup Rus anarşist kömünistti, yenilgilerinin nedenlerini taktik ve ideolojik bir birliği olmayan örgütsel bir yapının eksikliğinde bulup birleşik bir anarşist hareket yaratabilmek için 1926’da platform fikrini ortaya atmışlardır ama bir çok anarko-kömünist bu fikre karşı çıkmışlardır . Bugün platformcuların görüşlerini savunan anarko-kömünistler olduğu gibi "otonom" hareketler içerisinde yer almayı tercih eden anarko-kömünistler de vardır. Platform modeli bütün anarko kömünistlere değil sadece onların bir kısmına atfedilebilecek bir modeldir. Bu örgütlenme tarzının leninist olup olmadığı kavramak çene çalmayla değil, samimi pratik ve teorik bir eleştiriyle mümkündür. İşin ilginç yanı platformcular Günün satır aralarında ileri sürdüğü kitle, özörgütlenme gibi argümanlardan yola çıkmışlardır.

Gün türkiye örneklerine geçerek diyor ki;" Türkiye’de anarşizme gelen gençlerin ilk örgütlenme anlayışlarını çoğunlukla Marksist-Leninist örgütlerden almış olmaları, Türkiye’deki anarşizm açısından bir handikap oluşturmaktadır" Bu gençlik muhabbeti Günün bütün makalelerinde gerçek düşünsel bir handikapı olarak durmaktadır. Ne anlaşılması gerektiği benim açıdan pek bir belirsiz olan bu "gençler" deyişi ve "türkiye’de" vurgusuyla -sanki başka yerlerde başka türlü oluyor ve bundan başka sonuçlar doğuyormuş gibi- o, kendi yanılsamasını nesnel bir durum gibi sunmaktadır. Türkiyede anarşist düşünce

açısından hakiki handikap içerlerinde bulundukları marksist leninist örgütlenmelerde yaşadıkları düş kırıklıklarıyla, yıllar yılı içi boş bir yığın safsatayı savunmanın verdiği yükü ne zaman örgüt ve örgütlenme denilse geçmişine dönüp oradan tiskintiyle dönen yaşlılardır. Bu yaşlıların her konuda dönüp dolaşıp ML’ye gönderme yapmaları boşuna değildir. Bu bitmemiş bir iç hesaplaşmadır. Ne yazık ki bu özeleştirin argümanları belirsizdir. Mesela marksizm bir methodtur yerine anarşizm bir metodolojidir gibi bir önermeyi bu eleştiriler içerisinde bulabiliriz, "Devrim, bir ideolojiye bağlı örgütün eseri mi olacaktır, yoksa kitlelerin eseri mi?" gibi kaba marksist bir ikilemi de bulabiliriz. Binsekizyüzlü yılların kömünist, "işçilerin kurtuluşu onların eseri olacaktır" gibi deyişlerle güncel anarşist harekete bakış açıları sunma çabasını da bulabiliriz.

Gün Agf liderini eleştirirken ortaya koyduğu bir sorunsala "Agf imi anarşizmi mi örgütlemeli?", kitleler örgütlenmelidir gibi bir cevap veriyor nihayetinde. Liderin söylediği ne kadar örgüt fetişizmini içeriyorsa da somut bir harekete gönderme yapıyor, elle tutulur gözle görülür bir gençlik örgütlenmesine ama Gün’ün söylediği sadece bir boşluğa gönderme.

Toplumsal egemenlik ilişkilerine karşı herhangi bir eylem ister istemez belirli bir anlayışı, belirli bir tarzda davranma biçimini içerisinde bulundurur. Örgütlenme gereksinmemiz sadece karşıımızdaki güçlerin muthiş örgütlülüğünden değil hayat anlayışımızdan doğar. Her şeyden önce anarşi etik ve pratik bir özgürlük deneyimidir. Kapitalist egemenlik ilişkileri içerisinde birbirinden yalıtılmış, iyi fikirlerle ama alelade bir hayatla başbaşa kalmış atomize bireyler olarak kalmak istemiyorsak kaçınılmaz olarak bir araya gelip dayanışmak ve birlikte davranmak zorundayız ancak böylece özgürlük alanlarımızı geliştirebiliriz. Özgürlük bir bilinç hali değil, bir iç aydınlanma değil somut bir ilişkidir ve bu ilişkiyi, hayatımıza yaymaktan başka bir çıkar yolumuz yoktur.

Peki biz kimiz? Kendimize ister anarşist diyelim ister kömünist ister isyancı ister devrimci ya da hepsi birden bütün bu tanımlar tek ve biricik olan her birimizi tanımlamaya yetmeyecektir süphesiz ama bireyselliğimizin ötesinde kendimizin seçmediği, hazır bulunduğu belirli toplumsal ilişkiler ve verili bir dünya içerisinde yaşayan ama bu dünyada ve bu ilişkiler içerisinde yaşamak istemeyen bireyleriz. Bu dünyayı bu ilişkileri değiştirmek istiyoruz çünkü böyle yaşamak istemiyoruz ama insan bir şeyi gerçekten isteyince onu herkes için ister. Oysa herkes hayat karşısında aynı durumda değildir; hem nesnel konum itibarıyla hem özne konumlanış itibarıyla. Her durum bir çelişkiler yumağıdır ve biz ancak bu durumlar içerisinde davranabiliriz.

Kendiliğindenlik ve kitle deyişleri giderek daha çok

her hangi bir devrimci iradenin, arzunun yokluğu anlamında kullanılmaktadır. Oysa devrimci irade ve arzu yoksa herhangi bir durumda kendiliğinden (yani akışın zorlamasıyla) dönüşümleri beklemek esasen kapitalist sistemin kendi iç çelişkileri sonucu, kutsal tarih yasalarına uygun olarak yıkılacağını beklemektir, kısacası tarihin bizi özgürleştireceğini beklemektir ama biz kimsenin bizi özgürleştirmesini ve bize vad edilen cennetleri istemiyoruz. Birey olarak yada kollektif bir güç olarak akıntıya karşı duruyorsak birilerini kurtarma arzusuyla yanıp tutuştuğumuzdan değil, hayatı değiştirmenin ancak doğrudan eylemlerimizin ürünü olabileceği inancındandır. Devrimci irademiz ve arzumuz her türlü yönetme yönetilme ilişkisine karşı durduğundan çoğunluğun iradesine tabi değildir. Baudelaire'in deyişi ile " İnsan bilincini sarıp kuşatan ve kendine göre meşru nedenleri olan binlerce durumu gözden uzak tutmuyorum. Bunlar bilincin içine kapatıldığı bir dairedir. Ancak, bu daire, hareketli, canlı, dönüp duran, her dakika, her saniye, çemberini ve merkezini değiştiren bir dairedir. Böylece, bu daire içine kapatılmış ve onunla birlikte yer değiştiren tüm insan iradeleri de, her an, karşılıklı olarak, oyunun koşullarını değiştirebiliyorlar, özgürlüğü işte bu hareket oluşturuyor."

Öncülük, ardcılık sorunsalı içerisinde ne olduğu pek bir belirsiz öz örgütlenme, kitlelerin örgütlenmesi gerekir, değişleri toplumsal dönüşümü farazi bir gerçeklik olarak kabul eder oysa toplumsal devrim yaşayan bir şeydir ve dinamiklerini özgürlüğün hareketi içerisinde kurar. Tek bir bireyin " Dünya, güneşin etrafında dönüyor" demesi şeylerin akışını değiştirir.

— APPLY RESISTANCE —

Yaşamın Tarifi

SINIF MÜCADELESİ

(Haziran) - KESK'e yönelik devlet terörüne tepki sokaklara taşdı. Devrimci kurumlara ve sendikalara yapılan baskıların ardından İzmir, İstanbul, Amed, Antakya, Adana, Ankara, Bolu, Anlatya, Malatya'da işçiler, emekçiler, devrimciler ve anarşistler gözaltı saldırısına sokakta yanıt verdi, "Baskılar bizi yıldıramaz" şiarını haykırdılar. Protestolardaki polis baskısına ve saldırılarına karşı sokakta dayanışma devrimci dayanışma vardı.

(Mayıs) - Mersin'de ürünleri maliyetinden ucuza alınan çiftçiler, hal girişini trafiğe kapattı; domatesleri yola döktü.

(Mayıs) - Sendika değiştirme baskısına karşı mücadele eden Kocaeli Belediyesi işçileri Kocaeli'ne gelen Başbakan'ı protesto etti. "Baskı ve tehdit ile değil özgür iradeyle sendika seçmek istiyoruz" pankartını açtılar.

(Mayıs) - Ümraniye Dudullu'da Entes Elektronik'te 14 Mayıs günü "Krizin faturasını reddediyorum. İşimi geri istiyorum!" diyerek direnişe başlayan Gülistan Kobatan, direnişinin 7. gününü geride bıraktı. Kobatan, "direniş güncesi"nde şu görüşlere yer verdi: "Krizle karşı cevap fabrika önünde direnilerek veriliyor!" ;yola döktü.

★ **(Mayıs)** - Ümraniye Dudullu'da Entes Elektronik'te 14 Mayıs günü "Krizin faturasını reddediyorum. İşimi geri istiyorum!" diyerek direnişe başlayan Gülistan Kobatan, direnişinin 7. gününü geride bıraktı. Kobatan, "direniş güncesi"nde şu görüşlere yer verdi: "Krizle karşı cevap fabrika önünde direnerek veriliyor!" ;

★ **(Mayıs)** - Sağlık Bakanlığı'nca geç de olsa yasaklanan kot kumlama işinin yol açtığı silikozis, genç bir işçinin daha canına mal oldu. 32 yaşındaki, üç çocuk babası Mustafa Bircan, silikozisin tetiklediği tüberküloz sonucu öldü.

★ **(Mayıs)** - İşten atma saldırısına karşı Ümraniye Dudullu'daki Sinter Metal'de yaklaşık 2 gün süren bir fabrika işgali gerçekleştiren Sinter işçilerinin fabrika kapısı önündeki direnişleri sürüyor.

★ **(Mayıs)** - Belediye yıkım ekipleri ve çevik kuvvet bölgeye sabah 05:00'te şok baskınla, iki binayı yıkmaya başladı. yıkımdan geç haberleri olan mahalle halkı, evlerini savunmak için sokaklara dökülmeye başladı.

★ **(Mayıs)** - İstanbul Gaziosmanpaşa'da 4 Mart 2009 tarihinde direnişe başlayan MEHA işçilerinin alacakları için yürüttükleri mücadele sonuç getirdi. İstanbul Ümraniye İhlamurkuyu Mahallesi Fatih Sokak girişinde bulunan Şirin Tekstil'de iki aydır alacaklarını alamayan işçiler, atölyeyi işgal etti. 15-20 kadar işçide 3 saati aşkın bir süredir çatıya çıkarak direnişlerini sürdürüyor.

★ **(Mayıs)** - Bir çok yerde çeşitli etkinliklerle kutlanan Anneler Günü'nde kadınları Kürt kentleri ve İstanbul'da siyahlar giyinerek protesto eylemlerinde bulundu.

★ **(Mayıs)** - Petrol-İş Sendikası üyesi Petkim işçileri, toplu sözleşme sürecinde taleplerinin kabul edilmemesini protesto etmek için bugün iki saat geç iş başı yaptı, fabrika önünde basın açıklaması yaptı.

★ **Avrupa (Mayıs)** - Neoliberal ekonomik politikaların her geçen gün yoksullaştırdığı Avrupalı çalışanlar yeniden grevlere başladı. İngiltere'de metro çalışanları greve giderken, Almanya'da kreş ve anaokulu öğretmenleri grev hazırlığında. Belçika'da ise havayolu çalışanlarının grevi başarıya ulaştı.

★ **Guadeloupe (Mayıs)** - Ocak, şubat, mart çatışmalarından sonra patron sendikasının 4 mart 2009 da ulaşılan protokole uymaması dolayısıyla bugün LKP (Guadeloupe ta hayat pahalılığına karşı mücadele eden 40 tan fazla sendikayı, derneği ve politik örgütlenmeleri içeren bir yapılanma) yeniden genel greve gitti.

★ **Çin(Mayıs)**-Yılın ilküçayındagrevlerin,sokakprotestolarının, yol blokajlarının ve diğer kitle protestolarının Çin devleti tarafından örtbas edilen 58,000 "kitle olayı" gerçekleşti.

Atina (Mayıs) - Salı günü Güney Atina'da güçlü bir bomba patladı. Patlamada bir banka tahrip edildi ve yakındaki binaların camları kırıldı. Herhangi bir yaralı yok. Argyroupoli varoşlarındaki Eurobank'ın bir şubesinin önünde patlayan 20 kiloluk patlayıcı bir çantaya konulmuş.

★ **Crete, Yunanistan (Mayıs)** - Creteli binlerce çiftçi Yunanistan'ın başkentinde politik çözülmenin ortasında finansal yardım talebiyle şiddetli yağın yağmurun altında yürüyüş düzenledi.

Torino, İtalya (Mayıs)- Üniversitelerdeki G8 toplantısı sırasında Salı günü güvenlik güçleri ve küreselleşme karşıtları arasındaki şiddetli çatışmalarda bir kaç kişi yaralandı.

★ **Fransa (Mayıs)** - Continental işçileri, patronları rehin alma, fabrika önünü terketmeme ve çeşitli blokaj eylemleri gibi militan biçimler uygulayarak aylardan beri direniyorlar.

★ **Fransa (Mayıs)** - Fransa'da kendilerine 'Don Kişot'un Çocukları' adını veren bir grup evsiz, Louvre Müzesi'nin yanı başına çadırlarını kurarak Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy'yi protesto etti.

Almanya (Mayıs) -Almanya'da Wiesbaden'in en önemli işletmesi olan Federal-Mogul fabrikasında 1600 işçi 6 Mayıs'tan itibaren fabrikaya kapanarak direnişe geçti.

★ **Belgrat (Mayıs)** - Uluslararası İşçi Derneği genel sekreteri Ratibor Trivunac ve diğer yoldaşlar dün ABD İkinci Başkanı Joseph Biden'in Belgrat ziyaretinden dolayı tepki göstermek için organize ettikleri bir protesto sırasında polis tarafından gözaltına alındılar.

★ **Macaristan (Mayıs)** - Macaristan'da krizin sonuçlarına karşı ayağa kalkan kitlelerin öfkeleri dinmiyor. 8 Nisan'da gerçekleşen kitlesel gösterilerin ardından 8 Mayıs'ta da özellikle ulaşım ve transport sektöründe örgütlü sendikaların yoğun katılımıyla 1 günlük genel grev gerçekleşti.

★ **Hindistan (Mayıs)** - Hindistan'ın Hyundai işletmelerinde çalışan 1.300 işçinin başlattığı grev kazanımlarla sona erdi. Grev süresince gözaltına alınan 900 işçi yeniden işlerinin başına döndü.

Hapishanelere Karşı

Tekirdağ (Mayıs) - Tekirdağ 2 Nolu F Tipi cezaevi yönetimi eşine az rastlanır bir uygulamaya imza atarak hasta tutsaklara ilaç verilmesi durduruldu.

Rusya (Mayıs) - Aleksey transfer için bekliyor fakat yaklaşık olarak 5 hafta daha Butyrka'da kalacak. Bu yüzden Mayıs'ın sonuna kadar mektuplarınızı şu adrese gönderebilirsiniz: Aleksey Olesinov, ul. Novoslobodskaya 45, IZ-77/2 103006 Moscow Russia

Mersin (Mayıs) - Mersin'de geçen yılki Newroz kutlamalarına katıldığı için gözaltına alındıktan sonra 10 ay hapis cezasına çarptırılan 21 yaşındaki Mustafa Elelçi, 18 Mayıs'ta Mersin E Tipi Cezaevi'ne konulduktan 11 saat sonra hayatını kaybetti.

Yunanistan (Mayıs) - Aralık ayaklanması tüm zamanlarda kasıp kavuran sosyal savaşın görünür bir kitle dışavurumudur ve tüm tahakkümün yok edilmesine dek sürecektir. Binler nekropol yeniden tahsis edilmiş sokaklarında savaşmıştır. Yüzler tutuklandı ve son derece hızlı işlemlerle birkaçı hapse atıldı. Onlardan 6'sı bugün halen hapidedir. Çünkü iktidardakiler için bu bozuk dünyaya karşı hepimiz tarafından gösterilmiş pratikteki red için birileri bedel ödemeliydi. Tüm cezaevleri yok edilene dek...YOLDAŞ A.KIRIAKOPOULOS'A VE TÜM ARALIK AYAKLANMASI TUTSAKLARINA ÖZGÜRLÜK...HAKKINDA DAVALAR AÇILAN YOLDAŞLARLA DAYANIŞMA... İsyancı çarpışmanın genelleştirilmesi adına...

Meksika (Mayıs) - 18-19 Mayıs arası Mexico City'nin yanı sıra Meksika devletindeki örgütlü doğrudan eylem hedefi olan gruplar arasındaki koordinasyon aşağıdaki sabotajları gerçekleştirdi:- Bir BBVA bankasına saldırıldı. Camları kırıldı.- Başka bir BBVA bankasına ait bir ATM'ye kundaklama aygıtı yerleştirildi. ATM tamamen eridi ve kullanılmaz hale getirildi. Eylemi üstlenen bir bildiri bırakıldı.- Başka bir BBVA bankasının camları çekiçlerle

kırıldı (<http://www.youtube.com/watch?v=PHGYyqscHfE>).- Lala süt firmasına ait bir kamyonun ön camına ve kaputuna kırmızı boya döküldü.Bu eylemler anti-otoriter fikirlerinden ve tek suçu başka bir tür olmalarından dolayı ve her biri egemen sistemin kurbanları olmalarından dolayı hapsedilmiş olan insan ve insan-olmayan tutsaklarla dayanışmak adına gerçekleştirilmiştir. Endüstriyel çiftlikleri gibi insan hapishaneleri ve cezaevleri kötü muamele, gaddarlık, aşırı kalabalık ve korku ile doludur. Bu yüzden, kendilerini devrimci olarak adeden herhangi bir kişi veya hareket tüm zihinsel, fiziksel ve psikolojik imha merkezlerinin lağvedilmesi için aktif olarak savaşmalıdır. Bizler tutsak dayanışmasını taş, çekiç, boya ve ateş gibi araçlarla göstermek istiyoruz çünkü güçlü olana gerçekten tesir etmesini istiyoruz; doğrudan eylem, bireysel veya kolektif olarak, uğradıkları baskıya ve hapishane sistemine karşı bir yanıttır. Devletin kendilerini evcilleştirmek istemeyen ve kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzyüze gelecekleri korkusunu geride bırakarak ideallerinde tutarlılık gösteren insanlara karşı sadık bir düşman olacağını biliyoruz. Bu nedenle, biz yeraltındakiler sonraki saldırıya hazırlanıyoruz. Amadeu Castellas'ın Hapsedilmesine Hayır! Onun özgürlüğünü istiyoruz, eğer özgür olmazsa, bu eylemler devam edecek ve artacaktır! (İspanyol bankası olan BBVA'ya saldırmamız bir rastlantı değildir) Özgürlüğü engelleyen cezaevlerini ne pahasına olursa olsun ateşe verin! İnsan veya insan-olmayan tutsaklarla dayanışma! Anti-otoriter ve Anti-türcü Saldırıyı Yaymak İçin Otonom Hücreler (CAPOAA)"

Faşizme ve Irkçılığa Karşı Mücadele

Ankara (Haziran) - Dün yaşanan faşist saldırıların ardından, bugün de eli satırlı faşistler ve polis Konur Sokak'ta devrimcilere yeniden saldırdı. Saat 14.00'da devrimcilerin stand açılışında toplanan 500'ü aşkın devrimciye dünkü saldırının faili olan faşistlerden 4-5 kişilik küçük bir grup yeniden saldırdı. Ellerinde satırlar ve bıçaklarla kitleye saldıran faşistler gelişigüzel salladıkları satırlarla çok sayıda devrimciyi yaraladılar. Polis ise, saldırı sonrası devrimciler tarafından yakalanan ve dövülen faşistleri kurtarmak için gaz bombalarıyla ve coplarla saldırdı.

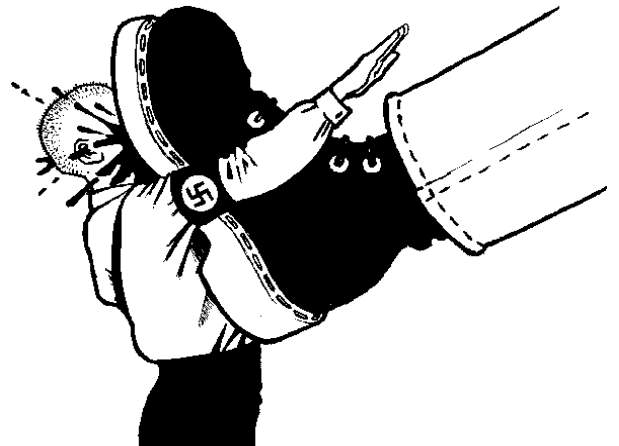
İstanbul (Haziran) - İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'ne bağlı Türkçe Yaşam Kulübü üyeleri Süleymaniye'de, İstanbul'un fethinin yıldönümüyle ilgili etkinlik gerçekleştireceklerdi. Etkinlik öncesinde mehter takımı eşliğinde 70-80 kişilik ülkücü-faşist grup okulun çevresini dolaştı.

İzmir (Haziran) - Gece Bornova ve Alsancak'da bir grup anti-faşist tarafından Milliyetçi Hareket Partisine ait reklam panoları spreyleyler ile boyandı tahrip edildi.

Bolu (Mayıs) - ABANT İzzet Baysal Üniversitesi bahar şenliklerinin 3. gününde Gölköy Kampüsü'nde gerçekleşen konser esnasında öğrencilere saldırı gerçekleşti. Saldırıyı protesto eden öğrencilere bu defa polis saldırdı.

Ukrayna (Mayıs) - Bu sabah (25 Mayıs 2009) erken saatlerde, Ukrayna başbakanı Yuschenko ile aşırı sağın ittifakını protesto etmek için Helsinki'nin Kulosaari semtindeki Ukrayna Konsolosluk'u'na boyalarla saldırdık. 15 Nazi arkadaşıyla 5 anti-faşiste saldıran Odessalı Nazi eylemcisi Maksim Chayka'nın kazara ölümünün ardından, Ukrayna başbakanı Yuschenko Chayka'yı "bir vatansever" olarak tanımlayarak olayın Rus yanlısı parti ile ilgili olduğunu reddetti. Bu Yuschenko'nun kendi politik oyunları için Ukraynalı Nazileri kullanmaya hazır olduğunu kanıtlamaktadır.

Atina (Mayıs) - Neo-naziler ve cunta-nostaljik ultra-milliyetçiler göçmen karşıtı saçmalıklarının propagandasını yapmak için medyanın ekonomik güvensizlik fikri tarafından işlenen atmosfer üzerine pazarlık ederek Atina'nın merkezinde dün bir gösteri gerçekleştirdiler. Bu eylem için buluşma yeri Omonoia meydanıydı ve yaklaşık 100 beyni ölmüş oradaydı. Gün içinde yaşanan olayların özeti polisin para-devletçi neo-Nazilerle (Altın Şafak) mükemmel bir işbirliği yapması ve göçmen karşıtı terörü sürdürmeleri için onları kullanmalarıdır.

★ **Silvan (Mayıs)** - Küresel ısınma nedeni ile yağışlardaki düzensizlik insan yaşamı gibi doğadaki canlıları da etkiliyor. Geçen sene Diyarbakır'ın Silvan ilçesine yeterli yağışını düşmemesinden dolayı hayvanlar açlıktan ölüyordu. Bu yıl ise bol yağışlı bir bahar mevsimi geçiren ilçenin köylerinde hayvanlar aşırı tüketimden ölüyor. Son iki ayda 200 civarında büyük baş hayvan telef oldu.

★ **Meksika (Mayıs)** - Bu dünya şimdi ne isterlerse onu yapabileceklerini düşünen bir kaç kişinin elindeki uygarlık ve endüstrileri tarafından perişan edilmiştir. Bu şirketlerden birisi Telmex telekomünikasyondur; Meksika gibi gelişen bir ülkeden gezegen üzerindeki en zengin olan sahibi Carlos Slim bugün saldırıya uğramıştır. Sabotajlarının çapının küçük olmasına rağmen, bizler ayakkabınızdaki taşız ve sizi huzur içinde bırakmayacağız. 27 Mayıs gecesi 4 Telmex telefon kutusunu bir kaç kova benzin ve kundaklama aygıtıyla ateşe verdik.

★ **Meksika (Mayıs)** - Bugün tekno-endüstriyel uygarlığın sosyal düzenini kırmak için Guadalajara, Jalisco semaları FLT/ELF'in (Dünya Kurtuluş Cephesi) yıkıcı ateşi tarafından aydınlatıldı; 22 Mart gecesi dünyayı tahrip eden bir iş makinası küle döndü ve büyük bir taş bir bankanın camını kırdı. Bu eylemlerle tahakküm sistemini çökertmiş olmadık ama bu gibi eylemlerle başlayacaktır. Başarı pratikten gelir. Guadalajara Meksika ELF"

DOĞA SA

★ **İngiltere (Mayıs)** - Sneinton Dale, Nottingham'da sabah erken saatlerde bir sosyal merkeze yapılan baskında 114 kişi gözaltına alındı

★ **Karaayıt (Mayıs)** - Kozak yaylasında altın'cılardan sonra demir'cilerin saldırısı yaşanıyor. Kozak eteklerinde yer alan ve cennet gibi doğaya sahip Karaayıt Köyü yakınlarında demir madeni işletilmek isteniyor. Köyde düzenlenen bilgilendirme toplantısına katılan Karaayıt köylüleri tepkilerini dile getirdiler ve işletmeye karşı haklarını sonuna kadar savunacaklarını belirttiler.

★ **Artvin (Mayıs)** - Alınan bilgiye göre, Aralık köyü sakinleri, köyde yapımı devam eden ve tamamlanmak üzere olan Aralık Hidroelektrik Santrali'nin (HES) çevreye olumsuz etkileri olduğu gerekçesiyle, bir başka proje olan Taşköprü HES'in yapımının durdurulması için örgütlendi.

★ **İstanbul (Mayıs)** - Küresel tekno-endüstriyel kapitalist uygarlığın neden olduğu iklim değişiklikleri ve ekolojik felaketleri protesto etmek için Kadıköy'deki mitinge anarşistler de katıldılar.

★ **Dersim (Mayıs)** - Dersim'de yaklaşık 5 bin kişi Munzur Vadisi'ne baraj projesini, 'Munzur Vadisi'ne barajlara hayır' yürüyüşüyle protesto etti.

AVUNMA

SMASH
THE
STATE

Yerli Direnişleri

Lima, Peru (Haziran) - Peru'da, atalarının Amazon bölgesindeki topraklarında petrol ve doğalgaz aranmasına karşı çıkan yerlilere polisin saldırısı sonucu 22 yerli yaşamını yitirdi. Olaylarda 9 poliste öldü.

Devlet Zulmü

İstanbul (Mayıs) - Türkiye'de yılda ortalama 3 bin 500 kişi kayboluyor. Kayıpların üçte biri erkek, üçte ikisi ise kadın ve çocuk. Kayıplar arasında okuma yazma bilmeyenler ile ilkokul mezunlarının oranı yüzde 71. Yüzde 24 oranla en sık görülen kaybolma nedenini, zihinsel ya da bedensel engel nedeniyle kaybolan ya da kaçırılanlar oluşturuyor. İstatistikler, kayıpların üçte birinin erkek, üçte ikisininse kadın ve çocuklardan oluştuğunu gösteriyor. Kaybolan kişilerin yüzde 55'i 15-30 yaş grubunda iken, yüzde 59'u Marmara Bölgesi'nde kayboluyor. Kayıplar arasında okuma yazma bilmeyenlerle ilkokul mezunlarının oranı yüzde 71, yüzde 24 oranla en sık görülen kaybolma nedeni zihinsel ya da bedensel engel dolayısıyla kaybolma ya da kaçırılma oluşturuyor.

Şırnak (Mayıs) - Şırnak'ın Cizre İlçesi'nde DTP'ye yönelik operasyona tepki göstermek için yapılan ve polisin müdahale ettiği gösteride 10 yaşındaki Ş.B. başına gaz bombasının isabet etmesi sonucu ağır yaralandı. Cizre Devlet Hastanesi'nde yapılan müdahalenin ardından Bağana, Şırnak Devlet Hastanesi'ne sevk edildi.

İstanbul (Mayıs) - ÖMER İşleyen ve babası Nurettin İşleyen, polis ile otopark görevlisi tarafından dövüldü. ÖMER İşleyen ve babası Nurettin İşleyen, polis ile otopark görevlisi tarafından dövüldü. Hastanede darp raporu alan babaoğulun tek suçu, yanlış yere park ettikleri için çekilen arabaları için fazla para istenmesine itiraz etmek.

Hükümet ve Devlet Karşısı Mücadele

Batman (Haziran) - Batman'da Çarşı Polis Merkezi'ne gece yarısı kimliği belirsiz kişiler tarafından molotofkokteyli atıldı.

Elazığ (Haziran) - Bingöl'e gitmek üzere Elazığ'a gelen Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, havaalanında çiftçilerin protestosuyla karşılaştı.

İstanbul (Mayıs) - İstanbul'un Avcılar, Maltepe ve Fatih ilçelerinde toplam 9 araç, kimliği belirsiz kişi yada kişilerce kundaklandı. Polis, saldırganların yakalanması için çalışma başlattı.

Hakkari (Mayıs) - Hakkari'de 15 yaşındaki S.T.'nin silah dipçığı ile ağır yaralanması olayını protesto eden binlerce kişiye polis gaz bombası ve tazyikli suyla saldırıda bulundu. Savaş alanına dönen kentte, kitle polise taşlarla karşılık veriyor.

Yunanistan (Mayıs) - Yunanistan itfaiye müdürlüğü kundakçıların Atina'da iki devlet elektrik tesisine kundaklama cihazları yerleştirdiklerini ve çıkan yangında hasar verdiklerini bildirdi. Saldırıları Agios Dimitrios'un güney banliyölerinde bulunan Kamu Elektrik Şirketi binasının zemin katında ve kuzey Atina'daki Psychiko'da 5 PPC aracına yönelik yapıldı. İtfaiye müdürlüğü ne çeşit kundaklama aygıtları yerleştirildiğini söylemedi ve hasarın tam olarak ne olduğu açık değil.

Londra (Mayıs) - Doğu Londra'daki bir Caddeyi Londra Metropolitan Üniversitesinin yeniden yapılandırılmasını protesto etmek için işgal ettik

Anarşist Hareket

Atina (Mayıs) - Dün, yoldaşlar Atina'daki bir açık hava jazz festivalinde sahneyi ele geçirdi(bildiniz davet edilmemişlerdi). Sahnenin etrafına pankart asıldı ve setler arasında iki metin okundu. Birisi A. Kiriakopoulos ve Aralık ayaklanmasından sonra hapsedilen diğer tutsaklar hakkındaydı. Diğeri de göçmenlere karşı devlet terörüne karşıydı.

Meksika (Mayıs) - Bildiri: Son günlerde bütün isyancı hareket için acı bir haber aldık; yoldaşımız Mauricio Morales sırtındaki bombanın patlaması sonucu hayatını kaybetti. İnanç ve kararlılıkla, onu Şili'ye hükmeden güçlülerin sosyal düzenine karşı kullanmaya karar vermişti, bir kez daha sosyal savaşın kaçınılmaz olduğunu haykırmak için bir adım daha atmaya karar vermişti. Meksika'da bizleri kamçılarıyla yargılayan tüm o insanlardan istemediğimiz intikamı kendi ellerine almıştır. Bir çoğumuz yoldaş Mauricio'nun kurulu düzenin yıkımı fikrine sadık bir anarşist savaşçı olarak mücadelede öldüğünü söylüyor. Sırt çantasında taşıdığı kalbi, kalbinde taşıdığı öfkeydi ve o öfkesini o akşam devletin ideolojik aygıtına korku veren eyleme isyankar şiddete çevirdi.

Bern (Mayıs) - Bern Kantonuna ait Thun sehrinde 30. 05 de miting yapıldı. Organize eden Thun bölgesi isgal ev Otnomu Kendilerine ait kultur ve barinacakları ev bulamadıkları için baslatıkları eylemliklere degisik şehirlerden gelen Anti Fasist, Anarsist Otonomlarla birlikte yuruyus yapıldi. Thun sehrinde de saat 15 de başlayan miting şehrin en islek caddesinde yapıldi. Yuruyus esnasında sehrin fa-sistleri provakasyon yapınca katilimcilerin tepkisi karsısında sivil polisler araya girip mudahalede bulundu.

TAKAS PAZARI MÜDAHALEYE BAŞLADI

Ankara (Mayıs) - Dün duyurduğumuz üzere, Takas Pazarımızı saat 16.00'da Konur Sokağa kurduk. Kapitalizmin tüketim ilişkilerini teşhir etmek ve bu ilişki biçimini yıkmak için Geri

Dönüşüm İşçileriyle dayanışma içinde sokağa kurduğumuz ve kısa sürede yoğun ilgiyle karşılanan takas pazarına kapitalizmin bekçisi polis ve zabıta müdahale etti. Bir önceki gece de Zabıta Geri dönüşüm işçilerinin depolarına baskın yapmıştı. Ahali Gazetesi Arıza Keçiler Haber Birimi olarak Geri Dönüşüm İşçileriyle gelişen birlikteliğimizin ve dayanışmamızın ne kadar gerekli olduğunu gösteren bu müdahaleyi teşhir etmek için yarın yine saat 16.00'da konur sokakta olacağız. Bize kapitalizmin yarattığı pisliğin önüne geçemediği için müdahale ettiğini söyleyen Kapitalizmin bekçisi olan 35-40 kadar Zabıta ve Polis; Takas Pazarına cop, demir sopa ve biber gazıyla müdahale ettiler. İki arkadaşımız yaralandı. Mafyayı ve mafyatik Kapitalist-liberal ilişki ağını vareden ve varettileri bu ilişkileri bahane ederek bize müdahale eden kapitalizmin ve onların bekçileri olan Polisin ve bize "solcu" olduğunu anlatan zabıtalardan bu tavrı bize bir adım bile geri attıramayacak. Çankaya Belediyesi Zabıtaları polisin provakasyonu ile gelişen arbedeyi fırsat bilerek "eşyaları" araçlarına alıp gasp etti. Bu "eşya"lara boyacı çocukların pantolonla takas ettiği boya fırçası da dahildi. Pazarımızı ziyaret eden insanlar zaten parasız takas fikrine şaşırıyor ve merakla pazarı izliyorlardı. İhtiyaçları olanlar ihtiyaçlarını aldı, fazlası olanlar fazlasını bıraktı. Kapitalizmin gaspettiği yaşamları ve sokakları savunmaya, toplumsal dayanışma ağını geliştirmeye yarın 16.00'da devam edeceğiz. Yarın ki Takas Pazarı öncesinde bugün yaşanan olayları basın açıklamasıyla teşhir edeceğiz. Dayanışmayla..

Fransa (Mayıs) - Fransız polisinin ve burjuva medyasının terörist örgüt çökertildi yaygarası ile tutuklanan olmayan terörist örgütün malum lideri olduğunun delili olarak sadece evinde bulunan kitapları delil gösteren fransız adeleti Julien Coupat'ı serbest bırakmıyor. Julien Coupat'ın tutuklanmasının ardından fransada bir çok şehirde

kendiliğinden dayanışma komiteleri oluşmuştu. Savcılık sahte deliller üretmeye çalışırken, polis Julien Coupat ile dayanışma içerisindeki insanları gözaltına alıyor. Bu insanlar delilsiz, desteksiz ancak 72. saatin sonunda bir avukat görebiliyor. Ve 96 saat içerde kalıyorlar.

Atina (Mayıs) - Yunanistan'ın başkenti Atina merkezinde yüzlerce Neo Nazi'nin göçmen karşıtı yürüyüşü sırasında göçmenlerle çatışma yaşanırken, bir çatışma da anarşistler ile polisler arasında meydana geldi. Chryssi Avgi (Altın Şafak) isimli Neo Nazi grubu üyesi 300 kişi "Atina'yı özgürleştirme ve kaçak göçmenlerin Yunanistan'dan kovulması" sloganı ile dün akşam saatlerinde merkezi Omonia meydanında yürüyüş yaptı.

Berlin (Mayıs) - Almanya'nın başkentindeki şiddetli 1 Mayıs çatışmalarına katılan 4 genç 3 Mayıs Pazar günü Berlin savcısının ofisi sözcüsünün söylediğine göre bir polis memurunu öldürme girişimi şüphesiyle mahkemeye çıkarılmak üzere gözaltında tutuluyor. Polisin son bir kaç yıldır Berlin'deki en sert çatışmalar olarak tanımladığı Cuma olaylarından sonra 21 genç başka suçlulardan gözaltında tutulmaktadır. Her yıl gerçekleşen şiddet olayları Almanya çapında 5,800'e yakın gevşek bir anarşist harekete bağlanmaktadır.

İstanbul (Mayıs) - Kapitalizme ve efendilere karşı direniş ve mücadelenin günü olan 1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla, Taksim'de kutlama yapmak isteyen sendika ve gruplar Taksim 1 Mayıs provası yapmak için Tünel meydanında toplandılar. Polisin yürüyüşe izin vermeyerek 2 panzerle barikat kurduğu ve yaklaşık 500 kişinin katıldığı eyleme anarşistler de kara, kara-kızıl ve kara-yeşil bayraklarıyla katıldılar.

★ **Paris (Mayıs)** - bir gece, Paris varoşları. Gaillon'da (Yvelines, Fransa) katledilmek üzere beslenen binlerce kuş (sülünler, kazlar, ördekler, keklikler) ALF tarafından kurtarıldı. Yetiştiricinin müküne girmek için çitleri kestikten sonra, küçük kafesler ve binlerce bebek keklik için büyük bir kuvör keşfettik.

★ **Meksika (Mayıs)** - 26 Mayıs gecesi başkentteki MendeLe dükkanını ziyaret ettik. Bu sefer bu işkence ve ölüm işyerinin duvarlarına Deri=İşkence ve FLA yazdık. Buna ek olarak, kapılarına sahte bomba bıraktık, böylece hayvanları paranın, hırsın ve iktidarın kurbanları haline getiren bu sömürücülerin de terörü his-setmelerini sağladık.

★ **Meksika (Mayıs)** - Uyarılar, kırıl pencereler, sağa sola dağılmış boy-lar asitle mahvolmuş camlar ve teh-ditkar mesajlar ve diğer eylemlerin hepsi geçen sene ve bu sene , 2009'da Meksika eyaletinde horoz dövüşü için horoz besleyip kiralayan birisinin evine ve mülküne yaptığımız şeylerden bir kaçını oluşturuyor.

★ **ABD(Mayıs)**-18Mayıssabahının erken saatlerinde Scientific re-sources INternatioanl'a dört adet kundaklama aracı yerleştirildi. Burası bütün Nevada'daki laboratuarlara pri-mat sağlayan bir yer. Hayvanların bir "kaynak" olarak varolduğunu düşünmek bile korkun, ve bilzer bütün gücümüzle bu tür iş yerlerini mahvedeceğimize ant içiyoruz. "Bu dünyaya sadece bir aptal olduğu gibi katlanabilir" ALF Yerel basının bildirdiğine göre çıkan yangından 300,000 dolarlık zarar meydana geldi.

★ **ABD (Mayıs)** - 25 Mayıs 2009 günü Victorvil-ler, California'da bir kasap dükkanının camlarını ve içerdeki soğutucunun kapılarını kırdık. Her kilidi yapıştırıcıyla kapadık . Ayrıca güvenlik kameralarını da kırdık. Arkadaşım da dışarda bağlı duran bir köpeği serbest bıraktı. Etlerde bakteri üresin diye et kalıplarında delikler açtık.

★ **Almanya (Mayıs)** - Bu gece Ulrich Lehner'in kapısındaki iki pahalı arabasının altına kundaklama aleti yerleştirdik. Sana sadece 2 uyarı yapacağız Ulrich, üçüncüye sıra gelince birisinin canı yanacak. Novartis'in

HLS'i bırakmasını sağla, yoksa keşke bu kararı daha önceden verseydim diyeceksin.

★ **İsveç (Mayıs)** - Yıllarca süren cinsel tacizlerden sonra köpek Abbe tecavüzcü Stefan Joerheimin Hasleholm'den alındı. Stefan İsveç'te hayvanları cinsel arzuları için kullanan gizli bir şebekenin bir parçası. Yıllarca süren protestolara rağmen hayvanlarla cinsel ilişkiye girmek bu ülkede hala yasal. Politikacıların vaatleri ise sadece boş kelimelerden ibaret. Abbe'yi kurtaran bizler artık bütün bu olup bitenlerden gına gelmiş normal insanlarız. Bu insanlarla ilgili bilgi topladık. Stefan da ilk ziyaret ettiğimiz kişi oldu ama sonuncusu O olmayacak. Abbe şu anda veteriner bakımı alıyor, ardından da yeni, sevgi dolu bir yuvaya yerleştirilecek. -Köpek koruyucuları

★ **Çek Cumhuriyeti (Mayıs)** - 2009 Mayıs ayında 16 tavuk kafeslerden kurtarıldı ve yeni güvenli yuvalara yerleştirildi. Daha fazla fotoğraf için <http://michalkolesar.net/?p=2637> adresini ziyaret edin.

★ **Belçika (Mayıs)** - Belki de Geri Brouwers haberleri okuyordu belki de bu hafta çalışanlarından birisine yapılan ziyaretimizden söz edildiğini duymuştu. Hangisi olursa olsun evine vardığımızda üç arabasından ikisi ortalıkta görünmüyordu ama garaja saklanmışlardı. Şöhretimizin bizden önce harekete geçtiğini bilmek güzel, ama artık elimizde de çok sayıda petrol bombası birikmişti! Karşılık olarak oradaki arabayı havaya uçurduk ve evin önündeki çitleri ateşe verdik. Bu son uyarı görevi görebilir. Saklanarak kaçabileceğini sanma seni aşağılık şerefsiz, bu biz ne dersek o olacak! HLS'e Karşı Militan Güçler.

★ **İngiltere (Mayıs)** - Dün Güney Batı'da bazı av kapanları av karşıtı eylemciler tarafından tamamen e t - kisiz hale getirildi. Zehir tuzakları parçalandı ve bazı kafeslerin yakınında bulunan bir Larsen kapanına yakalanmış bir kuş için yapabileceğimiz hiç birşey kalmamıştı. Aunty Sab

Hayvan Özgürlüğü sitesine çeviriler için teşekkürler:
www.hayvanozgurlugu.com

Cinsiyetçiliğe ve Homofobiye Karşı Mücadele

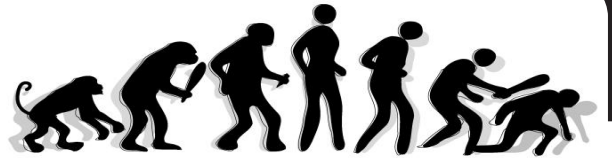
İstanbul (Mayıs) - Nefret cinayetlerini protesto için 100'ü aşkın kişi Taksim'de buluştu, yetkilerden LGBTT'ye yönelik şiddet için önlem almalarını, Anayasa'nın eşitlik maddesine cinsel yönelimin eklenmesini talep etti.

Ankara (Mayıs) - Lezbiyen, Gay, Biseksüel, Travesti, Transseksüel Hakları Platformu üyeleri, bir transseksüelin evinde bıçaklanarak öldürülmesini protesto etti. Öldürülen kişinin Tunalı Hilmi Caddesi üzerindeki evinin önünde toplanan platform üyeleri, yanlarında taşıdıkları beyaz mumları yakarak evin önüne bıraktı. Burada alkışlar eşliğinde 'Nefret öldürür', 'Transfobi öldürür', 'Sessiz kalma, suça ortak olma', 'Travestiyiz buradayız, alışın gitmeyeceğiz' sloganları atan platform üyeleri daha sonra basın açıklaması yaptı.

Anti-Militarist ve Şiddet Karşıtı Mücadele

İstanbul (Mayıs) - Kimsenin Kurşun Askeri Değilim! Ordular, cinayetin yasal güvence altında uygulayıcılarıdır. Kendi özbenliğimden ve prensiblerimden başka hiçbir üst irade tanımadığımdan dolayı ölmeyi ve öldürmeyi reddediyorum. Emir almayı ve vermeyi reddediyorum. Askeri hiyerarşik düzeni ve itaat etmeyi reddediyorum.

İstanbul (Mayıs) - Dün 14.00'de, Taksim Tramvay Durağı'nda biraraya gelen, yaklaşık 70 kişiden oluşan topluluk, pankartlar ve dövizler açarak, zaman zaman attıkları "reddet, diren, hayır de, askere gitme", "öldürmiycez, ölmiycez, kimsenin askeri olmiycaz" sloganları ve alkışlarla Harbiye Ordu evi önüne kadar, kalabalık bir basın grubuyla birlikte yürüdüler.

Atina'da, 15 yaşındaki Alexandros Grigoropoulos'un polis tarafından sebepsiz yere öldürülmesinin üstünden 3 hafta geçti ve Yunanistan'ı içine çeken isyanlar azalmadı. Başkentteki üç üniversitede(ekonomi, politeknik ve hukuk fakültesi) öğrenci işgallerinin yakında sona ermesi beklenirken, yapılacak olan büyük eylem planları(9 ocak), protestolar, sokak çatışmaları, televizyon ve radyo istasyonlarına yapılan gasplar tüm hızıyla sürüyor.

Yunanistan'da,bir blogçu tarafından bu hafta şu yazıldı:" Oraya, buraya, her yere gitmekle görevliyiz; ancak tarihin sadece izleyicileri olarak koltuklarımıza ya da evlerimizin vicdanlarımızı donduran sıcağına değil. Ayrıca, enternasyonal dalgalanmalar elle tutulur ve hissedilmekte. Dayanışma gösterileri ve Yunan elçiliklerine olan saldırılar dünyaya yayılmış durumda ;Moskova'dan New York'a ve Kopenhag'tan Meksika'ya.. Öğrenciler tarafından basılan, dağıtılan bildiriler ve manifestolar ve Yunan okullarındaki toplantıların ingilizce, fransızca, italyanca, türkçe ve sırpça olarak doğrudan çevirileri yapılıyor ve çevrimiçi olarak postalanıyor.

İsyanın ilk birkaç gününde, meydana gelmekte olan tüm dayanışma eylemlerinin listesi internette bir araya getirilmeye çalışılıyordu ancak bunun imkansız olduğu ortaya çıktı: Abartısız yüzlerce vardı; binlerce insan sokaklara dökülmüştü. Geçtiğimiz cumartesi, polis şiddetine karşı yapılan küresel eylem gününde-30 dan fazla şehirde-dünya çapında gösteriler gerçekleştirildi. Birleşmiş basın mensupları, rüşvetçi devletin getirdiği huzursuzluk ve hayal kırıklığının, global mali krizin ve güvenli , sosyal hakları göz önünde bulunduran iş imkanlarının kıtlığı ile yüzyüze gelen Yunan gençlerindeki hoşnutsuzlugun sebeplerini açıklamak için çeşitli teoriler teşhir etti: "Nesnel koşullara kör bir tepki olarak isyanlar" yada "isyanlar, nesnel koşullara kör bir tepki" Fakat tüm bunlar ses çıkarmamaya yönelik ve tuzaga düşürücü,kasıtlı açıklamalar ve başkaldırının açık,kesin olan dürtü ve sebebini görmezden geliyor. Atina Ekonomi Okulu'nu işgal eden öğrenciler tarafından verilen bildiriler olayı nasıl gördüklerini açıkça gösteriyor: "Demokratik rejim-kendi huzurlu, barışçıl çerçevesinde-her gün bir Alex öldürmez, çünkü milyonlarca Ahmetler, Fatimalar,Jorjeler, iÜüiÜüJin Tiaolar, ve Benajirler öldürür çünkü o : sistematik ve yapısal olarak , pişmanlık duymaksızın üçüncü dünyanın bütününe öldürüyor. Normalliğin kardinalleri domuz Korkoneas'in(Alex'i vuran)

mermisi tarafından çiğnenen kanun için ağlıyorlar, fakat kanunun gücünün yalnızca güçlünün gücü olduğunu kim bilmez? Bu öyle bir kanun ki; şiddet üzerinde şiddet egzersizine izin verir.Sondan, acı sona yasa geçersizdir, hiçbir anlam içermez, cezanın şifreli gücünden başka hedefi olmayan bir kanundur. Ya da başka bir- isimsiz- bildiride şöyle denilmiş : "Neyin peşindeyiz? Eşitlik. Siyasi, ekonomik ve sosyal. Tüm insanlar arasında Köle tüketicileri, meta ve özne olmayı reddetmeye ikna etme imkânımız oldukça sınırlı. Ne yapabiliriz? Marketlere zarar ver ve yağmala, malları herkese dağıt, ve eşitsizliğe dayanak olan efsaneyi yok et! Bütün bunlar, anlaşılmaz bir şikayet ya da tek olaylık bir protesto değil, bu özbeöz anarşist devrim! Yunanistan' da olanların kapitalist sistemin kendisine ve bu sistemi güçlendiren devletlere karşı olan, ileriye yönelik sosyal bir başkaldırı olmasını anaakım medyası , basitçe, sindiremiyor. Şunu kabul etmenin zamanı: Yunan anarşist hareket, kendinden birinin öldürülmesinden sonra, başarıyla inisiyatifi ele geçirdi; meseleleri geniş kamuoyunun – çoğu genç gerçi – ilgisini çekecek biçimde ifade ederek. Az sayıda insan farkettiler ki: Yunan anarşist hareket dünyadaki hareketlerin, hissedilebilir şekilde, en büyüğüdür. Bu hareket ayrıca, 1967'den 1974'e dek olan askeri diktatörlüğe karşı olan direnişin mirasından ve onun engin sosyal desteginden yararlanmaktadır. Yüksek gerilimli gösteriler Yunanistan'da bir devamlılık meselesi..Anarşistler ve polisler için, Selanik ve Atina sokaklarında sıcak sokak çatışmaları yapmak, pratik olarak iki ayda bir meydana gelen bir olay . Son olan olaylar,sadece süreklilik ve genişlikleri ile dikkat çekici-saldırganlık seviyeleri ile değil. Değeri seyrek olarak anlaşılan başka bir faktör de:Yunanistan, normal olarak,güvenlik mekanizmasının,görecesıkı tutulduğu bir ülke. Mesela, Uluslararası Gizlilik Hakkı Örgütünün, izlediği ülkeler üzerindeki değerlendirmesine göre, Yunanistan, devlet istihbarat gücünün vatandaşlara karşı suistimalini engellemek için "yetkin korumaların" bulunduğu tek ülke. Diktatörlüğün kalıntıları, orta sınıflar arasında bile, polisin doğal olarak baskıcı olduğu izlenimini bıraktı. Yunanistan'daki isyan anti-kapitalist devrim ile sonuçlanacak mı? Sadece, sosyal dokuda açtıkları boşluk, toplumun diğer kesimlerinin büyümesine ve eskilerinin yıkımıyla halka dayalı yeni kurumların yaratılmasına imkân vererek genişler ve derinleşirse. Bürokratik işçi sendikaları ve Komünist Parti isyanı yerelleştirdikçe ve kendi politik hedefini polisin silahsızlaştırılmasıyla sınırladıkça, bu kısa sürede mümkün görünmüyor. Fakat hiç şüphe yok ki: Yaklaşan ekonomik buhran ve çevre kirliliği döneminde, Batı ülkelerinde neler olacağına dair yeni değerlendirmeler yapılıyor. Avrupa hükümeti, şüphesiz, ve büyüyeceği tahmin edilen iç huzursuzluğu önlemek için gözetim ve tedbirlerini arttıracak. Ancak bunlar, ardı ardına gelen krizler güç ve ayrıcalıkları sorgulamaya çağırdıkça, nüfusu baskı altında tutmakta yetersiz kalacaktır. (çev:sev)

Asil bok

Hayatındaki hiçbir şeyin sana özel olmadığını bilmelisin.

Ne birlikte olduğun kadın/erkek, ne giydiğin don, Ne de diğer eşyaların... Hiçbirşey sana özel falan değil.

Böyle olduğunu düşünmek istiyorsun, onları sahipleniyorsun...

Çünkü sen bir Tüketicisin!.

Böyle yetiştirildin ve gördüğüm kadarıyla böyle gebermek istiyorsun.

"Benim" dediğin eşyalar ve de kişiler sen olmadan da varlığını sürdürebilirler.

Üstelik sen onlara zarar veriyorsun.

Sen kullandıkça yıpranıyorlar/yaşlanıyorlar...

Sahiplenerek daha da mahvediyorsun gerizekalı!

Önce Devletler -ve tabiki dinler- senin hayatını sahiplenerek seni yıpratıyor, sende başkaşeyleri sahiplenerek onları yıpratıyorsun.

Bir yandan da sahiplenilmek istiyorsun ;

Ailen, sevgilin, devletin ve tanrının seni sahiplenmesini istersin.

Bunu görmek senin hoşuna gidiyor.

Acizsin çünkü.

Zaten tüketici bir asalaktan aciz olmaması beklenemez.

Senin gibi pislikler hayatlarında hiyerarşi olmadan yaşayamazlar.

Tapınmayı ya da tapmayı yüceltirler.

Neden bozuk atmaya başlıyorsun?

Ben abarttığımı veya ileri gittiğimi düşünmüyorum.

Şunu bilmelisin;

Düzmece bir hayatın var!

Tek düşündüğün nelere sahip olacağın...

cüzdanında ne kadar paranın olduğu, yeni bir cep telefonu, hediye kontorlerin, bilgisayar, marka ve ciks giysiler...

yaş ilerleyince lüks bir apartman daire-si, son model bir araba...

ölünce cennete gidip yiyip içmek, hurilerle veya nurilerle sikişmek falan... sürekli tüketme derdindesin.

İsteklerin hiç bitmiyor.

Beynin turşuya dönmüş.

Bu yüzden olaylara kayıtsız kalmada üstüne yok!

Her devlet senin gibi asalaklara çobanlık etmeyi ister.

Bu iş için biçilmiş kaftansın.

İlgini dağıtmak ve seni herşeyden habersiz bırakmak o kadar kolay ki!

Senin tüketmen onları mutlu eder, iyi bir yurttaş olursun.

Ama tüketimi red edip bir sürü şey satın almayı istemezsen ne olursun?

AKIL HASTASI!

Evet size göre ben bir akıl hastasıyım.

Tüketmeyi red etmem pekte senin alıştığın türden bir davranış biçimi değil ne de olsa.

Ve sana göre bu gibi kişiler zırdeli hatta kaçıklar değilmi?

Asıl kaçıklar sizlersiniz!

Dünyanın anasını siktiniz, yiyip bitiriyorsunuz

İlk Topragı sahiplenip "benim" dediniz ve tarımı başlattınız,

Sonra bugüne kadar gelen tüketim toplumunu oluşturdunuz.

Sadece topragı sömürmediniz el-bette!

Hayvanlar ve diğer canlılarda sizden nasibini aldılar.

Ayrıca erkekler tarafından kadınlara dayatılan şiddet de tarımla beraber ortaya çıkmış ve kadınları birer ağır yük hayvanına ve çocuk bakıcısına dönüştürmüştür

Toplayıcı yaşamdaki o eşitçilik erkekler tarafından kadınlarda da vardı.

Bunu sağlayan şeyde görevlerin özerk olması ve kararların, bu kararları hayata geçirecek kişiler tarafından verilmesiydi.

Üretimin olmadığı ve çocuk emeğini gerektiren zararlı otların yolunması türünden tatsız işlerin bulunmadığı bir dönemde,

Kadınlar ağır gündelik işler altında iki büküm olmadıkları gibi sürekli olarak çocuk doğuran bir varlık olarak da değerlendirilmemişlerdi.

Ayrıca siz tüketiciler kadınların emeğini gasp edip ve emeğine hükmedip faydalandığınız gibi birde kadınların bedenini ve çocukları kontrol ediyorsunuz.

Götünüzden uydurduğunuz dinler ve yasalarla bekareti ve iffeti fetişleştirmekle kalmıyor, kadınların cinsel ayrıklığı olması gerektiği talebinde de bulunuyorsunuz.

Ve bununla da yetinmeyip hayvanları et üreten bir makinaya çeviriyorsunuz.

"Ben yapmadım", "dünyanın düzeni bu", "benim suçum ne" triplerine girip olayları görmezden gelerek kendini kandırma lütfen!

Senden bu dişlinin bir parçasısın.

Ya da bir evcil hayvan...

Bu düzeni evet sen yapmadın belki ama devamını getiren ve sürdüren sensin.

Bak!

Bir zamanlar yeryüzeyi tamamen

doğal yapılardan oluşurken,

Şimdi %80inden fazlası insan tarafından değiştirilip ırzına geçilmiş durumda.

İhtiyacın ve korunman için giydiğin post veya çaputlardan, günde birkaç sefer değiştirdiğin marka elbiselere...

Avcı ve toplayıcılıktan, lüks restoranlara...

Organik gıda tüketiminden, transgenik gıda tüketimine...

Hala gelişmeye devam etmekte... (Gelişmeniz batsın!)

Senden bu çarkı döndürmeyi devam ettiriyorsun.

Doğanın ırzına geçmelerine izin vererek gelecek nesillere taşıyorsun.

Bana kızabilirsin.

Hatta siklemeyip okumayı bırakmış, Alışverişe çıkmışsındır

Kim bilir?

Ama işin benim için başka boyutları var. Birbirinizle olan ilişkilerinizi, dinlerinizi, yasalarınızı, gördükçe midem bulanıyor.

Sizin uygarlığınızda ölmeye and içmiş gerizekalılar kahraman ilan edilir,

Yaşamak için sokaklarda kutu arayan ve yemek yemeyi red edip buz gibi ocak ayında hala şarap derdine düşen insanlar dışlanır.

Benim dışlandığım gibi...

Anlam veremiyorum...

Hele "aile" denilen saçmalığınıza

Herkesin birliktymiş gibi gözüktüğü ama bilinç altında herkesin ayrı bireyler olduğu insan topluluklarınıza...

Birbirinizi sahiplenip tüketmenize...

Sizler birlikte değilsiniz birliktymiş gibisiniz.

Yoldan geçen çiftleri gözlüyorum kızın elinde çiçek erkek kur yaparken...

Sevgisini göstermeye çalışan insan sahiplenmek istiyodur.

İkisinde birbirini kullanıp tüketiyodur.

Bu sadece dışarıdan bakıldığında aşk gibi gözükür.

Sahte ve suni yaşamlarınızı biçimlendirmeye çalışmanızı gördükçe gülüyorum..

Ve görünüşe göre daha çok kahkahalar atacağım.

Ve ben son kalan şarabıda köklerken,

Sizler -birçoğu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek olan- hayaller kurmaya devam edin

Tüketim bazlı osursan uçacak kokuşmuş hayaller..

Twawly

www.anarsi.info

[Traduction Act\(e\) http://traduction-act.blogspot.com/](http://traduction-act.blogspot.com/)

<http://istanbul.indymedia.org>

istanbul bağımsız basın merkezi

www.internationala.org

HAYVAN ÖZGÜRLÜĞÜ
www.hayvanozgurlugu.com

<http://kardesimedokunma.wordpress.com/>

<http://tutarsizmalumat.blogspot.com/>

<http://icmihrak.blogspot.com/>

**ANARŞİST
BAKİŞ**

<http://uk.geocities.com/anarsistbakis>

<http://globaldisaster.blogspot.com/>

<http://www.anarsistkomunizm.org/karakuzilforum/index.php>

<http://karakusi.blogcu.com/>

<http://karakok.wordpress.com/>

<http://www.savaskarsitlari.org/>

www.komunal.org

ahaligazetesi@gmail.com

**ÇOK ULUSLU HİSSE SENEDİ ORTAKLIĞINA DAYALI ŞİRKETLERE
VE ONLARIN YALAN DÜNYA ÜRETME FABRİKALARINA
KAPİTALİSTLERDEN BAŞKA HİÇ KİMSENİN İHTİYACI YOKTUR;
POLİSİN AMACI; HALKI SUÇLULARDAN KORUMAK DEĞİL,
SÖMÜRÜCÜLERİN DÜZENİNİ HALKTAN KORUMAKTIR;
HALKIN ADALETE DEĞİL, ADALETİN HALKA İHTİYACI VAR**

BANKALARA SALDIRIYORUZ

**ÇÜNKÜ PARAYI
YAŞADIĞIMIZ ZULMÜN ESAS SORUMLUSU OLARAK GÖRÜYORUZ**

SÜPERMARKETLERE SALDIRIYORUZ

**MAĞAZA CAMLARINI KIRIYORUZ
TÜKETİM ÇILGINLIĞINA
BİR SON VERMEK GEREKTİĞİNİ DÜŞÜNÜYORUZ**

VE BİLİYORUZ Kİ

HER REDDEDİŞ

HER BAŞKALDIRI

SİSTEM VE ONUN SAHTEKARLARI İÇİN ŞİDDETTİR

**KAPİTALİZMİN ZORBALIĞINA
SİYASİ VE EKONOMİK İKTİDARA**

**İSYAN
EN DOĞAL HAKTIR**